Pentru APĂRAREA PATRIEI

Nr. 6
IUNIE
1957

Elevul Ioan Smeu învaţă alfabetul Morse. Sora sa Magdalena se va înscrie şi ea la cercul de radiotelegrafişti pe care clubul uzinei „Steagul Roşu" din Oraşul Stalin l-a organizat, cu sprijinul organizaţiei de bază A.V.S.A.P. pentru copiii muncitorilor.

Pentru patria noastră, Republica Populară Romînă!

Pentru Apărarea Patriei

AVSAP

6

ORGAN AL ASOCIAȚIEI VOLUNTARE PENTRU SPRIJINIREA APĂRĂRII PATRIEI

ANUL III – IUNIE 1957

Raion fruntaș pe regiune

La începutul acestui an, raionul Ploești a cucerit steagul de raion fruntaș pe regiune în munca A.V.S.A.P. Acest fapt a determinat redacția să studieze și să împărtășească și altor raioane de pe cuprinsul patriei, experiența raionului Ploești.

Cunoșteam că pentru a putea sta de vorbă cu colectivul de conducere al acestui raion trebuie să avizezi, din timp. Altfel, riști să găsești la sediul raional numai pe responsabilul cu baza materială; ceilalți tovarăși, începînd de luni și pînă sîmbătă, își desfășoară munca în teren. De aceea, ne-am anunțat din vreme sosirea și astfel am reușit ca, într-o dimineață de început de săptămînă, să stăm de vorbă cu președintele și vicepreședintele comitetului organizatoric raional.

Discuțiile s-au purtat, mai ales, în legătură cu problema: cum au reușit comitetul și biroul raional să-și organizeze și să conducă munca A.V.S.A.P. în întregul raion?

— Înainte de a vă arăta modul în care ne-am organizat și desfășurat activitatea — ne precizează tovarășul Paulic Frederic, președintele comitetului raional, — cred că ar fi bine să vă pun la curent, pe scurt, cu sistemul de lucru al comitetului și biroului raional...

Comitetul raional nu se adună de prea multe ori în timpul unui an de activitate. În anul trecut, de exemplu, am avut doar patru ședințe ordinare de comitet. În general, astfel de ședințe se țin trimestrial și sînt legate de anumite evenimente mai importante din activitatea noastră de pregătire: măsurile pregătitoare pentru deschiderea noului an de învățămînt; începerea activității de pregătire; terminarea anului de învățămînt. Între începerea și încheierea anului de învățămînt fiind o perioadă prea mare de timp, a patra ședință a fost între acestea.

Se ivesc însă și anumite lipsuri la un sector sau altul de activitate care urmează a fi analizat pentru a se lua măsuri de îmbunătățirea muncii. În astfel de cazuri, noi ținem o ședință extraordinară de comitet.

— Dar dacă survin, eventual, hotărîri noi din partea eșaloanelor superioare care ar duce la schimbări esențiale în activitatea de pregătire?

— Sigur că și atunci este necesar să se țină o ședință extraordinară de comitet, dar pînă în prezent nu am avut asemenea cazuri.

— Și aceste ședințe se încheie și ele prin luarea unor hotărîri?

— Ședințele extraordinare sînt urmate de o hotărîre dacă sînt provocate de biroul raional care convocă comitetul respectiv. În cazul că o astfel de ședință ar fi determinată de hotărîrea eșalonului superior, atunci vom adopta un plan de măsuri care să ducă la îndeplinirea hotărîrii respective.

— Poate că ar fi bine să arătăm — intervine vicepreședintele, Oprișenescu Paul — că, în anumite împrejurări, ședințele de comitet au fost lărgite. La ele au participat, cu vot consultativ, cîțiva președinți și vicepreședinți ai unor organizații de bază mai importante sau care au fost vizate ca exemple pozitive sau negative. O asemenea ședință a avut loc, în luna ianuarie 1957, cînd s-a pus problema creșterii numărului de membri în special din rîndurile tineretului.

— Am vrea să știm dacă membrii comitetului răspund sarcinilor și dacă participă cu regularitate la ședințele planificate.

— Am avut cîțiva membri în comitet care, avînd numeroase sarcini obștești, nu au fost în măsură să-și îndeplinească și sarcinile pe linie de asociație. De aceea, la 1 aprilie a acestui an, am reorganizat comitetul. În acest scop, am apelat la sprijinul raionului de partid. Faptul că în majoritatea lor îndeplinesc importante sarcini pe linie profesională, le dă posibilitatea de a ne sprijini efectiv și cu ocazia îndeplinirii sarcinilor ce le revin pe locul de muncă.

— Ce ați putea să ne spuneți în legătură cu modul de lucru al biroului?

— Biroului raional — continuă vicepreședintele — îi revine sarcina de a răspunde de organizarea și desfășurarea muncii între două ședințe de comitet. Cu alte cuvinte, este subordonat comitetului, răspunde și dă socoteală acestuia de îndeplinirea hotărîrilor și măsurilor luate.

Biroul raional planifică și organizează obișnuit ședințe în general o dată pe lună. Uneori se ivesc probleme noi ce necesită luarea unor măsuri urgente. În acest caz are de asemenea loc o ședință de birou. Așa a fost, de exemplu, ședința ce a avut loc pentru prelucrarea hotărîrii Sfatului popular regional cu privire la sprijinul pe care organele puterii locale de stat trebuie să-l dea asociației. Sau ședința ținută pentru discutarea măsurilor ce trebuiau luate ca urmare a chemării la întrecere de către orașul Ploești.

Toate măsurile luate de birou sînt supuse pentru aprobare comitetului, cu ocazia raportului de analiza muncii pe care biroul îl pregătește și-l prezintă la prima ședință ordinară de comitet.

— Sîntem lămuriți în această privință. Am vrea să cunoaștem cum vă desfășurați munca între două ședințe de comitet?

— La baza activității noastre stă planul de muncă căruia biroul trebuie să-i dea viață. Aceasta nu este însă totul. Pentru a-i da viață este necesar ca, mai întîi, să ne asigurăm o serie de condiții. Și trebuie să mărturisesc că unele din ele nu am reușit

să le creem. Să încep însă cu cele mai importante. Cheia de boltă a succeselor noastre o constituie sprijinul partidului. Putem afirma că nu există activitate ori acţiune pe care partidul să nu o cunoască şi să nu ne ajute. În afară de faptul că instructorul raional de partid cu problemele speciale ne asigură permanent sprijinul, chiar primul secretar al raionului P.M.R. se ocupă îndeaproape de problemele A.V.S.A.P. Au fost şedinţe de comitet sau chiar de instructaj metodic la care primul secretar de partid a luat parte şi a trasat sarcini cu privire la modul cum trebuie să se desfăşoare activitatea asociaţiei în raionul nostru.

De asemenea, instructorii raionali de partid sînt puşi la curent, periodic, cu problemele şi sarcinile ce le revin pe linie de asociaţie, chiar de către preşedintele comitetului raional al asociaţiei care este şi membru al comitetului raional de partid.

Despre desfăşurarea activităţii şi a rezultatelor obţinute în muncă, raionul informează periodic comitetul de partid. Acesta a analizat anul trecut în două rînduri (martie şi decembrie) munca raionului A.V.S.A.P. În acest an, o astfel de analiză este planificată la terminarea anului de învăţămînt.

Important este sprijinul pe care ni-l dau şi celelalte organizaţii de masă, precum şi organele puterii locale de stat. De pildă, datorită sprijinului U.T.M., astăzi majoritatea tinerilor sînt membri ai asociaţiei. În colaborare cu C.C.F.S. am putut să organizăm diferite concursuri cu caracter de masă şi să clasificăm un număr însemnat de membri din cadrul echipelor sportive. Ajutaţi de secţia culturală am reuşit să organizăm vizionarea de filme cu caracter patriotic şi să ţinem conferinţe folosind caravana cinematografică.

Avînd asigurate aceste condiţii, ne-am străduit să creem un aparat, pe care să-l instruim, să-l pregătim în vederea desfăşurării muncii în organizaţiile de bază. Trebuie să recunoaştem însă că în această privinţă am făcut prea puţin. Avem organizate cinci secţii. Avem, după cum vedeţi în acest tabel, 27 instructori voluntari. Majoritatea lor sînt însă din diferite localităţi ale raionului. Noi nu dispunem însă şi de un activ voluntar din Ploeşti care să ne ajute în muncă. Arătăm cu toată sinceritatea că acest tabel este pur formal şi că, în mod efectiv, munca este dusă de către activul salariat raional.

— Şi această stare de lucruri nu influenţează negativ asupra muncii?

— Sigur că influenţează. În primul rînd, după cum şi dvs. aţi constatat, nu ne putem lăuda cu evidenţa, deoarece activul nostru salariat, lucrînd majoritatea timpului în teren, nu are timpul practic necesar pentru a ţine evidenţa la zi. Din acest punct de vedere avem serioase lipsuri şi, pe bun temei, putem fi serios criticaţi.

În al doilea rînd, nu avem posibilitatea să vedem destul de des toate organizaţiile de bază. În al treilea rînd, fiind lipsiţi de un aparat corespunzător, sîntem obligaţi să ne luăm fiecare un număr mult prea mare de sarcini, pe care nu le putem îndeplini aşa cum am dori.

— Şi nu există nici o soluţie să eliminaţi acest neajuns?

— Noi credem că da. Dar nu vom reuşi dacă nu vom fi ajutaţi de regiune şi, mai ales de oraş, care şi-a creat un numeros activ voluntar. Pentru început, am fi mulţumiţi să dispunem de cîţiva activişti, care să ne sprijine în muncă cel puţin aici la sediu în întocmirea diferitelor lucrări şi, mai ales, la punerea la punct a evidenţei. Cu timpul, sîntem siguri că reorganizînd secţiile, activiştii voluntari ne vor sprijini atît în organizarea activităţii de pregătire, cît şi în munca de control şi îndrumare.

— Cum aţi reuşit totuşi să obţineţi rezultate bune în muncă?

— Cred că, în primul rînd, acest lucru se datoreşte faptului că ne-am străduit să organizăm o temeinică muncă de control şi îndrumare. Ţinînd seama de numărul mic de activişti de care dispunem am făcut eforturi să ne pregătim cît mai bine în toate problemele muncii desfăşurate de asociaţie. Ne-am însuşit, individual şi prin studiu colectiv, directivele şi instrucţiunile primite, astfel, încît, mergînd pe teren, cei patru activişti salariaţi să fie în măsură să rezolve toate problemele ivite, să ştie să controleze şi să îndrumeze orice fel de activitate.

Am împărţit apoi raionul în patru sectoare. Lucrul acesta nu s-a făcut mecanic. S-a ţinut seama că în fiecare sector să existe organizaţii de bază cu specific cît mai variat (întreprinderi, şcoli, gospodării colective etc). Sectoarele cele mai importante au revenit, în ordine, preşedintelui şi vicepreşedintelui. Aceasta nu înseamnă că nu controlăm, periodic şi celelalte sectoare de care răspund ceilalţi doi activişti (Vizitiu V. şi Dobranici P.).

Din discuţiile ce au fost purtate cu activiştii raionului Ploeşti am mai aflat şi, mai tîrziu, pe teren, ne-am convins că rezultatul controlului şi îndrumării se înregistrează într-o fişe de control. Centralizare care urmează să fie ţinută la zi de către raion, nu s-a făcut încă, ceea ce constituie o lipsă destul de serioasă a raionului.

Am mai constatat că în fiecare sîmbătă activul raional se întruneşte la sediu şi raportează preşedintelui rezultatul controlului şi îndrumării, lipsurile şi măsurile luate, greutăţile întîmpinate ce au putut fi rezolvate, precum şi cele ce urmează a fi soluţionate fie de către birou, fie cu sprijinul comitetului sau în colaborare cu organizaţiile de masă, fie chiar cu sprijinul direct al partidului.

— În afară de controlul şi îndrumarea activităţii din cadrul organizaţiilor de bază — ne mai precizează preşedintele raionului — noi am fost permanent călăuziţi de ideea de a dispune, în primul rînd, de comitete de nădejde care să conducă cu pricepere şi simţ de răspundere munca şi activitatea de pregătire a organizaţiilor de bază respective. Cînd veţi merge pe teren, veţi vedea singuri aceste lucruri.

★

În săptămîna cît am stat în raionul Ploeşti, mergînd la cîteva organizaţii de bază, cum au fost: fabrica de geamuri, fabrica de mucava din Scăeni, comuna Scăeni, comuna Puchenii Mari şi altele, am avut posibilitatea să constatăm că membrii comitetelor organizaţiilor de bază îşi cunosc munca, desfăşoară o activitate vie, sînt cu pregătirea la zi şi, spre deosebire de raion, au o evidenţă ce poate fi socotită exemplară.

Toate aceste organizaţii de bază, ca şi altele de altfel, sînt acum în perioada de încheiere a activităţii de pregătire. Majoritatea lor erau în curs de desfăşurare a examenelor de absolvire a cercurilor de specialitate şi de executare a ultimei şedinţe de tragere cu arma de tir.

Din păcate, în planurile de muncă nu sînt prevăzute activităţi legate de perioada de vară, fapt ce duce la o stagnare a activităţii de asociaţie în acest răstimp. Din acest punct de vedere, o serioasă lipsă revine raionului care nu s-a preocupat, din vreme, de această problemă. În această perioadă se recomandă a se organiza concursuri, seri tematice, conferinţe, vizionări de filme cu caracter patriotic, vizite la locuri geografice sau istorice etc.

★

Cînd am plecat din raionul Ploeşti am mai pus o întrebare activiştilor raionului, care în acea zi (într-o sîmbătă) erau adunaţi pentru a raporta asupra modului cum şi-au desfăşurat munca. Am întrebat cum sînt ajutaţi în muncă de către comitetul regional al asociaţiei.

— Putem afirma că am fost şi sîntem serios ajutaţi în muncă de regiune — ne răspunde preşedintele. Şi aici, trebuie să subliniez că nu sîntem ajutaţi în mod birocratic. Ajutorul regiunii, prin instructorii săi şi mai ales prin controlul şi îndrumarea vicepreşedintelui, tovarăşul Geamănu, care a răspuns de raionul nostru, s-a manifestat practic în teren, jos la organizaţiile de bază. De asemenea, nu a lipsit de la şedinţele noastre de comitet şi chiar de la instructajele metodice cîte un reprezentant al regiunii care ne-a ajutat în muncă. Trebuie să vă mai arătăm că încrederea ce ne-o acordă regiunea, faptul că nu se preocupă de amănunte în detrimentul problemelor esenţiale, ne-a sporit încrederea în forţele proprii şi zelul în muncă.

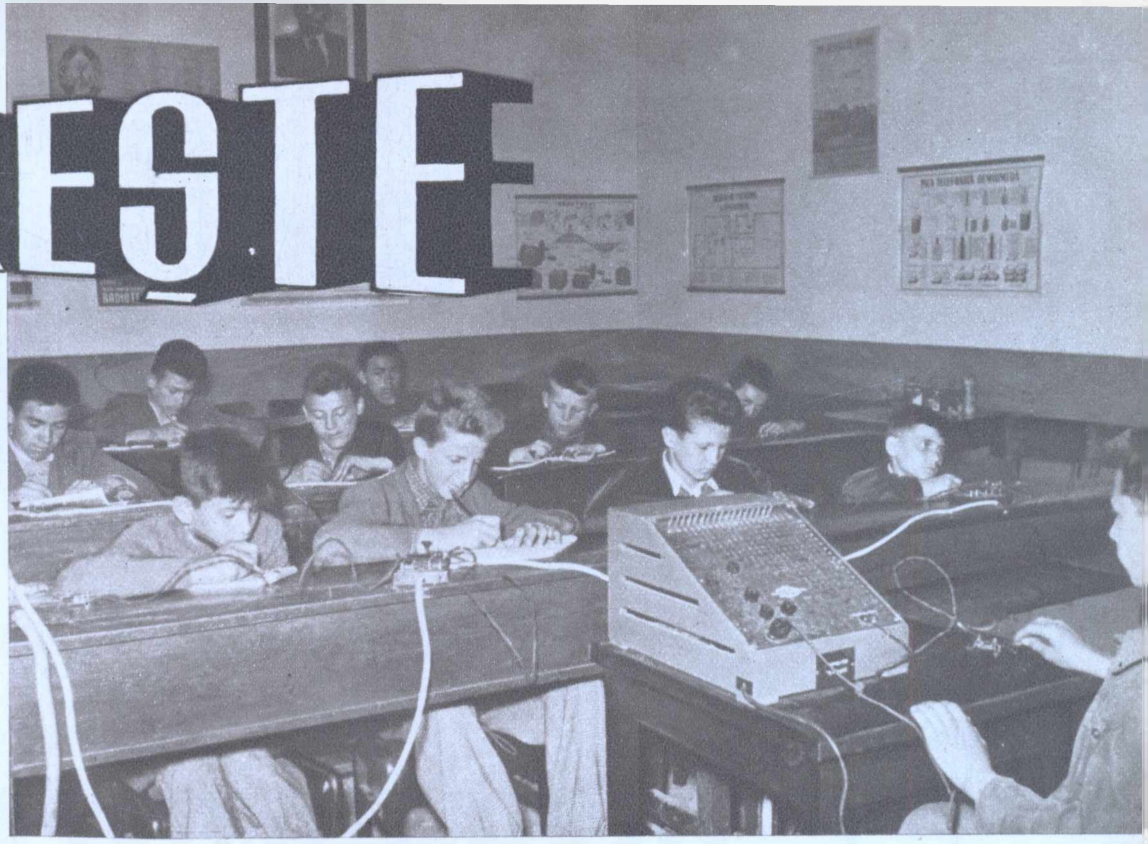
Desigur că noi avem încă lipsuri în muncă şi pe cele mai importante dvs. le-aţi sezisat. Cu sprijinul partidului, al regiunii A.V.S.A.P., în colaborare cu celelalte organizaţii de masă ne vom strădui să le înlăturăm. Succesele obţinute în anul trecut nu ne autoliniştesc. Noi sîntem conştienţi că sînt şi alte raioane care muncesc tot atît de bine, iar altele chiar mai bine decît noi în multe domenii de activitate. Sîntem totuşi hotărîţi să muncim cu avînt sporit, pentru a merita cinstea ce ni s-a făcut de a ni se acorda steagul de raion fruntaş şi de a lupta să-l păstrăm şi în acest an.

★

Credem că succesele obţinute de acest raion se datoresc mai ales următorilor factori: faptul că în acest raion sprijinul partidului este materializat în toate activităţile şi acţiunile organizate pe linie de asociaţie; că există o temeinică colaborare cu celelalte organizaţii de masă, cu organele locale ale puterii de stat; că munca aparatului, deşi redus din punct de vedere numeric, are la bază o temeinică pregătire a activului în toate problemele muncii de asociaţie; că există în acest raion o judicioasă organizare a muncii şi că activitatea de control şi îndrumare se desfăşoară practic în teren, după un plan bine şi logic întocmit, ceea ce îngăduie o temeinică cunoaştere a activităţii şi situaţiei din cadrul organizaţiilor de bază. Mai socotim că succesele în muncă se mai datoresc şi faptului că la raionul Ploeşti există un colectiv sudat, că acolo s-a statornicit o atmosferă de colegialitate şi respect reciproc, că în acest raion există disciplină şi spirit de principialitate în muncă; că există încredere în oameni, din partea regiunii.

VOR CREȘTE MARI

de Ada BÎRSEANU

În sala cercului nu se aude decît țiuitul semnalelor Morse

> ...și lumea lor va fi alta decît cea pe care am cunoscut-o noi. Mai bună, mai frumoasă, mai dreaptă. Lume care să nu mai cunoască... lacrimi. Pentru acest vis, noi nu ne dăm azi în lături de la orice sacrificiu, ca să le apărăm viața lor — vlăstarelor dragi — copiii patriei.

Nori negri se învolburează deasupra văii Răcădăului. Și în întunecimea care a cuprins și munții dimprejur și cerul, uzina așezată pe cîmpia verde, la poalele înălțimilor ce o înconjoară pare și mai albă.

E sîmbătă după-amiază, la ceasul cînd lucrul a încetat, iar oamenii se pregătesc pentru odihna sfîrșitului de săptămînă.

La o bătaie de pușcă, se înșiruie de-a lungul aleilor drepte, largi, străjuite de plopi, blocurile muncitorești — clădiri albe, curate, primitoare, cămine noi ale oamenilor care făuresc viață nouă.

Dar nu toți cei care ies pe poarta uzinei se îndreaptă spre casă. Pe geamurile larg deschise ale clubului uzinei, străbat sunete de vioară... acorduri de pian... voci.

În sala de muzică, tineretul repetă pentru un spectacol. La fel în sala de teatru. Doar la bibliotecă cititorii s-au mai rărit.

Afară-i primăvară.

Și iată... Un grup de copii urcă grăbiți scările clubului. Ce-i aduce înăuntru, acum cînd mai tare decît orice, este chemarea pomilor înfrunziți și a jocurilor nestăvilite?

Și sînt destui care urcă mereu spre sala de la etaj.

S-au oprit în fața unei uși, — ca pentru a-și trage răsuflarea întretăiată de urcușul repede. Zîmbetele s-au topit pe buze. Au încetat și ghionturile date pe furiș. Doar părul răsfrînt pe frunte și ghetele prăfuite mai amintesc la unul, sau altul, de hîrjoană. Încolo...

Am deschis binișor ușa pe care observ că este scris: „Cercul de radiotelegrafie — A.V.S.A.P.". Așezați cuminți pe scăunele potrivite pe măsura lor, copiii stau în fața unor mese la care erau fixate manipulatoare Morse.

„Ti-ta-ta-ta... Ti-ta-ta-ta..."

Țiuitul subțire era singurul zgomot în sala în care cîteva zeci de copii își țineau pînă și răsuflarea.

„Ti-ta-ta-ta... Ti-ta-ta-ta..."

La început, mi-a fost aproape imposibil să-mi dau seama cine bătea semnalele Morse. Am mai făcut cîțiva pași. Din dosul generatorului de ton apăru un cap cu ochi mirați.

„Ti-ta-ta-ta... Ti-ta-ta-ta..."

Așa cum sta așezat pe scăunel, în fața generatorului de ton, Mircea Mareș nici nu se zărea.

Deodată, o încruntare. Țiuitul a încetat. Mircea Mareș a privit întrebător spre noi, apoi spre ceilalți copii:

— S-a defectat!

Și repede a adăugat:

— Unde-i nea Ilie?

L-am cunoscut și noi. Ilie Stoica este portarul și mașinistul clubului și mai este și membru al cercului de radiotelegrafiști A.V.S.A.P. de la uzina „Steagul Roșu", din Orașul Stalin.

Uneori, înainte de a intra instructorul, „nea Ilie" vine să-i ajute pe copii. A prins drag de ei și ei de el.

★

Cu cîteva luni în urmă, președintele comitetului de întreprindere s-a prezentat la președintele organizației de bază A.V.S.A.P. din uzină, tovarășul Casian Oprescu.

— Vreți să ne ajutați? — l-a întrebat.

— Să vedem despre ce este vorba, a răspuns tovarășul Casian.

Și poate n-o să vă intereseze atît cum s-a desfășurat discuția, ci faptul că, în scurt timp, la clubul uzinei, pe lîngă celelalte cercuri pentru copii, a luat ființă și unul de radiotelegrafiști.

Și cine era în măsură să sprijine acest cerc decît organizația de bază A.V.S.A.P., care are o sală bine dotată cu materialele necesare și are un instructor, ca tovarășul Nicolae Teodorescu, care s-a oferit să predea și la cercul „copiilor".

★

Cînd Stancu Constantin i-a spus lui taică-su că învață radiotelegrafia, acesta l-a privit lung, în timp ce în inimă i s-a strecurat o căldură plăcută. „Vra-să zică, băiatul îi seamănă. E ambițios și o să ajungă ceva. Parcă el Stancu Dumitru, șef de tură la secția transporturi a uzinei „Steagul Roșu" nu și-a luat carnetul de conducere auto în asociație mai acum cîtva timp? Băiatul o să facă și mai mult. Și radio e bun, cu toate că lui îi stă în gînd să se facă ofițer. Să te duci, dragul tatii, acolo, la cerc. Ai să-nveți multe și o să-ți prindă bine. Voi creșteți altfel decît am apucat noi. Mîine, poimîine ai să ai și tu carnet de A.V.S.A.P. Va fi o cinste pentru tine".

Tată și fiu slujesc aceleiași cauze.

★

Privesc în sală la copiii care descifrează cu încordare semnele Morse, pe care le transcriu apoi pe hîrtie. Un joc, dar nu ca toate celelalte. Un joc la care interesul se îmbină cu plăcerea, iar cunoștințele se îmbogățesc.

De ce lucesc cu atîta putere ochii negri ca mura coaptă ai lui Nelu Smeu? E tot numai încordare. Un smoc de păr rebel i s-a zbîrlit pe frunte. Notează cu atîta ușurință semnele pe hîrtie, de ai crede că-i un telegrafist încercat.

Doar la răstimpuri își moaie creionul în gură și privește ștrengărește spre soră-sa Lili, care a venit să vadă și ea ce „grozăvie" face Nelu la cercul de „radio".

Nelu îmi povestește că, atunci cînd va fi mare, vrea să se facă inginer mecanic.

— Cum stai cu notele? îl întreb.

— Numai 4 și 5. Adică mai mulți 5.

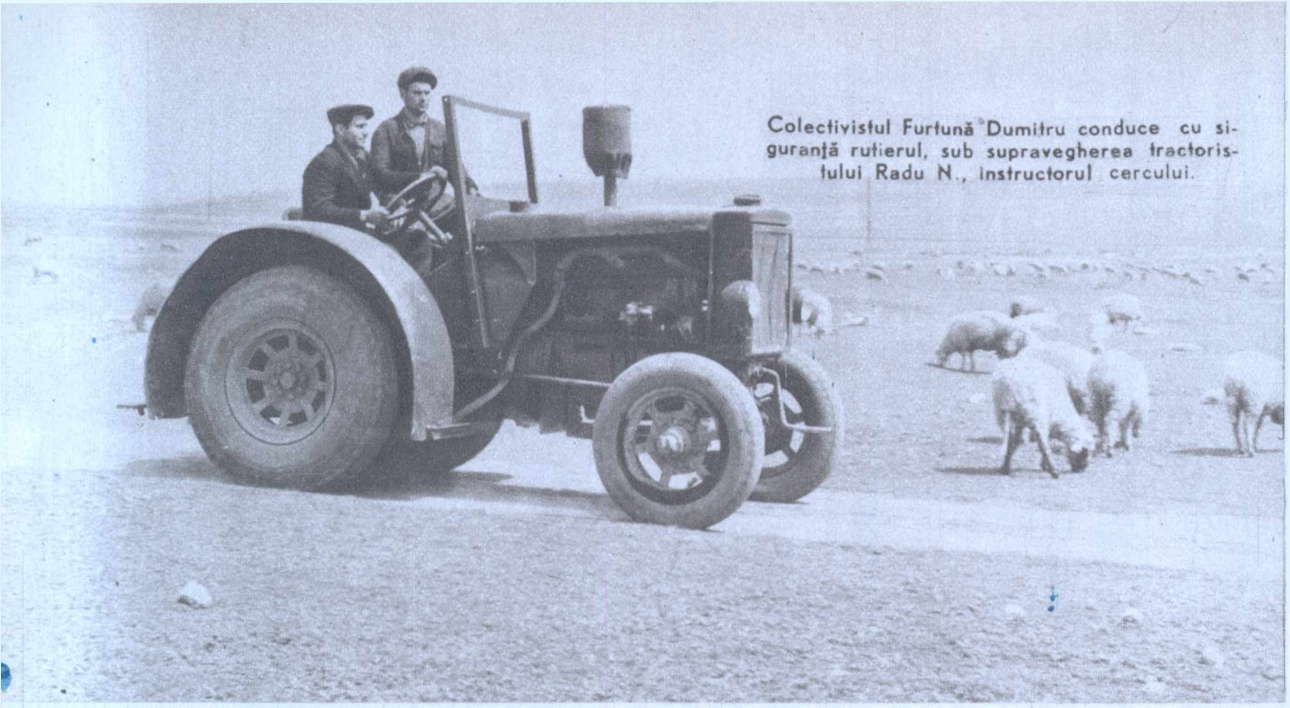
Și mai adaugă ceva care îmi răscolește gîndurile:

— Învăț singur, căci n-are cine îmi arăta. Mama și tata... n-au putut învăța ca mine. Aici o pauză. Apoi continuă. De, tot să-nveți, cum e la noi la blocuri cu gaz metan și apă în casă, nu ai grijă să mai cari lemne, să aduci apă.

Cîteva cuvinte, care mi-au adus aminte de necazurile copilului sărac din alte vremuri: „să aduci apă... să cari lemne..."

Azi, copiii au alte griji. Iosif Chirvai vrea să devină radioamator. Mihai Demian vrea să devină telegrafist de bord, așa cum a citit despre curajosul telegrafist de pe spărgătorul de gheață „Sadcova".

Și vor deveni, fiindcă visurile lor sînt vegheate de munca noastră, de dragostea noastră, de țara întreagă.

Colectivistul Furtună Dumitru conduce cu siguranță rutierul, sub supravegherea tractoristului Radu N., instructorul cercului.

PE MELEAGURI DOBROGENE

Scăpată din strînsoarea Porților de Fier, Dunărea se așterne obosită drumului spre mare. La Călărași, presimțindu-și parcă apropierea sfîrșitului încearcă să-și schimbe cursul spre nord. La Galați însă, chemarea mării se dovedește a fi mai puternică. Resemnat, bătrînul fluviu își poartă apele spre pieire.

Din încercarea-i nereușită, Dunărea împreună cu marea cuprinde între apele lor ținutul Dobrogei, pe meleagurile căreia ne aflăm acum.

★

Cartea de vizită a S. M. T. — Castelu, situat în apropierea Medgidiei, era destul de promițătoare. Una din stațiunile fruntașe pe țară anul trecut, fruntașă în muncile agricole în acest an și, după cum se spune, stațiune cu un bun cerc de tractoriști.

Toate acestea ne-a determinat să mergem într-o după amiază să asistăm la programul de pregătire al cercului.

Liniștea nefirească ce domnea în curtea stațiunii ne-a pus pe gînduri. Un tînăr ce meșterea la un tractor ne informă că brigăzile erau plecate.

— Dacă vă interesează ceva, intrați la tovarășul director.

Inginerul Pop Aurel, un bărbat înalt, cu înfățișare de atlet, aflînd ce vînt ne-a adus ne spuse:

— Ați călcat cu stîngul! Dacă veneați acum cîteva zile fi mai găseați aici. Acum sînt cu toții la lucru.

— Cum, și cursanții?

— Comitetul organizației de bază mi-a cerut părerea și am căzut de acord să-i trimitem și pe ei. Învață mult mai bine dacă sînt în mijlocul tractoriștilor. Lui Dobrică Ion și la încă cîțiva le-am dat tractoare să lucreze. Trebuie să capete siguranța conducerii căci se apropie examenul.

Cercul de tractoriști a luat ființă anul trecut și e format din tinerii veniți din satele învecinate, unii dintre ei foști pontatori ai S. M. T. Doreau să obțină calificarea de tractoriști. Organizația de bază le-a venit în ajutor. Toată iarna s-au ținut lecții teoretice, iar în primăvară, au început lecțiile practice.

— Pentru că tot sînteți aici să mergem și la cursul de conducători auto, ne-mbie directorul. Poate vă interesează.

Cele văzute ne-au demonstrat că a avut dreptate. Înființat în martie anul acesta din inițiativa secției agricole regionale și cu sprijinul comitetului organizatoric raional, cursul a venit în sprijinul gospodăriilor colective care au mașini. Așa s-a făcut că, 12 colectiviști, din tot atîtea gospodării, au venit aici pentru a învăța conducerea mașinii. La început, erau timizi dar, sprijiniți de cei din jur, au început să învețe de zor. Cît e ziua de mare studiază materialele trimise de comitetul organizatoric raional. Căci secția agricolă cunoscînd faptul că asociația noastră a început să-și facă o tradiție din a scoate în fiecare an, cîte o promoție de conducători auto, i-a cerut concursul. Sprijinul nu s-a lăsat de loc așteptat. Deseori, membrii comitetului vin să vadă cum merg lucrurile. Acum merg destul de bine căci inginerul Pop le-a pus la dispoziție tot felul de piese și, în plus un... tractor rutier.

— Învățați să conduceți și pe urmă veți trece pe mașina care vă așteaptă, le spune deseori instructorul Radu Nicolae.

Pentru a demonstra că poate trece de pe acum la conducerea mașinii, tînărul Musin Resul, se oferi să ne ducă cu ru-

Fișa odată introdusă în jac, legătura e stabilită. Instructorul cercului, Lăcătușu R., zîmbește mulțumit

Cunoştinţele tînărului Volcu Ion sînt puse la încercare de către instructor, fiind lăsat să lucreze singur

— Au intrat în alte cercuri. Fiecare în cercul care l-a atras. În felul acesta şi-a găsit o formă plăcută de a-şi petrece timpul liber. Să-i vedeţi pe cei de la pregătirea marinărească. În fiecare duminică dimineaţă pleacă cu autobusul la Mamaia unde fac pregătirea practică. Acolo au ocazia să se pregătească cît mai bine şi să aplice cele învăţate în cursul săptămînii la pregătirea teoretică.

— Şi cum se împacă activitatea asociaţiei cu cea şcolară?

— Destul de bine. Cînd s-au fixat zilele în care cercurile de specialitate să-şi desfăşoare activitatea, tovarăşul director Grăjdeanu Nicolae, împreună cu comitetul organizaţiei de bază, au ţinut seama şi de programul şcolar.

Am aflat mai tîrziu, tot de la tovarăşul Lăcătuşu, care e şi director de studii al şcolii, că un rol important în pregătirea de specialitate îl are pregătirea instructorilor.

De acest lucru ne-am convins şi noi. La sediul organizaţiei de bază, frumos aranjate, sub cîte o etichetă cu nomenclatura cercurilor existente, materialele documentare (cărţi, broşuri, planşe) îi aşteaptă pe instructori. Aceştia vin în timpul liber şi studiază materialul necesar pentru a face lecţiile cît mai atractive. Aş vrea să dau exemplu instructori care-şi pregătesc în acest fel lecţiile dar nu ştiu la cine să mă opresc. La tovarăşul Dumitrache Vasile, instructorul cercului de radiotelegrafie, la Vasilescu Dumitru, preşedintele organizaţiei de bază, instructor al cercului de pregătire marinărească, la tovarăşul Şerban Stoica instructorul cercului moto, sau la tovarăşul Dima şi Dinu Panait.

În orice caz se poate spune că munca susţinută a tuturor instructorilor şi membrilor a făcut ca organizaţia de bază de aici să fie în 1956 organizaţie de bază fruntaşă pe raion.

de K. EUGENIU

tierul pînă la „Întreprinderea metalurgică de utilaj Medgidia" unde aveam de gînd să ne oprim.

Supravegheat de instructor, viitorul şofer al milionarei gospodării din Siliştea, conduce rutierul asemenea unui şofer cu toate cele trei grade luate.

★

La o cotitură a şoselei, la marginea Medgidiei, clădirile I. M. U. M-ului ne-au apărut impunătoare. În sălile Şcolii metalurgice profesionale, programul cercurilor de specialitate era în toi.

Într-un colţ al curţii interioare apelul „Aici Gorunul, daţi-mi Streiul!", „Aici Gorunul, daţi-mi Streiul!" se auzea pînă departe.

Aplecaţi asupra aparatului, Călin Gh. şi Ilie Ilie, doi dintre membrii cercului de telefonişti-centralişti căutau să intre în legătură cu Rusu D-tru şi Ciobanu Ilie, aflaţi la postul de la poartă.

La centrala telefonică instalată în sala cercului, tinerii Cotae Gh. şi Nedelcu Vasile căutau să dea legătura cerută. Atent, instructorul Lăcătuşu Roman le urmărea mişcările. Odată legătura făcută, instructorul îi lasă să lucreze singuri.

Corectitudinea cu care lucrau şi răspundeau la apeluri era impresionantă. Aveai impresia că lucrează telefonişti veritabili.

Instructorul ne spuse:

— Ce-nseamnă să-i placă omului un lucru! Munceşte cu toată dragostea. La început, lucrările nu mergeau chiar aşa de uşor. Multora nu le plăcea să lucreze. Acum au rămas doar 10. Cîte doi la fiecare post.

— Cu ceilalţi ce s-a făcut?

TOTUL *este posibil*

de I. GEORGESCU

Corespondent — Uzinele „Steagul Roşu"—Oraşul Stalin

Care călător, cu trenul sau cu maşina, după ce şi-a încîntat privirile cu frumuseţile naturale ale văii Timişului, n-a rămas impresionat, la intrarea în „Ţara Bîrsei", de măreţele construcţii care formează Complexul „Steagul Roşu".

Marea uzină „Steagul Roşu", fabrica de rulmenţi, cartierul muncitoresc şi grupul şcolar „Steagul Roşu" sînt realizări ale puterii democrat-populare, ce umplu de mîndrie justificată inimile oamenilor cinstiţi din patria noastră.

În acest centru muncitoresc, a cărui forţă şi importanţă economică este recunoscută departe mult peste hotarele ţării noastre, se desfăşoară o rodnică activitate patriotică de asociaţie. Organizaţia de bază A.V.S.A.P. „Steagul Roşu", sub conducerea comitetului de partid al uzinei şi sprijinită de comitetul U.T.M., comitetul de întreprindere şi direcţiune, a obţinut o serie de realizări remarcabile, dintre care amintim: poligonul de tir, dispozitivul de conducere la rece, arma cu dispozitiv electric, sălile de clasă modern amenajate etc.

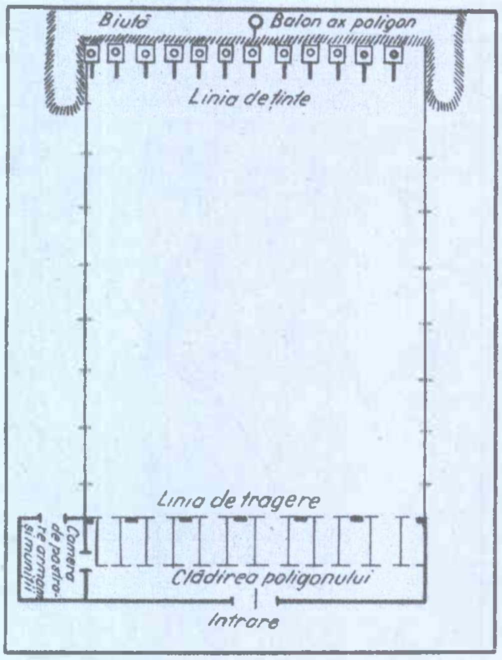
Fiecare realizare îşi are „povestea ei", din care se va vedea că iniţiativa creatoare, bunăvoinţa, spiritul de organizare şi perseverenţa, pot învinge orice greutate.

★

De aproape patru ani se străduiesc membrii asociaţiei să-şi realizeze un poligon de tir. Cu puţină înţelegere s-ar fi putut rezolva de mult această problemă, mai ales că în incinta uzinei exista un poligon, însă era ocupat cu diferite materiale şi cu... arhiva fostei uzine „Astra". Construirea unui alt poligon întîmpina un ansamblu de greutăţi, aparent de neînvins: nu era prevăzut şi nici nu era posibil să se prevadă în „planul de sistematizare" al uzinei un teren „corespunzător" în interiorul întreprinderii; lipsa materialelor de construcţie, „riguros raţionalizate", lipsa mîinii de lucru etc.

Comitetul organizaţiei de bază nu s-a descurajat şi a persistat. Anul acesta, într-o bună zi, a luat din nou ofensiva. Cu sprijinul activ al comitetului organizatoric regional, tovarăşii Oprescu Casian şi Lovin Costică (preşedintele şi vicepreşedintele comitetului organizaţiei de bază) împreună cu ceilalţi membrii din comitet s-au prezentat la tovarăşul Puni Petre, directorul centrului şcolar şi la tovarăşul inginer dr. Filip Gheorghe, şeful şantierului „Steagul Roşu". Fiind de faţă şi secretarii organizaţiilor de partid respective, le-au arătat necesitatea din ce în ce mai mare a poligonului de tir. Şi iată că „ce nu aduce anul, aduce ceasul". Imediat şi foarte operativ, s-au creat posibilităţile construcţiei poligonului, atît de mult dorit.

S-a fixat terenul cel mai potrivit, iar şeful şantierului a destinat pe inginerul Aldea Nicolae cu supravegherea lucrării. S-au mai pus la dispoziţie cîţiva lucrători calificaţi şi materialele necesare de construcţie, unele rezultate din economii, altele recuperabile.

Schema poligonului de tir redus

Lucrarea a început chiar a doua zi. S-a trasat şi s-a săpat fundaţia, s-a nivelat terenul, iar cu pămîntul rezultat din săpături s-au făcut biutele cîmpului de tragere. Autocamionul organizaţiei de bază a început să care balast, ciment, var, fier-beton, cherestea etc. Mîna de lucru n-a constituit o problemă. Elevii centrului şcolar, toţi membri ai asociaţiei, mobilizaţi de secretarul U.T.M., tovarăşul Silvasanu Iosif şi sub supravegherea preşedintelui organizaţiei de secţie, profesorul Stuparu Nicolae, prin muncă voluntară şi elan tineresc au făcut ca poligonul să crească văzînd cu ochii.

Paralel cu lucrările de zidărie, săpături şi nivelare, s-au confecţionat din deşeuri diferite panouri pentru ţinte, steaguri şi indicatoare pentru echiparea poligonului şi marcarea limitelor cîmpului de tragere.

În zece zile, lucrările esenţiale au fost terminate. Cîmpul de tragere propriu-zis de 50/25 m, prevăzut cu biuta din fund şi cele două biute laterale, este împrejmuit cu gard metalic, construit de asemenea din deşeuri şi prin muncă voluntară, iar puieţii de brad plantaţi paralel cu gardul, dau un aspect plăcut poligonului. Clădirea de 20/4/3 m construită din blocuri de prefabricate pe fundaţie de beton, este prevăzută cu standul de tragere cu o capacitate pînă la 12 direcţii de tragere, avînd de asemenea şi o încăpere separată pentru depozitarea diferitelor materiale de tir.

Deşi poligonul nu e complet terminat, totuşi tragerile au început. De acum, ploaia nu va constitui un obstacol în calea antrenamentului echipei de tir

În viitorul apropiat, clădirea va fi prevăzută cu geamuri, încălzire cu gaz metan, instalaţie electrică şi de apă, un stand pentru pistol viteză cu cinci direcţii de tragere, ţinte mobile de diferite genuliere şi manevrarea mecanică a acestora.

La realizarea poligonului au mai dat un preţios concurs tovarăşii Lascu Mircea, responsabilul cu sportul aplicativ, Meszarik Leopold. antrenorul de tir, Tifrea Ion, Corbu Ion. Drăgan Ion, instructori de tir şi, în general, întreg cercul şi echipa de tir a organizaţiei de bază.

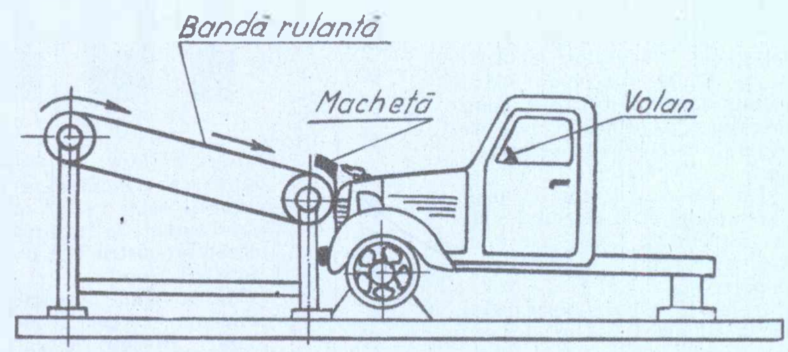
Iată cum, sub conducerea comitetului de partid şi cu sprijinul activ al direcţiunii şi a celorlalte organizaţii de masă, membrii or.anizaţiei de bază „Steagul Roşu" au reuşit să construiască într-un timp record, acest poligon de tir. În viitor ei vor avea posibilitatea să practice în cele mai bune condiţii şi pe orice timp acest sport aplicativ şi să-şi ridice continuu măiestria sportivă.

★

Comitetul organizaţiei de bază s-a preocupat şi de pregătirea tehnico-militară a membrilor. Şi cum era firesc, în uzina constructoare de autocamioane specialitatea auto este pe primul plan.

Sectorul „Camion" din uzină, ocupă un loc de frunte în procesul de fabricaţie. Şeful sectorului, inginerul Mandrescu Gheorghe sprijină cu dragoste asociaţia, fiind de multă vreme şi instructor voluntar priceput şi foarte conştiincios.

Organizaţia de secţie din sectorul „Camion" datorită puterii de muncă şi spiritului de organizare al preşedintelui, tovarăşul Dinu Marin, iniţiativei şi perseverenţei vicepreşedintelui, tovarăşul Nicolae Dumitru, şi activităţii instructorilor şi membrilor, a reuşit să devină una din organizaţiile de secţie model pe uzină.

Schema de principiu a dispozitivului de conducere auto la rece

Din numeroasele realizări obţinute de membrii acestei organizaţii, amintim construirea unui camion prin muncă voluntară şi, mai ales, confecţionarea unui ingenios *dispozitiv de conducere auto la rece.*

Dispozitivul a fost proiectat de instructorul şef auto, inginerul Gosmann Harald şi executat de un mănunchi de tehnicieni condus de maestrul Comanici N. împreună cu toţi elevii cursului auto.

Dispozitivul se compune: dintr-o cabină de camion, prevăzută cu organele de direcţie de conducere; o bandă rulantă pe care este desenată o comunicaţie cu toate semnele de circulaţie; o machetă cu un camion în miniatură care poate fi condus din cabină, fiind acţionat de comenzi (volan, ambreiaj, frîne etc.) aşa cum s-ar conduce în realitate; forţa motrică (electromotorul).

Principiul de funcţionare este simplu. Macheta de autocamion, legată printr-un sistem de pîrghii cu organele normale de direcţii ale camionului, poate fi deplasată în plan orizontal (la dreapta şi la stînga). Pe sub machetă, se mişcă cu o viteză redusă banda rulantă, în sens invers faţă de mişcarea reală a maşinii, pe care este pictată, la scara şi viteza respectivă, o porţiune de teren cu o şosea, prevăzute cu diferite semne de circulaţie. Electromotorul, care acţionează banda prin intermediul unui reductor de viteză, poate fi cuplat şi decuplat cu pedala de ambreiaj din interiorul cabinei. Mişcarea benzii poate fi de asemenea temperată cu pedala de frînă.

Din interiorul cabinei se poate manevra macheta cu ajutorul volanului de-a lungul şoselei pictate pe bandă, corespunzînd condiţiilor normale de conducere.

Instructorul care stă în cabină, poate urmări din interiorul acesteia manevrarea corectă a machetei, de-a lungul traseului indicat pe bandă.

Dispozitivul prezintă o serie de avantaje ca: deprinde pe cursanţi cu conducerea, dezvoltîndu-le reflexele, atenţia etc., fără a uza o maşină care în timpul conducerii „la cald" se uzează datorită mişcărilor bruşte, repezite, stîngace, inerente începătorilor; se evită şi se previn accidentele atunci cînd se trece la conducerea reală; se face economie de benzină; manevrarea dispozitivului este simplă, atractivă şi chiar antrenantă, dînd impresia cursantului că efectuează o conducere reală.

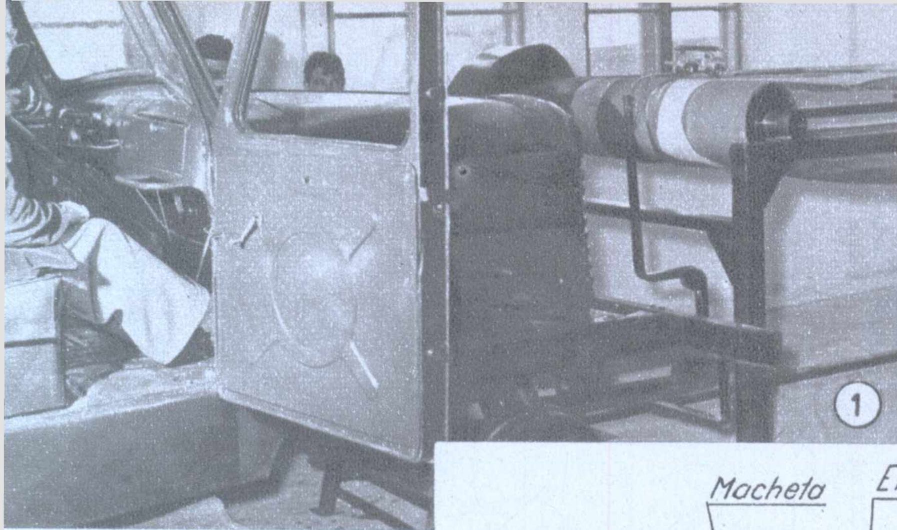
★

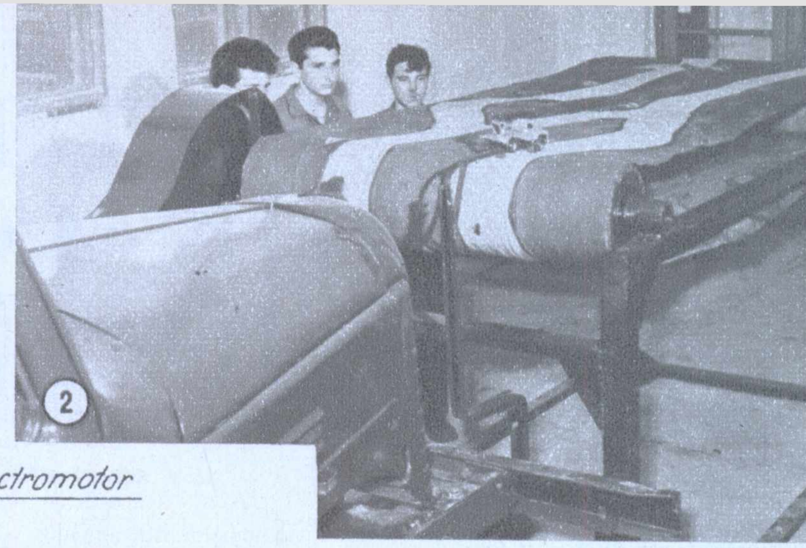
Fabrica de rulmenţi a uzinei „Steagul Roşu" a întîmpinat de curînd cea de-a opta aniversare a existenţei sale cu noi şi preţioase victorii în procesul de fabricaţie. Pe linie de asociaţie, organizaţia de secţie din sectorul „Rulmenţi" una din organizaţiile de secţie fruntaşe pe uzină, a întîmpinat această aniversare cu o foarte interesantă realizare ce contribuie la pregătirea bunilor trăgători. Este vorba de *arma cu dispozitiv electric.*

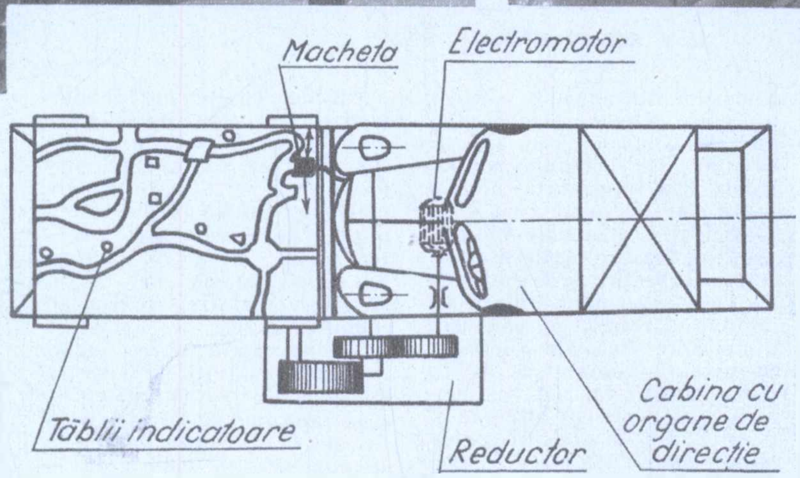
Animatorul acestei realizări a fost tovarăşul Lovin Constantin. Dispozitivul a fost proiectat tot de inginerul Gosmann Harald. Proiectul a fost supus analizei conducerii sectorului, care de acord cu biroul organizaţiei de partid, a aprobat construirea lui prin muncă voluntară, în afara orelor de producţie, din materiale recuperabile şi deşeuri.

Printre cei care au construit dispozitivul enumerăm pe tovarăşii: Manachescu T., secretarul organizaţiei de partid, Dogaru, inginerul şef adj. al sectorului, Papuc Gh., preşedintele organizaţiei de secţie etc.

Aparatul în principiu se compune din următoarele părţi: suportul mobil, palpatorul, rozeta de contacte, întrerupătorul, cutia cu sursa de curent şi ecranul.

1. Instructorul urmărește cum elevul conduce „mașina pe șosea".

2. In așteptarea rîndului, cursanții privesc cu atenție dacă cel din cabină menține macheta pe drum și respectă semnele de circulație

Dispozitivul de conducere auto la rece, văzut de sus (în schemă)

Arma avînd montat dispozitivul electric se așează fie pe o masă, fie chiar pe podea. Ținta sportivă se fixează la distanța de 25 m (distanță pentru care sînt calculate dimensiunile rozetei de contact).

Instructorul reglează dispozitivul în așa fel încît la „cătare bine prinsă" să se aprindă becul central roșu de pe ecran. După aceea, cel instruit, fie stînd pe scaun, fie din poziția culcat, execută regulile și procedeele de tragere.

Instructorul poate să urmărească pe ecranul lateral corectitudinea ochirii în momentul declanșării focului.

Arma fiind prinsă în capul mobil al suportului, se poate mișca în orice direcție, timp în care vîrful palpatorului circulă pe suprafața rozetei de contact, făcînd legătura cînd cu unul, cînd cu altul, din ploții de contact ai rozetei.

În momentul apăsării pe trăgaci, se închide prin intermediul întrerupătorului circuitul electric alimentat de patru (eventual de două) baterii normale de lampă de buzunar, aprinzîndu-se pe ecran becul din dreptul plotului pe care se află vîrful palpatorului, în momentul declanșării focului. Dacă ochirea a fost corectă (cătare bine prinsă) pe ecran va apare lumina becului central roșu. În caz contrar, se va aprinde unul din cele opt becuri de pe ecran și anume chiar becul echivalent greșelii de ochire comisă.

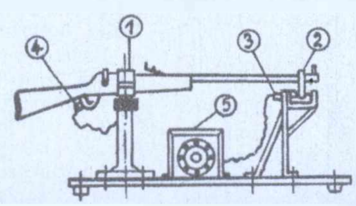
Experimentat, aparatul a dat rezultate foarte bune pentru învățarea practică și atractivă a tirului.

★

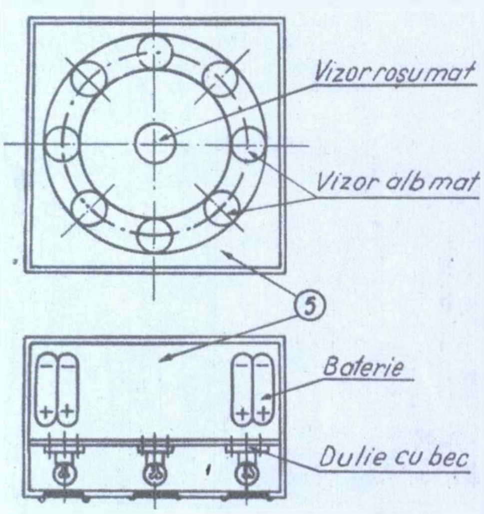
Comitetul organizației de bază, comitetele organizațiilor de secții, instructorii și toți membrii asociației din uzina „Steagul Roșu" sînt mîndri de frumoasele lor realizări. Departe de a se autolinişti, ei sînt hotărîți să obțină noi succese în pregătirea lor.

Organizația de bază a uzinei „Steagul Roșu" demonstrează încă o dată că acolo unde se lucrează sub conducerea partidului, unde se obține sprijinul direcțiunii și a celorlalte organizații de masă, unde există spirit de inventivitate, voință și perseverență, folosindu-se resursele locale ce sînt pretutindeni inepuizabile, se poate obține o pregătire temeinică cu o accentuată nuanță de practicitate, atractivă și gustată din plin de membrii asociației noastre.

Schema de principiu a armei cu dispozitiv electric. 1 — suportul mobil; 2 — palpator; 3 — rozeta de contacte; 4 — întrerupătorul; 5 — cutia cu sursa de curent și ecranul →

Instructorul urmărește pe ecran dacă trăgătorul a ochit corect ↓

Cutia cu sursa de curent și ecranul

11 iunie 1848

de V. CONSTANTIN

Mai înainte ca primele raze ale soarelui să scalde ulițele Bucureștiului, ele și prinseseră viață prin mișcarea puțin obișnuită din mahalalele celor pe care boierii îi numeau cu dispreț „desculții".

Pe fețele oamenilor se citea speranța ce le încolțise în inimă. Atmosfera în aparență liniștită prevestea desfășurarea unor întîmplări puțin obișnuite.

Se zvonea că un căpitan venind de la Izlaz, sosise în revărsatul zorilor, aducînd vestea că poporul s-a răsculat și a decretat o constituție prin care tot norodul capătă drepturi egale și scapă de jugul boierilor și domnului. Se mai spunea că au pornit cu armată spre București și că peste tot sînt primiți cu urale și flori.

Oamenii se strîngeau în grupuri și discutau cu aprindere această veste mare pe care ei o așteptau de mult.

★

Pe ulița principală, trecătorii se opreau în dreptul casei colonelului Solomon unde părea că se pregătește ceva.

Într-adevăr, în fața porții stăteau de pază două cătane cu pușca pe umăr, iar de la ora șapte ofițerii regimentului începuseră să sosească pe rînd și să intre grăbiți înăuntru.

Mulțimea curioasă căuta să afle ce se punea la cale, dar nimeni nu putea să le răspundă. Cătanele dădeau din umeri zicînd: „Apoi cine știe ce au de spovedit boiernașii noștri, că parcă i-a picat cineva cu ceară în dimineața asta".

În camera cea mare care dă spre uliță, gazda poftise pe ofițeri să se așeze pe scaune și pe divane.

— V-am adunat la această oră — începu Solomon cu vocea gravă — pentru a vă comunica porunca ce am primit de la Vodă Bibescu. Trebuie să vă spun mai întîi că în țară se petrec lucruri nepermise, iar după atentatul de acum două zile, Vodă este hotărît să treacă prin foc și sabie pe toți acei ce vor să schimbe dreapta ocîrmuire a țării. Cîțiva din cei ce li s-au urcat fumurile revoluționarilor din apus în cap, ca Bălcescu, Eliade, Magheru și alții de seama lor, s-au apucat să îndemne norodul contra boierilor și înțeleptului nostru domn. Se zice că au citit și o proclamație prin care îndrăznesc să dea drepturile noastre tuturor tabacilor și desculților, ba ceva mai mult chiar, să împroprietărească pe pălmașii din moșiile sfinte ale boierilor. Și n-ar fi nimic dacă ar fi rămas numai la atît, că am mai auzit noi și altă dată povești din acestea, dar au pornit chiar cu armata contra cetății domnești.

— Și nu i-a zdrobit Vlădoianu cu batalionul lui de la Craiova? — întrebă revoltat Racotă, comandantul batalionului II.

— Nu i-a zdrobit că a sărit mulțimea și cătanele n-au mai vrut să asculte poruncile; fratele domnului, împreună cu Vlădoianu, abia au scăpat cu fuga de furia norodului. Dar să vă aduc mai grabnic la cunoștință porunca domnului — reluă Solomon.

— Din cauza celor întîmplate în țară, Vodă vrea să ia un nou jurămînt de credință de la trupe, chiar astăzi înaintea prînzului. Pentru a nu mai păți rușinea de la Craiova, care ne poate costa capul, trebuie să-i legăm printr-o nouă credință față de Vodă și să le reamintim datoriile lor față de comandanți. Vodă va veni în persoană la cazarmă să vorbească regimentului, iar batalionul lui Racotă rămîne gata să înăbușe orice răzvrătire a ticăloșilor.

Ultimele cuvinte ale lui Solomon au fost acoperite de gălăgia care se făcuse în stradă sub ferestrele casei. Dînd perdeaua la o parte, văzu o mare mulțime adunată în jurul unui ofițer, pe care nu-l putea recunoaște, stînd cu spatele. El le vorbea de zor, iar ei strigau mereu „Ura" și aruncau căciulile în sus.

Nu apucaseră să se îngrămădească cu toții la fereastră și să vadă ce se petrece afară, cînd căpitanul Fărcășanu intră în cameră. Era plin de praf și se cunoștea că venise de la drum lung, fără odihnă.

Pe piept avea prinsă o cocardă tricoloră. Ochii îi străluceau puternic și de pe fața lui se desprindea o deosebită hotărîre.

În cameră se făcu tăcere și toți îl priviră cu mirare.

— Dar ce-i cu tine aici Fărcășene, că te știam la Craiova? — i se adresă Solomon.

— Să trăiți, domnule colonel, am sosit chiar în dimineața asta pentru a vă aduce cît mai curînd vestea cea mare. Vin direct din tabără de la Izlaz unde am trăit cea mai frumoasă zi a vieții mele. Marii noștri patrioți în frunte cu Bălcescu, Eliade, Tell, Magheru, Pleșoianu și mulți alții au adunat poporul și au proclamat independența țării, egalitatea drepturilor politice, împroprietărirea clăcașilor, libertatea scrierii și multe altele pe care o să vi le arăt îndată pe foaia asta.

— După cum văd ai trecut în tabăra răsculaților — încercă să glumească Solomon, observînd o frămîntare în mijlocul ofițerilor mai tineri care se îngrămădiseră în jurul lui Fărcășanu.

— Am trecut de partea poporului romîn, așa cum trebuie să facă toți acei care își iubesc țara și vor s-o scape de jugul turcilor și de vătafii lor de aici. Dumneata și toți din camera asta v-ați fi cutremurat de entuziasmul și dreptatea celor decretate, dacă erați acolo.

— Ia-o mai încet tinere și nu te înflăcăra așa repede. Ai uitat pe semne de credința jurată lui Vodă?

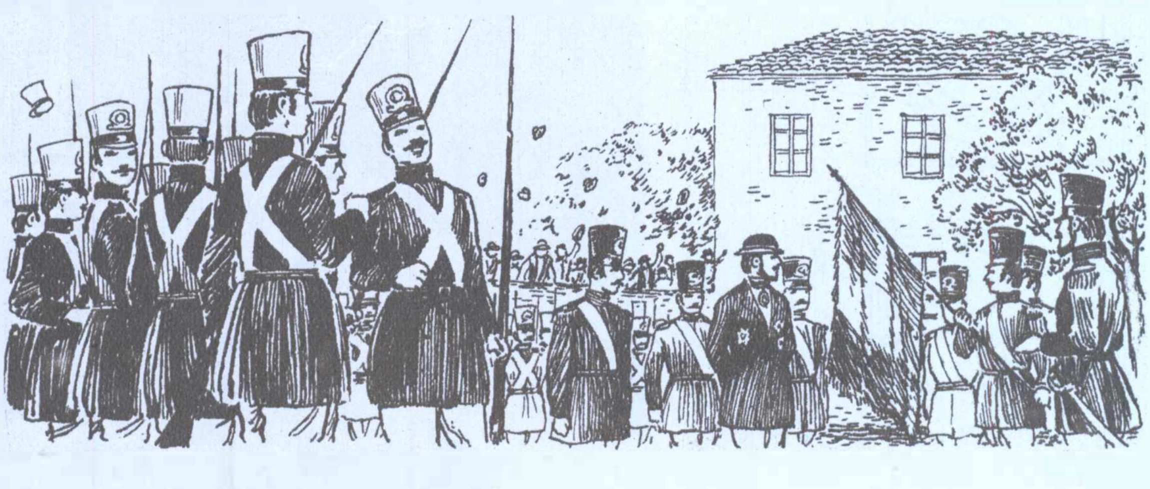
— N-am uitat-o, dar Vodă va face așa cum cere norodul obidit de atîta amar de suferință. Ei nu s-au ridicat împotriva lui, ci împotriva boierilor și dregătorilor care i-au stors ultima vlagă atîta amar de vreme. Dacă Vodă face cîrdășie cu ei contra poporului, atunci am uitat și eu de jurămînt.

— Fărcășene, mă tem de capul tău și de oasele tale care vor putrezi în fundul temniței. Mai bine să mergi cu mine la Vodă și să ceri iertare pentru rătăcirea ta. El nici nu vrea să audă de răsmeriță și vai de cei asupra cărora se va abate mînia lui. Dacă ne poruncește noi îi vom trece prin foc și sabie.

— De ce să-i trecem prin foc și sabie? Ei cer dreptate omenească, egalitate între oameni și iubire de patrie. Sînt frații și părinții cătanelor noastre. Și apoi nu sînt singuri. Pe unde trec li se alătură tot poporul cu cîntece și flori. Un glonț nu s-a slobozit la Craiova, deși era acolo chiar fratele domnului. Muncitorii, negustorii, meseriașii și toți „desculții" din tîrguri merg cot la cot cu țăranii. Ei toți formează poporul pe spinarea căruia trăiesc atîtea lipitori. Citiți această proclamație și spuneți ce nu este drept în ea.

Fărcășanu vorbea din ce în ce mai însuflețit și sîngele i se ridicase în față.

Atenția tuturor fiind îndreptată spre Fărcășanu, nu s-a observat intrarea maiorului Lăcusteanu, comandantul batalionului I. El se trăgea dintr-o familie de boieri, cu moșii mari. Adesea era invitat la Bibescu, cu

care se afla în relații foarte strînse.

De la început, se adresă pe un ton supărat lui Solomon, imputîndu-i că nu l-a chemat mai de dimineață la adunare.

Ofițerii mai tineri își aruncară priviri unul altuia, știindu-l înverșunat contra oricărei aspirații legitime a poporului ținut în iobăgie. Vodă și șefii lui îl apreciau, în special pentru cruzimea cu care se purta față de soldați și pentru disprețul ce-l purta celor ridicați din păturile de jos.

În timp ce Lăcusteanu se apropiase de Solomon pentru a citi proclamația, majoritatea ofițerilor nu mai conteneau cu fel de fel de întrebări puse lui Fărcășanu.

— Cum dumneata tolerezi ca un căpitan comandant de companie să facă astfel de propagandă în regimentul dumitale? — izbucni în culmea indignării Lăcusteanu.

— Nu te mai supăra maiorule, că și dacă vor veni, sînt frați de-ai noștri, sînt romîni, nu sînt nici turci, nici tătari — îi răspunse domol Solomon, presimțind că evenimentele s-ar putea să-i dea dreptate lui Fărcășanu.

Lăcusteanu furios de această neînțeleasă îngăduință a lui Solomon, își îndreptă toată mînia asupra lui Fărcășanu.

— Ascultă domnule căpitan, dacă vei îndrăzni să mai vorbești o boabă de asemenea propagandă mă jur pe onoare că îți trăznesc creierii la minut.

— Nu veți îndrepta nimic dacă îmi trăzniți numai mie creierii — răspunse demn și hotărît Fărcășanu. Ca mine gîndesc foarte mulți și nu veți putea ușor să-i zdrobiți pe toți. Numai uitați-vă pe fereastră să vedeți cîtă mulțime este de partea noastră, a celor ce simțim cu poporul. Și nu uitați că pe drum e toată țara.

Neașteptîndu-se la atîta dîrzenie din partea căpitanului, Lăcusteanu, fierbînd de necaz, îl amenința cu osînda ce va primi de la judecata în fața căreia va fi tras, chiar a doua zi.

După ce Solomon căută să-l potolească și îi comunică motivul adunării ofițerilor, ieșiră cu toții, îndreptîndu-se spre cazarmă.

★

În stradă se împărțiseră în două grupuri; într-o parte Solomon Lăcusteanu, Racotă și încă vreo cîțiva care se trăgeau din familii de boieri, iar cei mai mulți în jurul lui Fărcășanu. Mulțimea îi însoțea, aclamînd puternic oștirea. Multe glasuri cereau să nu se facă vărsare de sînge contra fraților lor ce veneau de la Izlaz.

Fărcășanu împărți cîteva proclamații și dădu instrucțiuni să se adune tot poporul în fața cazărmii și la palat.

După sosirea ofițerilor la cazarmă, se începură pregătirile pentru primirea lui Vodă și depunerea noului jurămînt.

Vestea proclamației de la Izlaz s-a împrăștiat ca fulgerul printre soldați și subofițeri. Grupuri, grupuri, se sfătuiau prin diferite unghere ferite de văzul acelora de la care puține vorbe blînde auzeau. Peste tot discuțiile se învîrteau în jurul aceluiași lucru.

— Ai auzit, Radule, că vor să ne dea pămînt și să ne scape de robie?

— D-apoi mari oameni sînt cei ce gîndesc și la suferințele noastre.

— Numai să-i păzească cei de sus de furia boierilor, care mai de grabă și-or tăia o mînă decît să dea un pogon din ăle multe mii ce stăpînesc.

— Ei Ioane, trebuia să vie o dreptate cîndva, că prea mult ne-am rupt cu munca numai pentru răsfățul lor, iar noi n-avem nimica.

— Vodă ce-o zice de asta? După cele întîmplate alaltăieri nu cred să fie în ape bune. S-ar putea să ne trimeată să tragem în frații noștrii.

— Și dacă? Noi nu știm să facem ca cei de la Craiova? Doar n-o să ne tăiem singuri craca pe care stăm.

— Bine zici, Florea. Așa vom face. Nu vedeți că ofițerii și subofițerii cei mai mulți sînt de partea noastră?

— Or fi ăștia mai mititei, însă căpeteniile tare urît se mai uită.

— Păi cum vrei să ne privească, că tot boieri sînt și n-oi crede că s-or îndura să ne dea din moșiile lor.

În timp ce, în freamătul pregătirilor pentru primirea lui Vodă, cătanele își spuneau ce le apăsa inima, lîngă cazarmă se adunase mulțimea ca la paradă. Mulți se cățăraseră pe ziduri și vorbeau cătanelor numai despre lucruri care le ungeau sufletul. Văzînd atîția meseriași și tabaci, tocmai cînd munca ar fi fost în toiul ei, credeai că e sărbătoare și nu zi lucrătoare.

Tabacii și desculții erau cei mai cutezători. Ei nu prea se uitau la răcnetul acelor comandanți în care parcă intraseră toți dracii în dimineața aceea. Cătanele erau îndemnate să nu îndrepte puștile contra fraților lor.

★

Trompetele anunțaseră apropierea lui Vodă. Mulțimea de afară începuse să miște făcînd loc caleștii domnești. Nici un glas nu se auzea să facă urale domnului, așa cum de obicei se petrecea cînd Vodă binevoia să se arate în fața norodului.

Vodă, îngîndurat și nervos, era însoțit de colonelul Odobescu. Solomon dădu comanda pentru onor și după ce sfîrși raportul, se apropie să șoptească ceva lui Vodă.

Pe ziduri nu mai era loc să arunci nici un ban, așa se umpluseră de popor. Ca la un semnal începuseră să strige: „Trăiască Constituția de la Izlaz! Trăiască libertatea pentru toți! Jos cu boierii hrăpăreți! Să vină Bălcescu cu Tell!“

Era un vuiet de parcă se năruiau toate casele din jur.

Din front țîșni căpitanul Fărcășanu și mergînd drept către Bibescu se opri la doi pași de el.

— Să trăiești Măria Ta! Să te milostivești și să primești constituția care au decretat-o poporul romîn — spuse el cu vocea tremurîndă și palid la figură.

— Trăiască constituția! — începu să strige și mai puternic mulțimea.

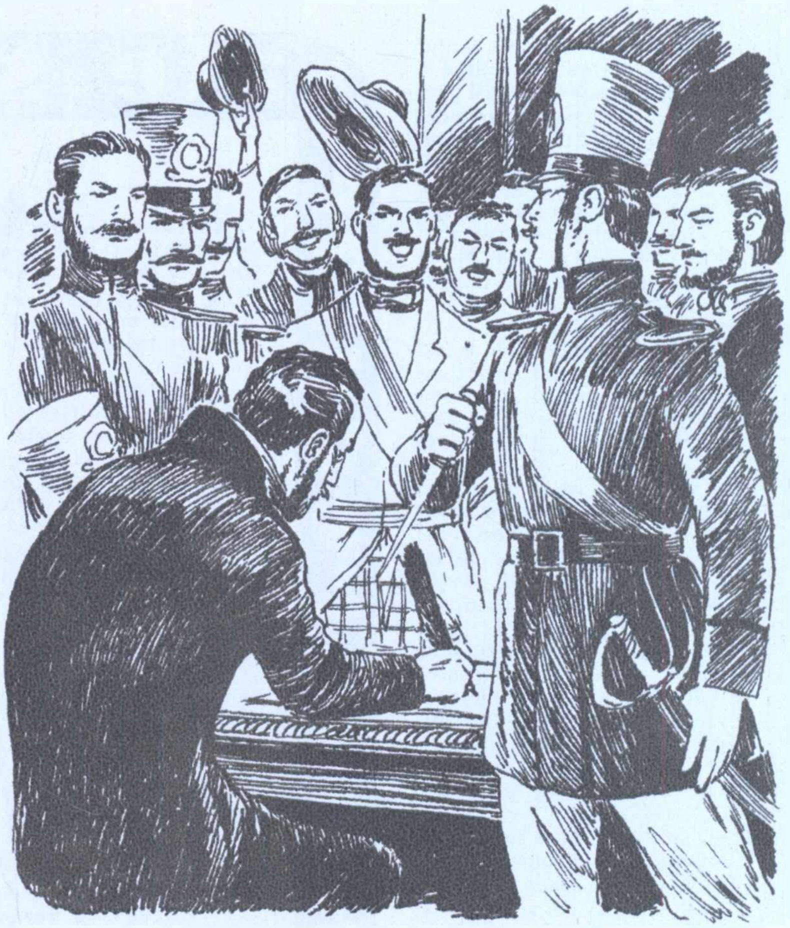
Bibescu, uluit de atîta îndrăzneală, nu scoase nici un cuvînt.

Sublocotenentul Enache Dimitriu, transilvănean de origină, fiind în acel moment de serviciu în cazarmă, alergă și luă un steag din cancelaria regimentului. Veni cu el în fața lui Vodă, se opri alături de Fărcășanu și zise tare:

— „Jură, Măria Ta, pe steag că nu vei face să intre armată turcească în țară“.

Ca din niște guri de foc se slobozi un „jură, Măria Ta“, din piepturile celor de pe ziduri. Căciulile zburau prin aer ca un roi de albine. Pînă și cătanele începură să arunce cu cușmele în sus.

Alb ca varul, Bibescu înțelese că armata nu-l mai asculta. Ea trecuse de partea mișcării poporului și n-o putea trimite contra revoluției care începuse. Dădu poruncă să-i tragă caleașca în față, iar Solomon cu comandanții de batalioane să se prezinte grabnic la palat.

Imediat după plecarea lui Vodă, mulțimea pătrunse pe poartă în curtea cazărmii și îmbrățișările cu soldații nu mai încetau.

★

În fața palatului parcă mai mult popor se adunase. Imediat după domn, Solomon, Lăcusteanu și Racotă abia prididiră înăuntru. Garda, cu mare greutate, oprea mulțimea să pătrundă în curte.

Bibescu cu spume la gură, chemă pe subofițerul Gheorghe Magheru, fiul generalului Magheru, care se găsea în gardă la palat, poruncindu-i să tragă în prostime dacă nu se împrăștie.

— Nu cred că facem bine — răspunse apăsat subofițerul.

— Te ucid dacă mai scoți o vorbă — răcni ca scos din minți Bibescu.

Magheru se duse la soldați și contrar poruncii domnului, îi îndemnă să nu se mai împotrivească, ci să-i lase să pătrundă în palat.

Într-o clipită curtea se umplu de oameni. O delegație cu proclamația în mînă urcă treptele și se prezentă în fața domnului. În urma lor poporul, dînd la o parte cătanele care străjuiau intrarea în sala de onoare, înconjură pe domn și pe cei de față.

Continuare în pag. 10

— Măria Ta, a sosit ceasul în care țara trebuie să aibă o constituție dreaptă, aceeași pentru sărac și bogat, egală pentru pălmaș și boier, așa cum au făurit-o la Izlaz iubitorii de țară și popor — se adresă cu glas emoționat și vorbind rar, președintele delegației. Totodată va trebui să juri, Măria Ta, că o vei respecta ca lumina ochilor — continuă el cu același ton.

O tăcere de mormînt se așternuse. Cu toții își opriră răsuflarea, privind și așteptînd răspunsul lui Bibescu, în această clipă mare pentru poporul romîn.

— Nu voi iscăli nimic din prostiile voastre. Vai de capul acestor desculți pe care i-ați împins la o așa de mare obrăznicie față de domnul vostru — răspunse Bibescu adunîndu-și toate puterile.

N-a apucat să termine bine ultimele vorbe și frămîntarea începu cu mai mare putere...

Fiecare se adresa lui Bibescu cerîndu-i să iscălească și strigau că nu vor pleca din palat fără o nouă constituție. Afară vuietul era și mai tare, de parcă luase foc tîrgul.

Subofițerul Magheru, care răzbise pînă aproape de Vodă, scoase stiletul din teacă și ridică mîna să-l lovească, tunînd: „Iscălește!".

Galben ca ceara, Bibescu ceru hîrtia și o iscăli repede.

Se cutremurau zidurile încăperilor de strigătele de „Ura" și „Trăiască Constituția poporului".

★

Delegația ridicată pe brațe a fost purtată pe ulițe.

Bucurie așa mare nu se mai văzuse în București. Ulițele gemeau de lumea care lăsase casele în voia întîmplării. Fiecare săruta pe vecini, cînta și juca de parcă ar fi căzut aur din cer. Steagurile și cocardele răsăriseră în piepturile manifestanților, ca ciupercile după ploaie. Toți lăutarii tîrgului cîntau de zor pe locurile virane, unde sîrbele și horele nu mai încetau.

Numai la palat și în casele arătoase ale boierilor, parcă era înmormîntare. La geamurile lor se zăreau priviri furișe și îngrozite de atîta revărsare de veselie, ce nu mai putea fi potolită. În camere întunecoase își strîngeau cu grijă giuvaerele și monezile grele de aur și de argint. Pentru ei părea că sosise sfîrșitul pămîntului, în timp ce poporul se simțea slobod din lanțurile unei grele robii.

Tîrziu către miezul nopții încetară focurile, jocurile și cîntecele la marginile Bucureștiului.

Boierii nu mai vorbeau cu dispreț despre „desculți", ci cu mare teamă.

Campionatele R.P.R. de regularitate și rezistență

de Alex. TEODORESCU

Anul acesta i-a revenit asociației „Energia" cinstea de a organiza cea de-a VI-a ediție a campionatului R.P.R. de regularitate și rezistență. Traseul ales pentru desfășurarea probelor a avut ca centru orașul Sibiu.

La 23 aprilie — pe o vreme puțin favorabilă desfășurării unei astfel de competiții, zăpadă, ploaie, șosele desfundate — au luat startul 56 de motocicliști care au format 12 echipe reprezentînd șase asociații sportive. Asociația noastră a fost reprezentată prin patru alergători.

Pe o durată de șase zile, parcurgînd circa 1500 kilometri și străbătînd un traseu dur cu diferențe de nivel și pe un timp vitreg, cei mai buni motocicliști din țara noastră și-au disputat cu dîrzenie titlul de campion.

Vremea nefavorabilă și greutățile traseului au pus pe mulți dintre concurenți în situația de a nu reuși să termine cu bine concursul. Din cei 56 de motocicliști, după parcurgerea etapelor și a probei de partajare se clasifică numai 22. Printre aceștia s-au aflat și Kovacs Ladislau, Podoleanu T., Vieru N. și Gaginschi M., motocicliști care au reprezentat culorile asociației noastre.

În general, trebuie subliniat bunele rezultate care s-au obținut în acest concurs terminat de nouă concurenți cu zero puncte penalizare.

Trebuie remarcată, în special, voința și dîrzenia concurenților noștri care au reușit să se claseze pe locul 5 din 12 echipe participante, înaintea multor motocicliști consacrați de la asociațiile Dinamo, C.C.A. și Energia.

Campionatul a constituit și un criteriu de selecționare a lotului ce a reprezentat AVSAP la concursul internațional din R.D.G., unde a ocupat locul doi, din șase țări participante.

Clasamentul general pe echipe:

I Echipa Dinamo I — Campioană R.P.R. — 24 puncte penalizare;

II Echipa Energia I — 72 puncte penalizare

III Echipa C.C.A. I — 431 puncte penalizare.

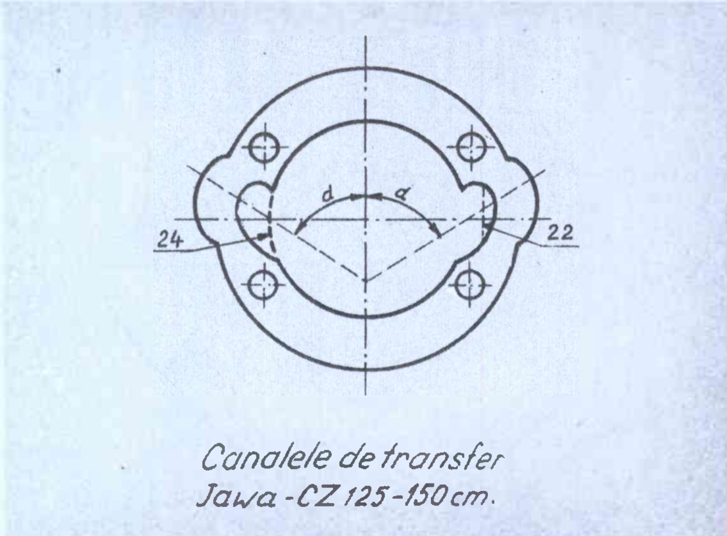
Campion R.P.R. pe anul 1957 Cernescu M. Mircea de la asociația Dinamo.

Concurentul Cernescu Mircea reprezentînd asociația Dinamo, campion al R.P.R. pe anul 1957, la trecerea unui vad

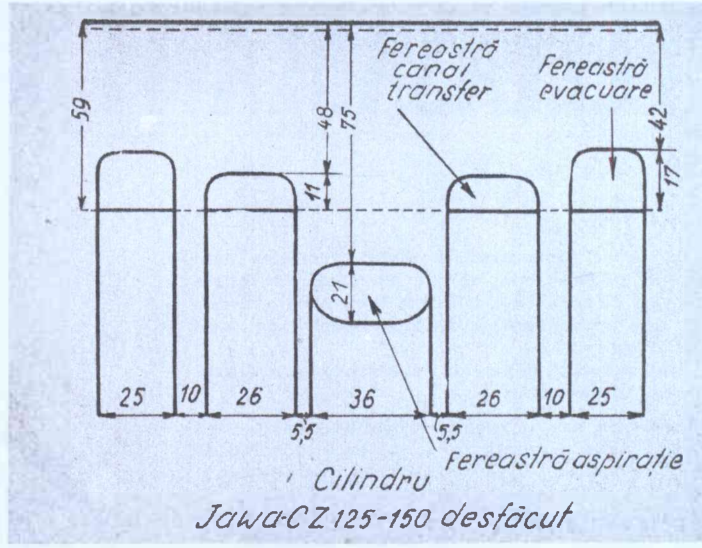

Motociclistul Kovacs Ladislau — care a concurat sub culorile asociației noastre străbătînd un drum desfundat de munte

Canalele de transfer Jawa-CZ 125-150 cm.

Fig. 1

Cilindru Jawa-CZ 125-150 desfăcut

Fig. 2

Adaptarea motocicletei „JAWA" pentru competiții

de N. SĂDEANU
Maestru al sportului

După cum arătam într-unul din numerele trecute, dorința sportivilor noștri de a obține performanțe cît mai valoroase în cadrul concursurilor de regularitate și rezistență și a celor de motocros, i-a determinat pe unii dintre ei să studieze cu atenție motocicleta de serie „I.J." și să-i aducă o serie de transformări tehnice, menite a-i spori puterea motorului.

Urmărind același scop, cîțiva dintre posesorii motocicletelor de serie „Jawa" — C.Z. de 125 și 150, au recurs și ei la efectuarea unor modificări care, cu ocazia disputelor sportive, le-au adus mari satisfacții.

Cunoscînd importanța pe care o prezintă obținerea unei ușoare alunecări a amestecului carburant în interiorul *carterului motor*, s-a trecut la lustruirea acestuia; lustruirea și mărirea canalului de transfer în carter trebuie însă făcută, în așa fel încît, să corespundă cu cilindrul. Este o operație migăloasă dar, pentru a fi siguri că vom obține o ajustare de precizie, putem confecționa și întrebuința un tipar făcut din tablă de zinc sau de aluminiu în grosime de 0,3—0,5 mm (fig. 1). Odată terminată această operație, procedăm și la mărirea ferestrelor. Astfel, în timp ce vom face ca fereastra de transfer să aibe 24 mm în partea cilindrului și 22 mm în exterior, fereastra de aspirație din carter va fi mărită în lățime pînă la 36 mm și pînă la 21 mm în înălțime, în așa fel încît, aceasta din urmă, să corespundă ferestrei de aspirație a cilindrului.

Mărirea puterii motorului necesită și mărirea ferestrelor din *cilindru* (fig. 2). Ținînd seama de aceasta, ele se pot modifica astfel: fereastra de aspirație va fi pilită și adusă la dimensiunile ferestrei de aspirație din carter, adică la 36 mm în lățime și la 21 mm în înălțime; celelalte două ferestre vor fi și ele mărite, în așa fel încît fereastra de transfer să aibe în lățime 26 mm și în înălțime 11 mm iar fereastra de evacuare 25 mm în lățime și 17 mm în înălțime.

Problema suprimării coturilor bruște, mai ales în canalele de transfer, își va găsi rezolvarea prin pilirea și lustruirea lor. De altfel, toate aceste canale și ferestre vor fi lustruite cu șmirghel pentru a obține o suprafață netedă, fără nici un fel de valuri. În ceea ce privește partea inferioară a cilindrului, va trebui să aibe 28 mm și să corespundă cu pistonul (fig. 3).

Fereastra din *piston* va fi și ea ajustată cu mare precizie, în înălțime pînă la 28 mm corespunzînd cu cilindru (fig. 3).

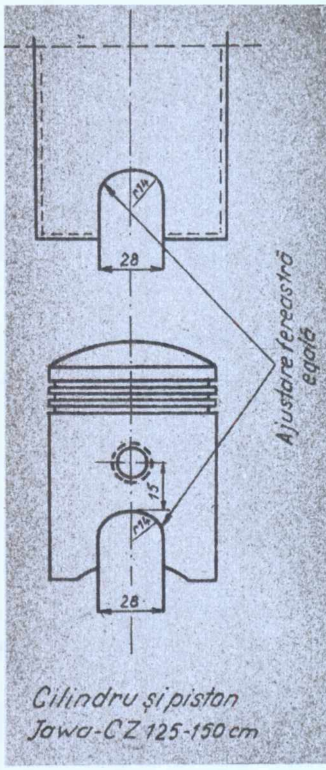
Tot o strunjire este necesară și în cazul *chiulasei* unde, pentru obținerea măririi raportului de compresie, va fi necesară strunjirea la baza de etanșare cu cilindru cu 0,8 mm — 1 mm. În schimb, *carburatorul* normal de 22 mm Ø nu poate fi întrebuințat pentru obținerea randamentului maxim. Se poate folosi însă carburatorul Jikov 2920 H.C. care trebuie determinat prin alegerea jiglerului principal ce variază între 95-110.

Înainte de a ajunge pistonul la punctul mort superior, *avansul* va trebui și el reglat la 3 sau 3,5 mm. *Pinionul secundar*, adică cel de la cutia de viteze, se poate întrebuința de 16, 17 sau 18 dinți pentru motocicletele de 150, după nevoi.

Toate aceste modificări aduse motorului cer și înlocuirea *bujiei* cu una avînd o putere calorică de 225—240. Dacă înlocuirea bujiei este necesară, sistemul *tobei de eșapament* este bine a rămîne nemodificat, orice modificare ducînd la micșorarea puterii motorului. În nici un caz, nu trebuie să se utilizeze pîlniile sau megafoanele.

De asemenea, la concursurile de motocros, trial sau regularitate, este necesară ranforsarea *cadrului* în partea din față, pornind de la gîtul furcii pînă la prezoanele care țin motorul pe cadru. Aceasta se poate face, cu sau fără sudură, din balot de fier de 3—4 mm sau din balot de crom-molibden de 2—3 mm grosime. O altă transformare o constituie și modificarea locului de sub șa de post pompă, cu un suport pentru tubul de umflat cu aer comprimat.

Executînd cu atenție și cu mare precizie ansamblul acesta de transformări tehnice, vom deveni posesorii unei motociclete al cărei motor va avea o putere sporită cu circa 20 km la oră și care, alături de măiestria sportivului, va da roade dintre cele mai bune.

Cilindru și piston Jawa-CZ 125-150 cm

Fig. 3

cronica navomodelistică

La concursul republican de navomodele ce se va desfășura la București între 30 august și 1 septembrie a.c., fiecare regiune poate prezenta cîte un model din următoarele categorii:

Grupa I. **Nave militare** (un model autopropulsat).
Grupa II. **Vase de comerț** (un model autopropulsat).
Grupa III. **Navomodele de cursă** (un model de ambarcațiune de viteză cu motor sau un model de yacht cu vele).
Grupa IV. **Navomodele teleghidate** (de preferință, un model radioghidat).
Grupa V. **Navomodele experimentale** (un model, construcție originală).
Grupa VI. **Navomachete** (model de vitrină, reproducere fidelă a oricărui tip de navă).

Prezentarea tuturor acestor categorii de modele nu este obligatorie. Regiunile se pot prezenta și cu o parte din ele.

DEPLASAREA PE TEREN DUPĂ AZIMUT

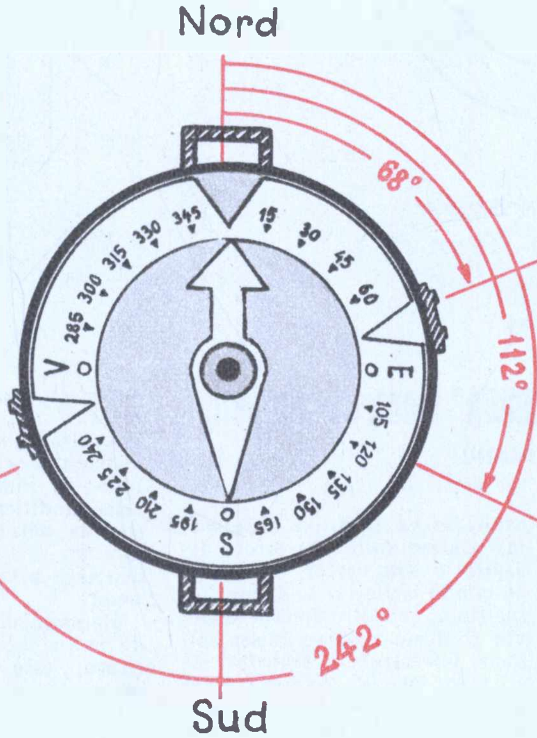
de N. CRISTESCU

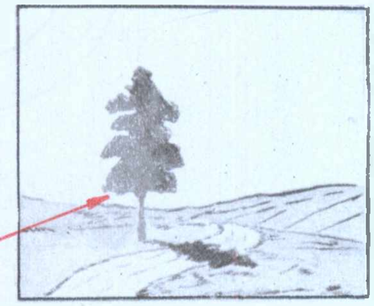
Pe teren necunoscut în afara drumurilor, mai ales în pădure, noaptea sau pe ceaţă, se poate menţine direcţia de deplasare folosind o busolă, aşa cum procedează de altfel navigatorii pe mări sau în aer.

Mai jos dăm noţiunile necesare pentru o asemenea deplasare.

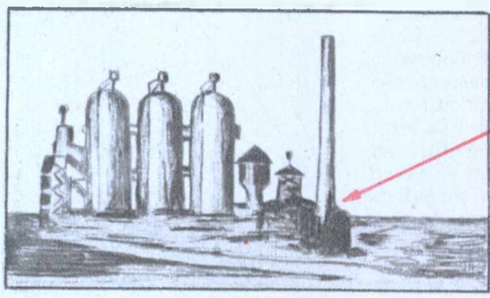
Se numeşte azimut unghiul format de direcţia nord cu o direcţie oarecare; el se măsoară începînd de la direcţia nord, în sensul mersului acelor de ceasornic şi poate avea valori de la 0°—360°.

Dacă unghiul se măsoară faţă de direcţia nordului geografic i se spune azimut geografic, iar dacă se măsoară faţă de nordul magnetic se numeşte azimut magnetic.

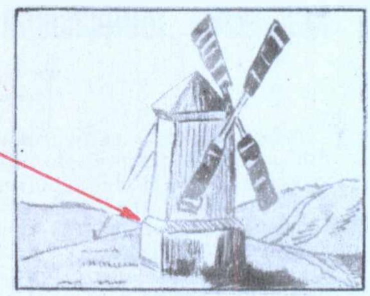

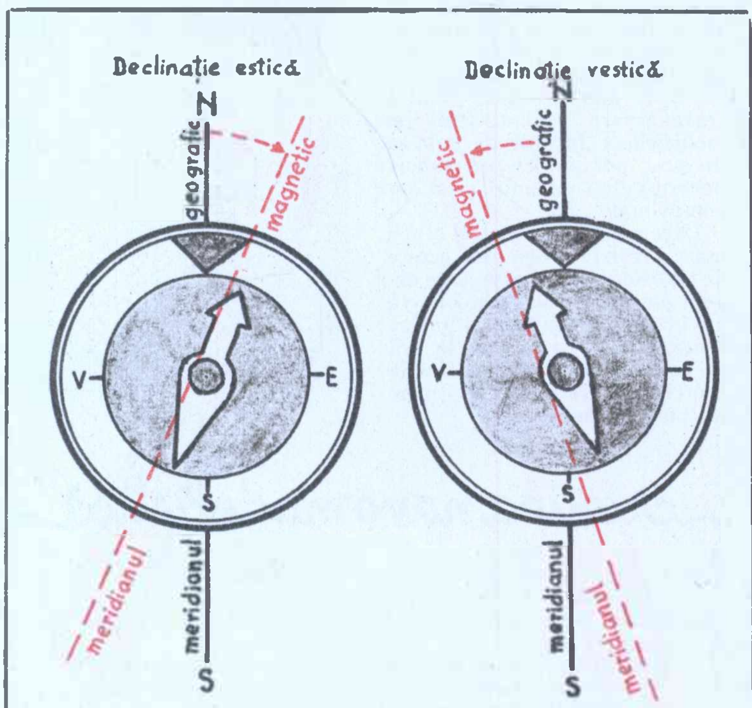
Copacul izolat, azimut magnetic = 68°

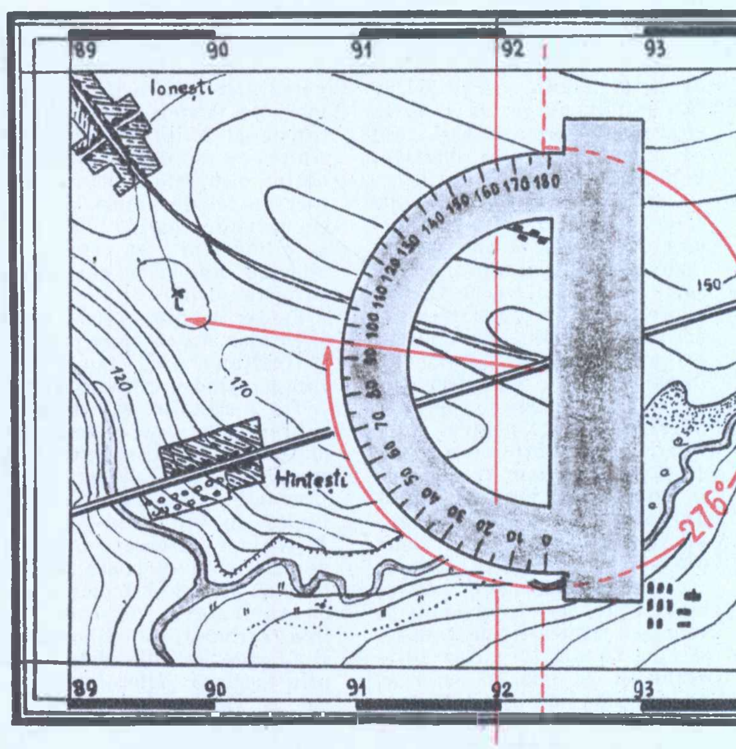

Coşul fabricii, azimut magnetic = 242°

Moara de vînt, azimut magnetic=112°

Deplasarea pe teren se face cu busola, deci se foloseşte nordul magnetic. Pe hartă este însă trecută direcţia nordului geografic, ceea ce face necesar să se transforme azimutul geografic în azimut magnetic. Această operaţie este uşoară deoarece pe fiecare hartă este trecută valoarea şi sensul unghiului de declinaţie (diferenţa între nordul geografic şi nordul magnetic).

Cînd declinaţia este mai mică de 5°, această transformare nu mai este necesară.

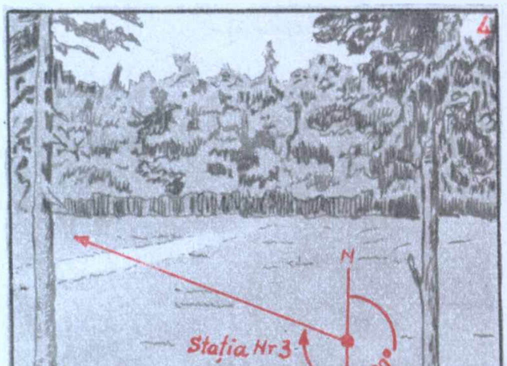
Pentru a măsura pe hartă azimutul geografic, se trasează cele două laturi ale unghiului şi anume: direcţia dată (de la încrucişarea de drumuri spre moara de vînt) şi direcţia meridianului geografic (o linie paralelă cu diviziunea 92 înscrisă pe laturile de nord şi sud ale cadrului hărţii). Se foloseşte apoi un raportor şi se transformă, dacă este cazul, azimutul geografic în azimut magnetic folosind unghiul de declinaţie înscris pe hartă.

Pentru a pregăti o deplasare după azimut, se trasează itinerariul pe hartă, alegînd pentru schimbările de direcţie puncte de staţie ce pot fi uşor găsite pe teren. Se măsoară apoi pe hartă azimutul fiecărei direcţii şi distanţele între staţii, înscriindu-le pe un carnet sau pe o schiţă (distanţele măsurate pe hartă în metri pot fi trecute pe schiţă în dubli paşi, considerînd că un dublu pas este egal cu 1,50 m).

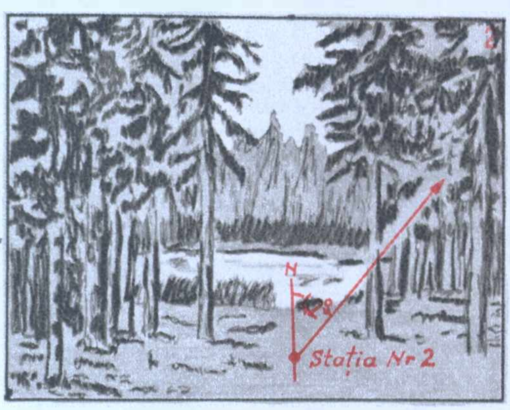
Exemplul de mai jos arată cum se pregăteşte şi se execută o deplasare pe teren după azimut.

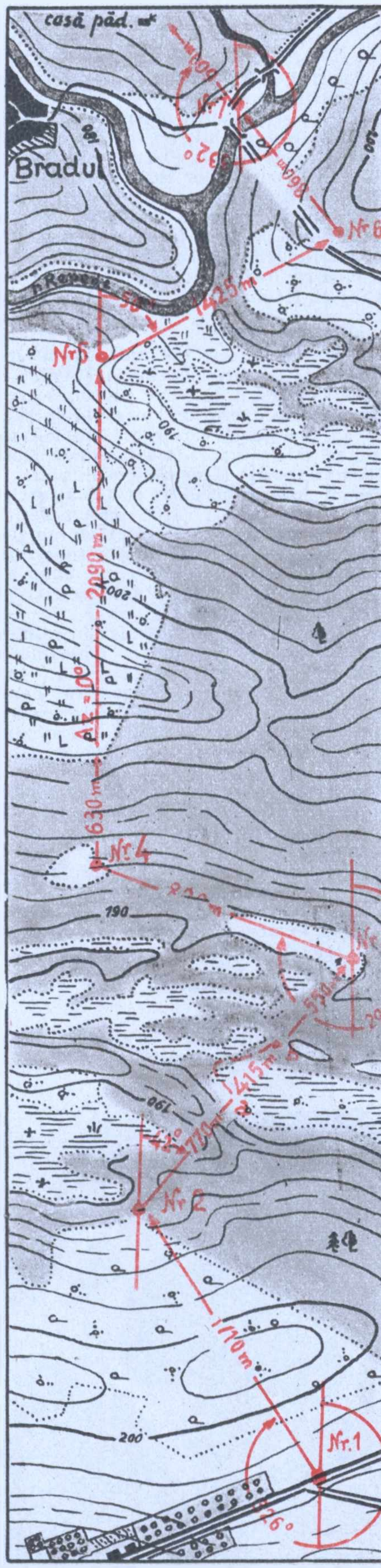
De la pod (staţia 7) se merge pe azimutul 332° aproximativ 600 m (400 dubli paşi) urcînd tot timpul prin pădure pînă se întîlneşte (sau caută pe o rază de 100 m) o casă izolată de pădurar, terminînd astfel deplasarea după azimut.

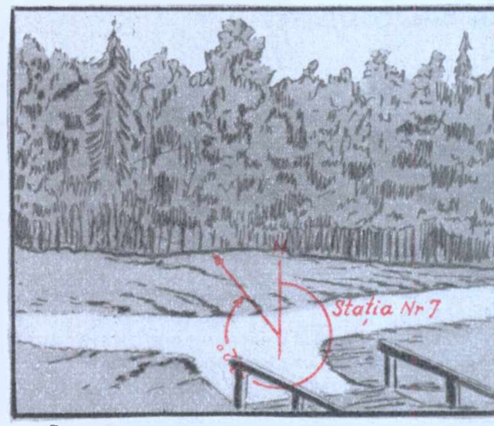

Se identifică staţia 3 după forma poienii din pădure apoi se fixează pe teren direcţia de azimut 290° pe care se merge mai întîi de-a lungul poienii, în total 820 m (547 dubli paşi) pînă la poiana rotundă unde s-a fixat staţia nr. 4.

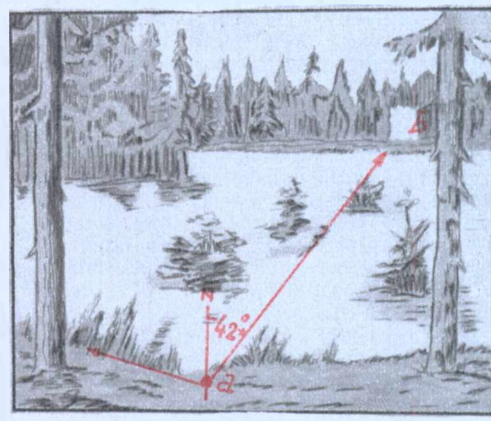
Se identifică staţia Nr. 2 după forma colţului de pădure şi a terenului mlăştinos din faţă. Se stabileşte apoi direcţia de azimut 42°, care trebuie menţinută pe o distanţă de 770 m (514 dubli paşi) pînă se ajunge la marginea unei mlaştini în punctul *a*.

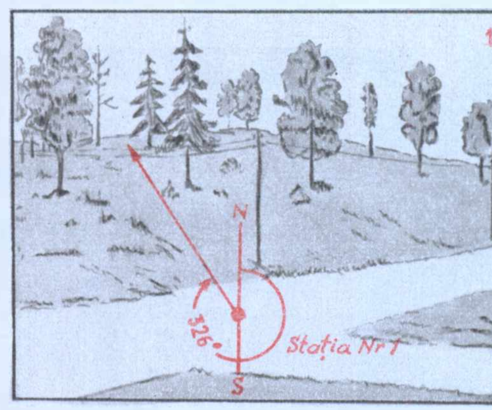

Din staţia 4 se continuă deplasarea pe azimut 0° aproximativ 630 m prin pădure şi 2090 m prin pădurea tăiată.

Se continuă deplasarea reţinînd că între staţiile 5 şi 6 se trece pe lîngă malul rîului Repede iar între staţiile 6 şi 7 nu se mai foloseşte azimutul, menţinîndu-se direcţia după traseul şoselei.

Din punctul *a* se identifică pe malul opus un punct distinct *b* tot pe direcţia de azimut 42°. Deplasarea pînă la *b* se face pe malul mlaştinei, fără a folosi busola, parcurgînd aproximativ 415 m (277 dubli paşi). Din *b* se reia direcţia 42° pe care se merge încă 550 m (367 dubli paşi).

În punctul de plecare, la bifurcarea drumului, se identifică pe teren direcţia de azimut 326° spre pomul uscat. Se merge pe această direcţie 1140 dubli paşi (1710 m) căutînd ca de la pomul uscat să se identifice alt punct pe azimutul 326°.

Sfîrşit de drum

de Dem. COSTINESCU

Septembrie aşternuse pete de rugină pe dealurile din jurul Mediaşului. In biroul comitetului organizatoric orăşenesc, trei oameni aşterneau pe hîrtie concluziile discuţiilor pe care le purtaseră. Să vi-i prezentăm: Sîrbu Ioan preşedinte, Popescu Dumitru vicepreşedinte şi Mureşan Niculae instructor.

Acum, iată şi problema pusă în discuţie — începerea noului an de învăţămînt în cercurile de pregătire tehnico-militară din organizaţiile de bază de pe raza oraşului. Activitatea desfăşurată şi încheiată în iunie, fusese plină de învăţăminte. Aşa, de exemplu, s-a văzut că unele cercuri din întreprinderi nu au dat roadele scontate; noţiunile predate depăşeau nivelul de pregătire al cursanţilor; a fost prea mic numărul de instructori voluntari care să asigure predarea cunoştinţelor tehnice şi, în sfîrşit, baza materială n-a fost temeinic pregătită.

Ca o primă măsură, s-a hotărît convocarea preşedinţilor şi vicepreşedinţilor comitetelor organizaţiilor de bază la sediul comitetului orăşenesc. Apoi, împreună cu aceştia şi în raport de posibilităţile reale ale fiecărei organizaţii de bază, de instructorii voluntari existenţi la acea dată şi de dorinţele membrilor, s-au stabilit ce cercuri vor lua fiinţă în anul în curs. In continuare, s-a ridicat problema asigurării bazei materiale. Toate acestea odată fixate, s-a trecut la treabă, comitetului rămînîndu-i sarcinile completării numărului de instructori în raport de necesităţi, a întregirii bazei materiale şi a controlului asupra modului cum se desfăşoară munca de pregătire.

După o vreme, s-a simţit din nou nevoia unei convocări. De astă dată, participanţii au fost instructorii voluntari ai viitoarelor cercuri de pregătire. La această convocare s-a discutat, în amănunt, programul analitic, numărul orelor afectate fiecărei specialităţi, locul şi data unde aveau să se ţină cursurile, precum şi despre baza materială pe care o vor avea la dispoziţie.

Incet, încet, măsurile premergătoare pentru începerea noului an de învăţămînt se apropiau de sfîrşit. Şi cu puţin înainte de începerea cursurilor în toate întreprinderile, instituţiile şi şcolile din oraş au fost afişate, în gazetele de perete, articole care vorbeau despre începerea pregătirii în cercurile A.V.S.A.P., necesitatea de a participa cu regularitate la şedinţe şi de a-şi însuşi, cît mai bine, materia predată.

★

De atunci au trecut opt luni. Acum cînd scrim aceste rînduri, anul de învăţămînt se apropie de sfîrşit. Iată de ce am socotit că un scurt raid prin organizaţiile de bază unde au funcţionat cercuri de specialitate ar putea să ne arate dacă măsurile luate în toamna trecută şi-au vădit utilitatea.

Primul popas l-am făcut la uzina textilă „Vasia Vasilescu", al cărei comitet deţine fanionul de fruntaş pe oraş. Aici, au funcţionat două cercuri: unul de operatori topografi, condus de David Pompiliu, şi unul de conducători auto, condus de instructorul Bordeianu Haralambie.

— Nu ne-am mulţumit numai cu ce ne-a înzestrat oraşul, ne spune preşedintele organizaţiei de bază, Jaca Leonida, cînd a venit vorba despre asigurarea bazei materiale. Astfel, pentru cercul de operatori topografi am confecţionat din placaj mai multe hărţi în relief şi, de asemenea, folosind resursele locale, am dotat cercul auto cu o machetă de maşină cu dublă comandă, piese auto şi semne de circulaţie. In ceea ce priveşte gradul de pregătire, vă poftim la examene.

De aici, ne-am îndreptat apoi spre garajul unde se aflau cele trei maşini primite de la comitetul organizatoric regional. Prin munca voluntară a membrilor cercurilor, maşinile au fost reparate şi puse la punct. Pe membrii cercurilor de la uzinele „Vasia Vasilescu" şi „Drum Nou" i-am găsit pregătindu-şi maşinile pentru conducere. Instructorii Ionescu Florin, Bordeianu H. şi Lepădatu Florea, ne-au asigurat că elevii sînt pregătiţi pentru examenele de absolvire, primul pas spre mult rîvnitul carnet de conducător auto.

Cu aceleaşi bune rezultate se prezintă, în procesul de pregătire şi tinerii de la şcolile profesionale Textile, Chimice şi Sticlărie. In fiecare din ele au funcţionat cercuri de telefonişti-centralişti, instruite de tovarăşul Simicorescu Dumitru. Pe telefoniştii-centralişti de la Şcoala Medie Nr. 1 i-am întîlnit, în frunte cu instructorul lor, profesorul Rădulescu, plecînd cu materialul didactic într-o aplicaţie practică.

Şi, fiindcă sîntem la capitolul şcoli, trebuie să amintim şi despre cercul de operatori topografi de la Şcoala Medie Nr. 2. Aici, profesorul Servaţius Gustav a reuşit ca în cadrul lecţiilor practice să alcătuiască o serie de hărţi în relief, pe care le-a donat apoi comitetului orăşenesc spre a servi ca material didactic şi altor cercuri.

In scurtul nostru raid am trecut şi pe la cercurile de radiotelegrafişti. Ambii instructori, şi Popişteanu Victor, şi Neamţu Petre au reuşit, folosind bine baza materială şi timpul afectat prin programul analitic, să pregătească temeinic pe tinerii de la Şcoala Medie Nr. 1, pe muncitorii de la uzinele „Vasia Vasilescu" şi pe elevii Şcolii profesionale metalurgice, ca buni operatori şi cunoscători ai aparatelor de radiorecepţie.

★

Sîntem în prag de examen şi aproape de sfîrşitul drumului spre însuşirea tehnicii noi, parcurs de către membrii asociaţiei noastre care au urmat cursurile în diferitele cercuri de pregătire. Modul în care au fost însuşite cunoştinţele, se datoreşte strînsei legături dintre comitetul organizatoric orăşenesc din Mediaş şi comitetele organizaţiilor de bază din întreprinderi şi instituţii, bunei organizări şi judicioasei pregătiri din timp a anului de învăţămînt.

Membrii cercului auto fac ultimele pregătiri înainte de a porni la lecţia practică de conducere

Profesorul Servaţius Gustav explică elevilor caracteristicile topografice ale munţilor Făgăraş pe o hartă în relief lucrată de membrii cercului de operatori topografi

ŞI IATĂ CĂ TIMPUL A TRECUT...

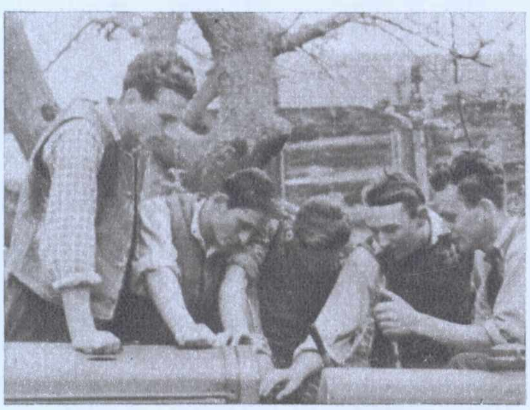
Era prin luna decembrie a anului trecut. În comuna Blăjel din raionul Mediaş se anunţase că organizaţia A.V.S.A.P. va înfiinţa un cerc de tractorişti. Vestea s-a răspîndit ca fulgerul.

În prima zi după ce se anunţase înfiinţarea cercului, s-au şi făcut înscrieri. Tinerii Teodor Vandor, Ioan Boieşan, Ioan Rampelt şi Alexandru Bany, au fost printre primii care s-au înscris. Dar după ei au venit şi alţii. În scurt timp numărul lor a ajuns la 29.

Meseria de tractorist au îndrăgit-o încă de cînd au văzut primul tractor, răsturnînd brazde adînci pe tarlalele întovărăşirii din comună.

Visul lor de a conduce o maşină, a început să se înfiripe în ziua de 15 decembrie 1956 cînd s-a predat prima lecţie. Elevii au fost cu toţii prezenţi. Şi-au notat cu băgare de seamă fiecare lucru important pe care-l spunea instructorul.

După primele lecţii teoretice mulţi dintre cursanţi ardeau de nerăbdare să treacă vremea mai repede şi să înceapă partea practică. Totuşi au fost interesante şi lecţiile teoretice, mai ales că la multe din ele s-au făcut şi experienţe la laborator. Instructorul Gheorghe Tarog a avut grijă ca şedinţele să fie cît mai atrăgătoare.

Şi iată, timpul a trecut. Odată cu sosirea primăverii cursanţii au ieşit la conducere. La început mai neîndemînatici nu-i vorbă, dar s-au obişnuit repede. Ba chiar mai tîrziu rezolvau cu succes şi unele pane ce eventual s-ar fi putut ivi pe cîmp. După fiecare pană rezolvată aveau loc discuţii lămuritoare şi deodată cursanţilor li s-a părut că timpul trece prea repede. A sosit luna aprilie.

Examenul bătea la uşă. Cursanţii se pregăteau. Cereau consultaţii, citeau material bibliografic, răsfoiau notiţele...

Ajunşi în faţa comisiei, cursanţii au dat răspunsuri care dovedeau că toţi erau bine pregătiţi. La urmă comisia a consemnat în procesul verbal: 29 tineri din comuna Blăjel au absolvit cursul de tractorişti. Au obţinut calificative foarte bune tinerii Vandor T., Românuţ Roman, Mihuţ Vasile, Drăghici Gh., Teodor Tufă, Ioan Boieşan, Alexandru Bany, Ioan Andrei.

Aceste realizări se datoresc şi exemplului dat de tinerii U.T.M-işti din comună al cărui secretar, Vandor Teodor, a fost un bun mobilizator în toate acţiunile, prin exemplul său personal.

Victor CIPARU
Preşedintele C. O. raional A.V.S.A.P. Mediaş

TELEFONIŞTII-CENTRALIŞTI DE LA BAZNA

La cererea şi din iniţiativa membrilor organizaţiei de bază, a luat fiinţă în noiembrie anul trecut cercul de telefonişti-centralişti din comuna Bazna. Tovarăşul Lupu Laurean, preşedintele organizaţiei de bază, după ce a stat de vorbă cu tovarăşul Andrea Petre, care şi în anul trecut a instruit în foarte bune condiţii încă o serie de tineri, a hotărît data începerii cursurilor.

Baza materială era asigurată, rămînea doar să fie completată cu cîteva aparate pe care le-au cerut şi le-au primit de la comitetul organizatoric raional. Prin grija secretarului de partid, tovarăşul Bîlca Gheorghe, a fost rezolvată şi problema sălii de curs. O încăpere spaţioasă din căminul cultural al comunei a fost pusă la dispoziţia cercului de telefonişti-centralişti. Îmbinînd cu pricepere partea teoretică cu cea practică, tovarăşul Andrea Petre a reuşit să prezinte în faţa comisiei de examinare pe toţi elevii cu care a pornit în iarna anului trecut pe drumul cunoaşterii tehnicii noi.

Printre absolvenţi trebuie evidenţiaţi colectiviştii Herman Mihai, Popa Constantin, Şerban Ironim, precum şi tinerii ţărani muncitori Dobra Gheorghe, Thelman Frederich şi Stoica Gheorghe.

Vasile CRĂCIUN
Instructor A.V.S.A.P. Mediaş

CONSTRUIESC CEL DE-AL 3-LEA POD

În comuna Moşna din raionul Mediaş, trebuiau reparate complet mai multe poduri. Din iniţiativa organizaţiei de bază A.V.S.A.P. din comună şi, în special, din iniţiativa vicepreşedintelui Urdea Ion, s-a propus înfiinţarea unui cerc de pionieri constructori poduri.

Pentru asigurarea bazei materiale, comitetul organizatoric raional a pus la dispoziţia cercului manuale şi planşe. Sfatul popular din comună s-a oferit să dea cercului partea de lemnărie necesară învăţării construirii podurilor, iar uneltele au fost puse la dispoziţie de către gospodăriile agricole de stat şi colective din comună. Cînd totul a fost pregătit, în decembrie 1956, instructorul Urdea Ion, ajutat de către Bratu Dorin şi Şelaru Ion, au început şedinţele de pregătire.

De-a lungul lunilor de curs partea teoretică a fost îmbinată strîns cu munca practică, astfel că pînă la data cînd elevii au dat examenul de absolvire construiseră în comună două poduri, unul lung de şase metri iar altul de opt metri.

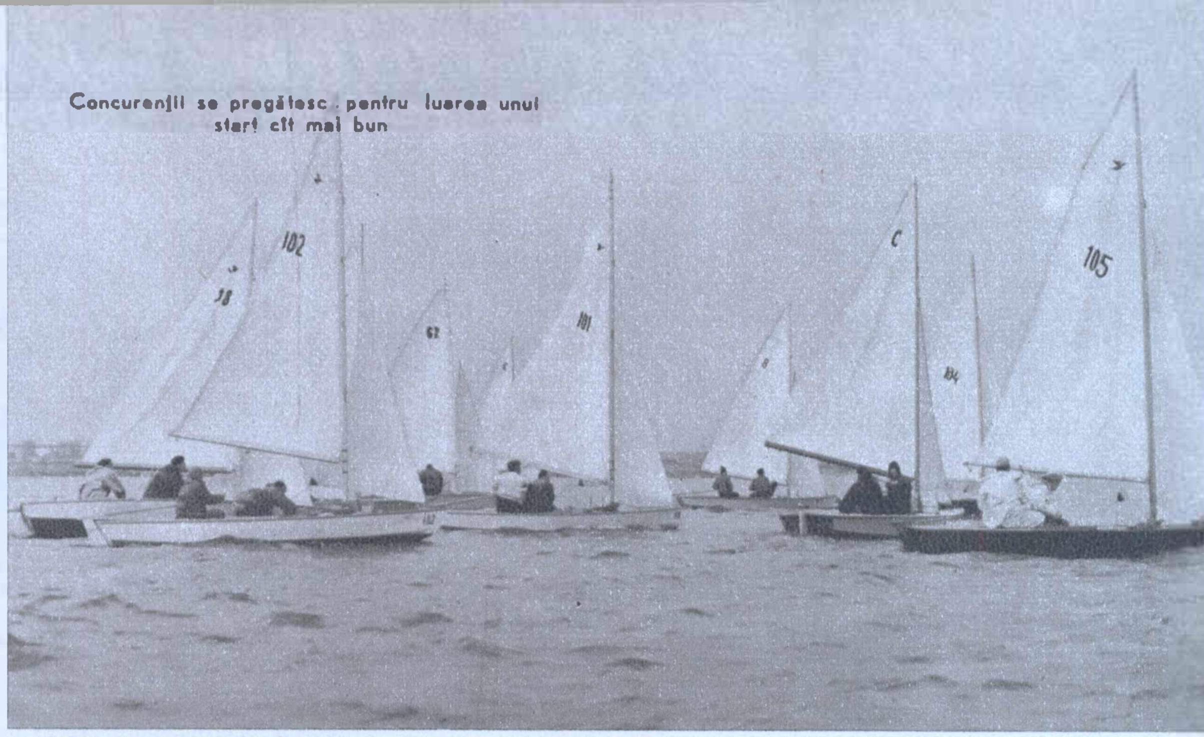
În această activitate, s-au evidenţiat tinerii Tabără Vasile, Moldovan Ion, Manesch Hainirich, colectivistul Bretz Frederich şi instructorul Bratu Dorin.

Dar munca acestor harnici podari nu s-a terminat odată cu absolvirea cercului de pregătire. În prezent ei se pregătesc pentru a ataca lucrările în vederea reparării celui de-al treilea pod.

Ioan MOLDOVAN
Vicepreşedinte C.O. raional Mediaş

Cupa Victoriei la yachting

Concurenţii se pregătesc pentru luarea unui start cît mai bun

Echipajul Costescu-Horoveanu (Marina A.V.S.A.P.) în luptă cu vîntul şi valurile

Cupa Victoriei la yachting, tradiţionala competiţie aflată la a treia ediţie, organizată de astă dată de către Comitetul Organizatoric Central A.V.S.A.P., a cunoscut anul acesta o deosebită amploare, atît în faza sa republicană cît şi în cea internaţională.

Prima întîlnire velistică a anului a întrunit pe lacul Mamaia la start, în faza internă, 49 de echipaje, constituite din cei mai buni mînuitori de vele din Constanţa şi Bucureşti. Condiţiile atmosferice păreau la început că vor fi favorabile. În prima zi, 27 aprilie, briza uşoară nu dădea însă mari speranţe pentru terminarea primei regate, dar intensificarea vîntului dă posibilitatea concurenţilor să ajungă la sosire în cea mai „înceată" regată din cele cinci programate. Cea de-a doua regată din cauza vîntului care a „căzut" aproape complet, s-a desfăşurat abia în după-amiaza zilei de 28 aprilie. Nici dimineaţa zilei de 29 aprilie nu a fost mai fericită pentru concurenţi. Trei ore de la darea startului, nici o adiere de vînt nu a umflat velele. De abia tîrziu după-amiază, un vînt de forţa 1-2 permite desfăşurarea regatei a III-a.

Programul întrecerilor prevăzînd pentru ziua de 30 aprilie disputarea unei probe de rezistenţă dotată cu „Cupa Mamaia 1957", ultimele două regate ale „Cupei Victoriei" au fost amînate pentru 1 Mai.

Dar capriciosul Eol se lasă din nou rugat aşa încît, proba amintită a fost mai mult o întrecere de rezistenţă nervoasă. Ambarcaţiunile au parcurs, pe un vînt slab doar circa 30 km, o cifră incomparabil inferioară celor peste 110 km parcurşi în ediţia precedentă.

În sfîrşit, în ziua de 1 Mai, pe un vînt de forţa 2-3 (4-6 m/sec.) se desfăşoară ultimele două regate ale concursului dotat cu „Cupa Victoriei". Deşi condiţiile de vînt au fost atît de vitrege, clasamentele au fost întocmite şi au dat învingători la individual echipajele asociaţiei „Energia", compuse din Dumitriu Mircea + Lungu Gheorghe la „Cupa Victoriei" şi Geles Victor + Saghin Mihai la „Cupa Mamaia"; echipajul Millio Taşcu + Baraş Victor de la Clubul Nautic Central A.V.S.A.P. au primit cîte două medalii de bronz în ambele concursuri. În întrecerea pe echipe „Energia" ocupă de asemenea primul loc iar medaliile de argint au fost

obținute, la luptă, de echipa I-a a Clubului Nautic Central A.V.S.A.P., formată din Millio T. + Baraș V., Costescu V. + Viespescu D. și Nanu P. + Romașan P.

Ca urmare, cele trei echipaje ale asociației „Energia" și ale Clubului Nautic Central au fost selecționate pentru a participa la faza internațională a „Cupei Victoriei" unde urmau să se întreacă cu veliștii din R.P. Polonă și R.P.F. Iugoslavă.

Într-un cadru festiv, în ziua de 5 mai, se dă startul în competiția internațională de yachting dotată cu „Cupa Victoriei". În regată participă 12 snipe-uri repartizate prin rotație echipajelor R.P.Polone, R.P.F. Iugoslave și echipajelor romînești „Energia" și Marina A.V.S.A.P.

Vîntul bun din dimineața zilei a făcut ca întrecerea să fie viu disputată și prima regată ia sfîrșit prin victoria echipajului polonez Tazbir+Mihalski. Regata care a avut loc după-amiază, pe un vînt mai puțin tare, este cîștigată de echipajul iugoslav Ivancic+Videka. Regata a III-a, desfășurată a doua zi dimineața, este aproape lipsită de istorie și a fost cîștigată, fără emoții de echipajul polonez Slojevski+Solcinski care a avut un start mai bun. Mult mai interesantă ca desfășurare, regata de după-amiază, care s-a bucurat de un vînt mai bun (forța 2-3), a solicitat participanților să facă uz din plin de cunoștințele tactice. Ea revine reprezentanților Marina A.V.S.A.P. Millio+Baraș.

Următoarele regate, a V-a, a VI-a și a VII-a au dat un plus de spectaculozitate luptei strînse între echipajele participante, pentru un cît mai bun loc în clasament. Condițiile atmosferice favorabile au permis concurenților folosirea întregii game de cunoștințe tehnice și tactice așa încît cîștigătorii au putut fi desemnați abia pe ultimii zeci de metri de parcurs.

Regata a VII-a în special, desfășurată pe o ploaie torențială și vînt puternic, a cerut veliștilor eforturi deosebite. Iată acum și cîștigătorii. În regata a V-a clopotul de la start anunță trecerea primului snipe condus de Costescu+Viespescu (Marina A.V.S.A.P.). Regata a VI-a și a VII-a revin polonezilor, prin echipajul Malișevski-Ostrovski.

Vîntul extrem de puternic (forța a 7-a) a împiedicat joi și vineri dimineața desfășurarea regatelor următoare. Abia în după-amiaza zilei de 10 mai, pe un vînt de o tărie destul de mare (8-10 m/sec) după ce startul a fost amînat de cîteva ori, s-a dat în sfîrșit plecarea. După dublarea primei balize la snipe-ul al cărui timonier este Mircea Dumitriu, unul din favoriții cursei, se rupe catargul și velistul nostru părăsește regata. După cîteva minute același lucru li se întîmplă și echipajelor conduse de polonezii Malișevski și Slojevski. Tot pe prima parte a traseului vîntul puternic rupe focul (vela mică), a echipajului iugoslav Ivancic + Videka și slăbește catargul lui Millio+Baraș, dar aceștia continuă întrecerea. Această regată cîștigată dramatic de echipajul romîn Geles-Saghin (Energia) a cerut din partea concurenților îndemînare și dîrzenie în luptă. Valurile mari de pe lac au dezechilibrat de multe ori ambarcațiunile și i-a obligat continuu pe secunzi să scoată apa din snipe-uri.

Ultimele regate din „Cupa Victoriei" și în special cele de sîmbătă 11 mai, desfășurate pe un vînt puternic de aceeași tărie ca și în ziua precedentă, au fost hotărîtoare. Spectatorii de pe „Casa-Vapor" au asistat la o pasionantă întrecere mai ales între pretendenții pentru primul loc, romînul Dumitriu, polonezul Tazbir și iugoslavul Ivancic. Regata a IX-a este detașat cîștigată de echipajul Dumitriu + Lungu (Energia). În schimb regatele a X-a și a XI-a aparțin lui Ivancic care își consolidează poziția de fruntaș. Regata a XII-a și ultima disputată duminică dimineață este cîștigată de polonezul Tazbir, dar și Ivancic reușește să vină al doilea, așa încît datorită punctelor acumulate în regatele precedente își adjudecă victoria finală. Cu aceasta, „Cupa Victoriei 1957" la yachting ia sfîrșit. Clasamentul general are următoarea înfățișare:

Pe echipe: I. — R.P.F. Iugoslavia — 17216 puncte; II. — Marina A. V. S. A. P. — 16012 puncte; III. — Energia — 14815 puncte; IV. — R.P.Polonă — 14460 puncte.

Individual: Ivancic + Videka (R.P.F. Iugoslavia); Tazbir + Mihalski (R.P.Polonă); Dumitriu + Lungu (Energia).

★

Competiția internațională de pe lacul Mamaia a scos în evidență temeinica pregătire tehnico-tactică și antrenamentul îndelungat al echipajelor prezentate de R. P. F. Iugoslavia. Dintre echipajele R.P.Polonă s-a detașat net, în ceea ce privește măiestria, echipajul Tazbir+Mihalski. Greșeala pe care însă a făcut-o conducerea acestei echipe este că a mizat numai pe el pentru cîștigarea cupei.

În ceea ce privește echipele de club romînești prin clasarea echipajelor lor pe locurile 3-7 au dovedit că au pregătirea tehnică necesară competițiilor internaționale. Ceea ce lipsește veliștilor noștri este spiritul de echipă și pregătirea tactică.

De remarcat buna pregătire a echipajelor Geles + Saghin și Millio+Baraș.

Dînd o mai mare atenție antrenamentelor și orientîndu-se just în problemele care privesc succesele întregii echipe, veliștii noștri vor putea aduce patriei, în viitor, mult rîvnita „Cupa Victoriei".

V. PĂUN

(Foto: Șt. CIOTLOȘ)

Echipa R.P.F. Iugoslavia cîștigătoarea „Cupei Victoriei"

Echipa Marina A.V.S.A.P. clasată pe locul II

Echipajul Ivancic-Videka (R.P.F. Iugoslavia), cîștigătorul competiției la individual

Un șir de lebede albe, snipe-urile se îndreaptă cu velele pline spre dublarea unei balize

Măriuca din Pădureni

de Al. ANTONIU

La 7 august, se împlinesc 40 de ani de cînd ostașii romîni, alături de ostașii ruși, au înscris în cartea istoriei legendara epopee a victoriei de la Mărășești.

Au rămas nestinse în inimile noastre cuvintele: „Nici pe aici nu se trece!" — cuvinte cu care neînfricații apărători ai patriei au înfruntat pe cotropitori. La Mărășești, generalul Mackensen a cunoscut, pentru prima oară, amarul înfrîngerii. Acolo au fost îngropate iluziile înfumuratei armate germane. În acea groaznică încleștare au căzut, ca niște eroi, 20.000 de ostași romîni și ruși, înfrățiți în luptă.

În același timp însă, au plătit cu viața cutezanța lor, de trei ori mai mulți cotropitori: în lunca Sușiței și a Siretului și-au găsit mormintele 60.000 de bavarezi.

Poporul romîn — liber astăzi de asuprire — vrea să trăiască în pace cu oricare altă țară. Dacă însă nu va fi cu putință acest lucru, noi, feciorii și nepoții eroilor de la Mărășești, vom ști să apărăm cu aceeași vitejie pămîntul patriei.

Amintirea eroilor căzuți pe cîmpul de luptă, este păstrată cu sfințenie de către poporul nostru. Încă a doua zi după victorie, într-un ordin de zi adresat vitejilor ce supraviețuiseră teribilei încercări se spunea:

„Ostași,

Dimpreună cu voi, depun la mormintele eroilor, ce au căzut în această năprasnică luptă, florile recunoștinței unui popor..."
(Din ordinul de zi dat în 1917, august 8, de către comandantul armatei I-a general de divizie Eremia Grigorescu).

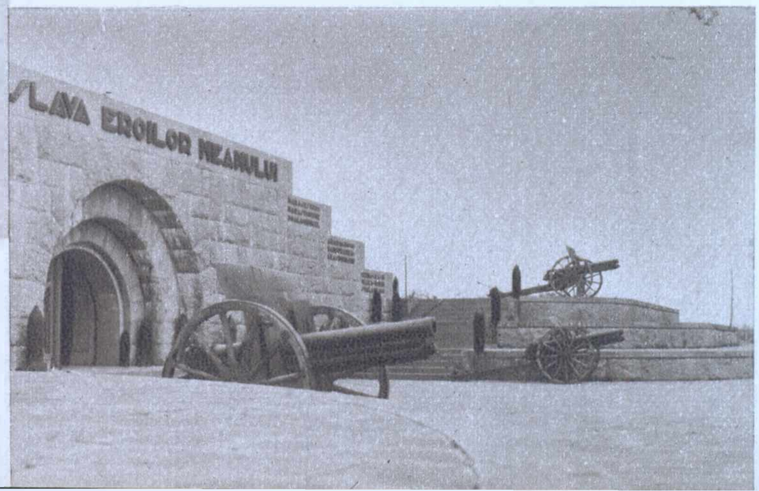
Pe locurile unde cu patru decenii în urmă s-a frînt năvala puhoiului german, se înalță astăzi un impunător Mausoleu în care se odihnesc cei ce și-au dat atunci viața pentru patrie. Laolaltă cu aceștia se află comandantul lor, general de divizie Eremia Grigorescu. Tot acolo, într-o capelă vecină, se odihnește și tovarășul lui de arme, generalul-maior Teodor Alexandrovici Coloacev, comandantul artileriei Corpului VIII al armatei ruse, decorat cu ordinul „Mihai Viteazul".

Razele soarelui pătrund sfios în acest locaș de glorie. O rază de lumină se oprește pe inscripția unei plăci de marmură albă din cripta unde sînt înhumați eroii decorați cu ordinul „Mihai Viteazul".

Pe placă scrie:

EROINA MARIA ION ZAHARIA
Etate 12 ani — 6 August 1917

Ce fapte de eroism va fi săvîrșit viteaza fată, de i s-a făcut cinstea de a fi trecută, printre vitejii, vitejilor?

Viața și moartea ei, mi-a amintit de „Micul calabrez" din cartea lui Edmond de Amicis — „Cuore" — care mi-a încîntat copilăria.

★

Călătorul care o pornește pe drumurile țării noaste nu va putea nici cînd să se plîngă de apăsarea singurătății. De-l va arde jarul razelor de soare sau de se va simți trudit, umbra deasă și verde a stejarilor vechi de peste o sută de ani îl va răcori și-l va odihni. Dacă în călătoria lui nu va găsi — lucru de mirare — vreo fîntînă gînditoare ca un cocostîrc, atunci își va putea potoli arșița cu agudele ori merele scuturate de adierile vîntului pe covorul de pe marginea șoselei.

Spre marginea unui asemenea drum, în apropiere de Mărășești, cobora din Pădureni, într-o dimineață de august, Măriuca. Cele cinci oițe depănau repede din piciorușe apucînd în treacăt cîte un smoc mătăsos din iarbă grasă și udă de roua dimineții.

— Bună dimineața, nene Ioane, iar te-ai sculat cu noaptea-n cap...

— Piei, drace! Pînă nu te-o mușca glonțul neamțului, n-ai să te astîmperi. Parcă n-aș avea eu destule pe cap ... Trebuie să mai am și grija voastră.

— Văleau, nene, că rău te-ai mai burzuluit. Iaca, să-ți treacă de supărare. Ți-o trimis mămuca „steclușa" asta cu vin. Și-ți mulțumește pentru zahăr și pentru chibrite...

— Să trăiești, fata tatii, să crești mare și să fii mulțămită, că vrednică și înțeleaptă ești. Stai jos și să îmbucăm ceva din ce-a dat dumnezeu.

Sergentul scoase anevoie ciocălăul de păpușoi, șterse cu grijă gura sticlei, și-o potrivi către răsăritul soarelui. După ce prețui culoarea galbenă-verzuie a vinului, trase o dușcă zdravănă. Dinspre Măgura Odobeștilor văile începuseră și ele să se trezească. Întinderile hăuiau și oftau după liniștea din timpul nopții. Ici, colo, cîte un obuz rătăcit din drumul lui se spărgea fără rost.

Măriuca, așezată lîngă scara rezimată de copac, își țintea privirile departe spre cota 1001.

Cînd ostașul își întoarse capul, fata se cățără ca o veveriță și se opri tocmai sus, la postul de observație, ascuns în frunzele dese ale stejarului. Se cuibări grijulie pe scîndurile întinse între crengi. Telefonul deschis țîrîia ca un greier adormit. Copila ridică cu băgare de seamă receptorul și ascultă.

— Alo, Alo! Stejarul, Stejarul!

— Aicea-i Stejarul, răspunse Maria.

— Ce fel de stejar, sergent Manolache? Ce ți-ai pierdut glasul?

Fata astupă receptorul cu mîna, se apleacă peste marginea observatorului și strigă:

— Nene Ionică, hai repede; te strigă comandantul...

Sergentul sări ca ars.

— Îndată; să nu închizi telefonul.

Apele Siretului trimiteau o boare răcoroasă și liniștită. În imensitatea tăcerii se înșuruba un sfredel ascuțit, șuierător, ca o sirenă asurzitoare.

— Marie...

O singură oiță mai privea cu ochi nedumeriți. Apoi zbucni, înnebunită, spre Pădureni.

O clipă, Maria rămase năucită. Suflul exploziei o lipise de trunchiul arborelui. Mîna i se încleștase mai tare pe receptor...

— Codiță, Codiță, unde fugi? Oițele mele... Nene Ionică... Ne...

Tăcerea se lăsa grea peste postul de observație. Numai telefonul țîrîia neîntrerupt ca un greier mirat.

— Aici Stejarul! Aici Stejarul! Vorbește Maria lui Ion Zaharia din Pădureni. Sergentul Ionică a fost omorît de o bombă... Mă uit spre Măgura Odobeștilor... În vale, prin valea Săbrăuților se strecoară nemții.

. . . .

— Cum cîți? Mulți! Mulți de tot! Da. Între Diocheți și Valea Săbrăuțului.

. . . .

— Nici o grijă. Mă ascund frunzele. N-aveți teamă. Am înțeles. Închid și cobor...

. . . .

— Alo! Pe drum dinspre Pan..., dinspre Panciu...

Și telefonul, greierașul, n-a mai țîrîit. Lîngă sergentul Ionică a căzut și Maria lui Ion Zaharia din Pădureni.

Era în dimineața zilei de 6 august a anului 1917.

O EROINĂ A CLASEI MUNCITOARE

La 8 iunie se împlinesc 20 de ani de cînd a murit, la Văcărești, în urma chinurilor îndurate în temnițele regimului burghezo-moșieresc, luptătoarea comunistă Donca Simo (născută în anul 1911).

Încă din fragedă copilărie, Donca gustase din plin din amărăciunea mizeriei sărăcimii satelor; la 12 ani din cauza lipsurilor în care se zbătea familia sa, ea este silită să muncească, din greu, într-un atelier de covoare. În toamna anului 1927, nemaiputînd îndura mizeria atelierului unde lucra, vine în Capitală. Aici, se angajează într-o țesătorie unde își dă repede seama că nici muncitorul de la oraș nu are o soartă mai bună. În scurt timp, Donca intră în rîndurile U.T.C., unde primește primele sarcini de luptă. Așa a început acea epocă minunată din viața Doncăi cînd, zi de zi, înțelegea tot mai clar sensul existenței sale.

Lupta devenise primejdioasă. Donca se avîntă totuși în vîltoarea ei, cu și mai multă îndrăzneală.

Curînd, ea se mărită. În așteptarea copilului care avea să vină, Donca își înzecește puterile de luptă pentru viața mai bună a celor ce muncesc. Dar, în timp ce aștepta, cu fericirea aceea a viitoarei mame, nașterea copilului său, Donca este arestată de zbirii Siguranței.

Zile și nopți în șir au chinuit-o, în mod bestial, călăii. Ei n-au reușit însă să frîngă mîndria și dîrzenia tinerei luptătoare. Ea știa bine că orice cuvînt smuls, orice cuvînt ce i-ar scăpa, din slăbiciune, ar însemna noi arestări, noi lovituri aduse organizației. Donca este totuși condamnată la un an închisoare. În bezna celulei umede și sinistre a închisorii din Constanța, unde este încarcerată, ea își naște pruncul mult așteptat.

Crunt și nesfîrșit a fost anul acela pentru Donca. Cînd, după un an, porțile închisorii s-au închis în urma mamei ce-și purta pruncul în brațe, lumina zilei, soarele strălucitor, o strigau din nou spre viață, o chema la luptă. Și ea se avîntă, cu și mai multă sete, în focul bătăliei. Donca lupta acum nu numai pentru viața mai bună a celor ce muncesc, lupta și pentru viitorul fericit al copilului.

Partidul îi încredința o sarcină

importantă și de mare răspundere. Împreună cu alți doi tovarăși, trebuia să organizeze o tipografie ilegală, unde să se tipărească cuvîntul partidului.

Din dugheana unei băcănii, aflată în cartierul Grivița, ieșeau gospodine cu coșuri pline de alimente. Pe fundul lor, erau ascunse teancuri de manifeste și tipărituri cu lozinca: „Proletari din toate țările uniți-vă!" Acolo era instalată tipografia. Acolo lucra, fără odihnă, zi și noapte, Donca.

14 iulie 1935... Ușa tipografiei este lovită de cizme și paturi de arme. Polițiștii răcnesc să li se deschidă... Ușa cedează. În cameră năvălesc călăii Siguranței. Lovituri bestiale cad asupra Doncăi, dar ea nu le simte. În inima ei se strecoară amărăciunea. Tipografia nu va mai putea răspîndi îndemnul la luptă al partidului.

Din nou, Donca este sîngeros schingiuită și torturată de călăi. Dar, din nou dinții ei se încleștează, buzele îi încremenesc. Nici o vorbă, nici un cuvînt...

Alături de tovarășii săi de luptă este adusă în fața judecății burghezo-moșierești. Apărîndu-se, ea acuză, demascînd uneltirile regimului ce făcea încă de atunci intense pregătiri de război împotriva U.R.S.S. și de fascizare a țării.

Donca este condamnată la 10 ani temniță grea și încarcerată la Dumbrăveni. Aici, datorită regimului de exterminare la care este supusă, se îmbolnăvește grav. Se recomandă de urgență o intervenție chirurgicală. Medicul închisorii refuză însă să aprobe operația.

Cînd totuși, datorită intervenției unei delegații, se obține transportarea ei la București, era prea tîrziu. După ce este internată la spitalul Colțea, Donca încetă din viață.

★

Poporul nostru muncitor cinstește memoria numeroșilor săi eroi căzuți în lupta pentru libertatea și fericirea poporului. Donca Simo se numără printre aceștia. „Amintirea luminoasei lor vieți a devotamentului și spiritului lor de abnegație — a spus tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej — trebuie să fie exemplu și îndemn în lupta pentru consolidarea succeselor noastre, pentru întărirea Republicii împotriva dușmanilor interni și dușmanilor de moarte ai păcii și libertății popoarelor...

Glorie veșnică eroilor și martirilor comuniști, care și-au dat viața pentru fericirea poporului nostru, pentru libertatea și independența patriei, pentru socialism".

În Vladimiri

Vladimirul Gorjului, sat de oameni ce știu să muncească plini de hărnicie petecele de ogor aruncate ici și colo pe dealurile ce-l înconjoară, este așezat pe valea străbătută de un pîrîiaș ce-și poartă undele-i limpezi spre albia Gilortului. Aici s-a născut și și-a petrecut copilăria conducătorul răscoalei din 1821 — Tudor din Vladimiri.

Ulmul lui Tudor crescut pe dealul Viilor în partea dinspre satul Totea, și alți copaci seculari de pe dealurile Moteștilor și Tuțuveii, au adăpostit sub frunzișul lor, cetele de panduri despre a căror vitejie și omenie mai povestesc, încă și azi, bătrînii satului.

Satul acesta cu trecutul lui istoric și cu oameni harnici m-a găzduit cîteva zile.

Sosirea mea pe meleagurile gorjene se datora dorinței de a cunoaște modul în care își desfășoară activitatea organizațiile de bază sătești ale asociației noastre.

Primul drum l-am făcut la Sfatul popular al comunei unde, nu după multă vreme, stăteam de vorbă, ca vechi prieteni, cu președintele Sfatului, tovarășul Petrișor Nicolaie și cu secretarul de partid, tovarășul Zburlea Ion. Cum era și firesc discuțiile se învîrteau în jurul muncii dusă cu sătenii de către comitetul organizației de bază A.V.S.A.P.

Membrii A.V.S.A.P. ai organizației de bază din satul Vladimiri în vizită la Casa muzeu

Casa muzeu a lui Tudor Vladimirescu din Vladimiri

Continuare în pagina 21 jos

PRIN EXPOZIŢIILE documentare

Cu prilejul comemorării a 500 de ani de la înscăunarea lui Ştefan cel Mare ca domn al Moldovei, s-a deschis, la Palatul Republicii o expoziţie documentară.

Comitetul organizatoric A.V.S.A.P. al raionului I.V. Stalin a luat iniţiativa vizitării acestei expoziţii de către membrii asociaţiei noastre. Şi iată că, într-o după-amiază, un grup de oameni ai muncii din organizaţia de bază de la Institutul de Proiectare a Construcţiilor şi altul de la organizaţia de bază de la Combinatul Poligrafic Scinteia, au intrat împreună în sălile care cuprindeau materiale documentare cu privire la epoca marelui voievod.

Vizitatorii au urmărit cu atenţie explicaţiile date de tovarăşul care îi însoţea şi au privit cu interes numeroasele picturi, sculpturi, ţesături, arme şi obiecte de cult expuse în standurile frumos amenajate.

Sub ochii lor era deschisă una dintre cele mai glorioase pagini din trecutul viforos de luptă al poporului nostru şi n-a fost unul dintre vizitatori în sufletul căruia să nu fi vibrat mîndria, admiraţia şi recunoştinţa faţă de faptele acestui domn moldovean.

Obiectele expuse, unele dintre ele de o incalculabilă valoare istorică şi artistică, dovedesc atît străduinţa depusă de organizatorii expoziţiei cît şi minunatele condiţii pe care regimul de democraţie populară le creează valorificării trecutului nostru de luptă şi jertfe.

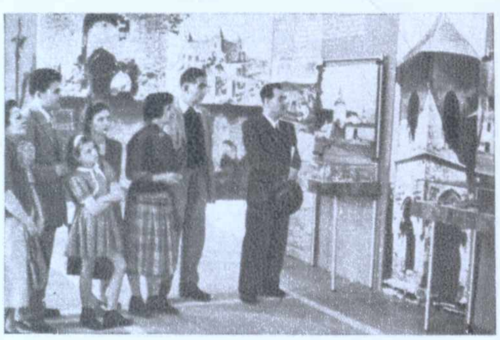
„Ne exprimăm satisfacţia că prin grija partidului şi guvernului, noi oamenii muncii avem astăzi posibilitatea să ne îmbogăţim cunoştinţele despre trecutul istoric al poporului nostru" — spune tovarăşa Tănase Florica de la I.P.C. — după ce a vizitat expoziţia.

Pe cuprinsul patriei în oraşele şi satele noastre sînt nenumărate astfel de expoziţii documentare şi muzee care vorbesc prin documentele şi piesele expuse despre trecutul nostru de luptă. După cum sînt de asemenea şi nenumărate localităţi şi locuri unde străinoşii noştri au sîngerat apărîndu-şi pămîntul sfînt al patriei, sau au căzut pentru libertatea şi dreptatea poporului.

Vizitarea acestora de către membrii asociaţiei noastre contribuie la cultivarea sentimentului patriotic, la documentarea lor asupra istoriei patriei noastre.

Să profităm de perioada de vară pentru a organiza astfel de vizite şi excursii.

Ştefan MOCOFĂNESCU
corespondent

Grupul de vizitatori în faţa standului cu documente autentice de pe vremea lui Ştefan cel Mare

I.L.Caragiale

Acum 45 de ani, murea la Berlin unul dintre cei mai mari scriitori romîni, cel mai de seamă clasic realist al literaturii noastre, Ion Luca Caragiale.

I. L. Caragiale s-a născut în 1852, în satul Haimanalele, judeţul Prahova, dintr-o familie de actori şi autori teatrali. Credincios profesiei tradiţionale a familiei, Caragiale îşi îndreaptă paşii spre teatru şi apoi spre literatură unde, geniul său, creează o operă nemuritoare.

Datorită poziţiei pe care o adoptă faţă de societatea în care trăieşte, cît şi forţei sale satirice, opera lui Caragiale se transformă, de la un capăt la altul, într-un puternic rechizitoriu la adresa orînduirii burghezo-moşiereşti.

Ridicîndu-se în numele celor exploataţi şi asupriţi împotriva regimului vremurilor sale, Caragiale demască cu o forţă neîntrecută viciile fără de fund ale acestuia. Biciul lui satiric loveşte fără milă în răutatea şi prostia claselor asupritoare, în conţinutul reacţionar al aşa-zisei democraţii constituţionale bazată pe înşelăciune, în caracterul josnic, meschin, al instituţiilor vremii, al familiei, şcolii, presei.

În publicistică, Caragiale militează pentru o presă pusă în slujba năzuinţelor poporului. Folosind cu talent excepţional foiletonul satiric el ridiculizează şi combate naţionalismul, şovinismul, favoritismul, spoiala de cultură.

În opera sa, marele scriitor are numai cuvinte de ură şi dispreţ adînc pentru burghezo-moşierime şi numai cuvinte de dragoste pentru ţăranii înrobiţi şi pentru muncitorii pe care-i salută „cu toată dragostea ce o merită o clasă care de veacuri întregi, suferă mofturile unei mîini de privilegiaţi — uneori mofturi sinistre sub care se ascund lacrimi şi sînge".

Dar ironia-i incisivă, alimentată de suferinţele îndurate din partea exploatatorilor nu este pe placul puternicilor zilei. Ea nu rămîne fără răspuns. Caragiale e supus celor mai josnice umilinţe, dintre ele nelipsind chiar acuzaţia de plagiat. Critica burgheză caută să-i falsifice opera, contestîndu-i realismul şi forţa satirei sale.

Au trebuit să vină anii puterii populare pentru ca opera lui, rod al unei neîntrecute arte a tipizării, străbătută de un realism profund, să-şi găsească adevărata preţuire, fiind redată maselor de oameni ai muncii pentru care a creat-o marele Caragiale.

Cu multă bucurie am constatat că amîndoi tovarăşii cu care stam de vorbă cunoşteau o serie de date asupra acestei activităţi aşa încît, atunci cînd pe uşă intră învăţătorul Drăguţ Sabin, preşedintele organizaţiei de bază, eu eram pe deplin lămurit.

Invitaţia de a ne înfunda cu nasul în scripte nu mi-a surîs şi am preferat să asist, împreună cu preşedintele, la o şedinţă de pregătire a cercului de operatori topografi. Instructorul cercului, învăţătorul Dumitrescu Aurel, după ce face apelul la care, ca de obicei toţi membrii răspund prezent, le comunică subiectul lecţiei care constă din învăţarea orientării hărţii în teren. Şedinţa s-a desfăşurat în afara satului pe un bot de deal, iar tinerii elevi, printre care Grecu C., Zburlea N., Bidici I. şi Crăciun N. ,s-au întrecut în a da răspunsuri bune la întrebările de control ale instructorului.

După şedinţă — la propunerea învăţătorului Diaconescu N. care sosise cu un grup de tineri — toţi membrii cercului de operatori— topografi şi bineînţeles şi noi am mers să facem o vizită la Casa muzeu Tudor Vladimirescu.

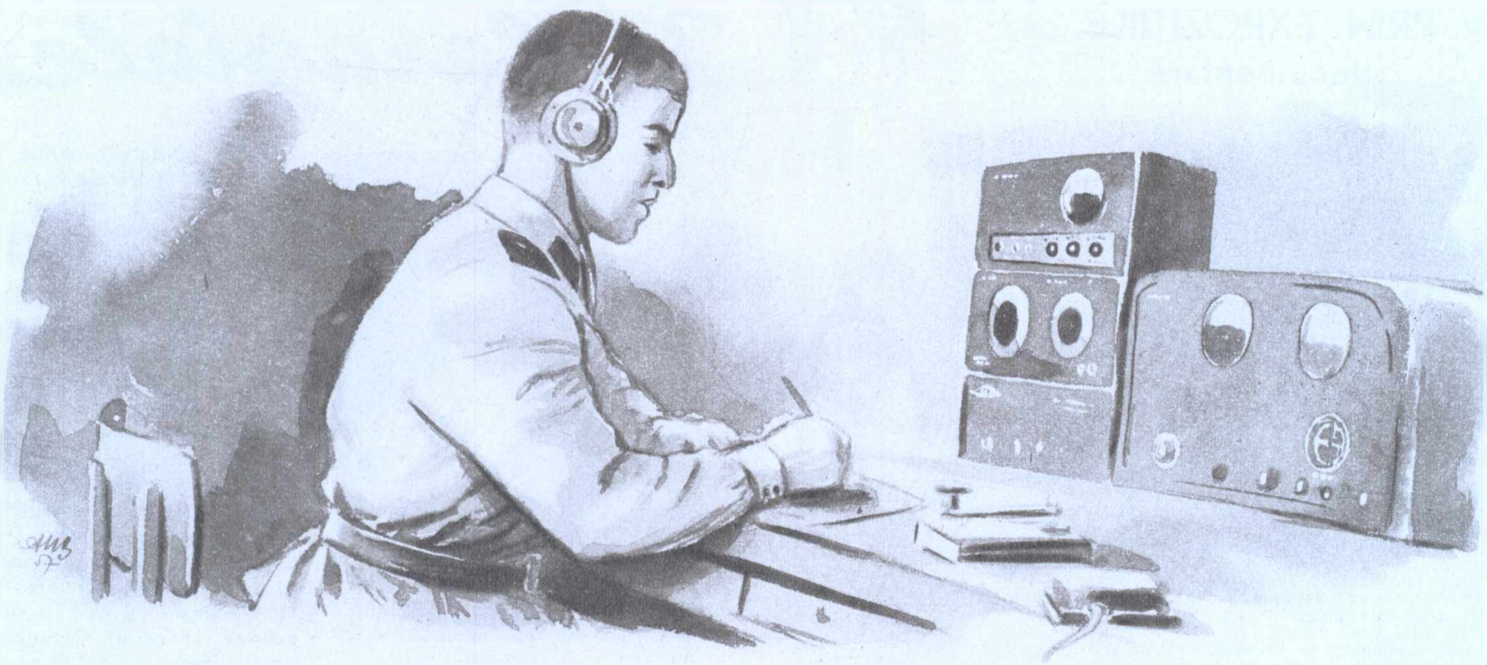
Aici, am fost primiţi de strănepotul eroului care poartă exact acelaşi nume. Bucuros de oaspeţi şi mîndru de cinstirea care i se face, bătrînul ne poartă de-a lungul camerelor şi ne dă explicaţii.

Toţi sîntem pătrunşi de fiorul tainic al recunoştinţei pentru omul care a avut curajul să se ridice cu arma în mînă împotriva tagmei jefuitorilor pentru drepturile şi libertăţile poporului asuprit.

Vizita la Casa muzeu a făcut şi mai vie în sufletele tuturor dorinţa de a se pregăti cît mai temeinic în domeniul nostru de activitate, de a-şi însuşi tehnica nouă şi de a fi oricînd în stare să luptăm ca roata istoriei să nu se mai întoarcă niciodată.

Scurtul popas în satul lui Tudor Vladimirescu mi-a lăsat o luminoasă amintire.

Petre GHEORGHE
corespondent-Craiova

ÎNCEPUTUL A FOST LA RADIOCLUB...

de Emil TEODORESCU

Într-un parc al unui fost moşier, rînduite cu un deosebit simţ al simetriei, pavilioanele noi, de un alb imaculat, se ridică spre soarele surîzător, abia apărut pe vatra răsăritului. La intrarea unuia dintre pavilioane străjuiesc doi castani abia înfloriţi.

Cînd, la începutul unei noi zile de muncă, odată cu ceilalţi militari, soldatul Maftei Constantin ieşea de aici, voios la înviorare, de undeva din bolta celor doi castani, o floricică se desprinse şi, coborînd lin, lin de tot, se anină ca un fluturaş de umărul zdravăn al flăcăului. El o luă în mînă, o privi îndelung. În minte-i apăru tabloul unei seri de primăvară... Era după spartul horei... Se apropiase atunci, tiptil, de Ileana lui moş Pătru şi îi agăţase hoţeşte o crenguţă de zarzăr înflorit.

Şi tabloul acesta persistă puţin după care fu înlocuit de un altul... Sala de radiotelegrafie de la A.V.S.A.P. La masa de comandă, instructorul, iar la mesele de lucru, colegii mai mici, care nu plecaseră încă în armată... Nu le-a scris de mult. Se hotărî ca astăzi după terminarea programului să le scrie neapărat.

★

...După instrucţia în teren, în ritmul vioi al „marşului armelor", cu pas cadenţat, subunitatea se îndreaptă spre sala de specialitate. În şirul din stînga, cu pieptul gata să-i spargă bluza, păşeşte mîndru, voiniceşte, un ostaş bondoc cu o floricică purpurie între degete. După o comandă, plutonul împietreşte în poziţie de drepţi. Au ajuns. Rînd pe rînd, militarii umplu sala ocupîndu-şi locurile pentru începerea programului.

Iată că intră şi instructorul de Morse, locotenentul-major Sonea Dragomir, un om scund şi slăbuţ dar plin de energie şi autoritate. După ce primeşte raportul se adresează militarilor:

— Tovarăşi, astăzi veţi face individual 30 de minute antrenament de manipulare Morse. După aceea, recepţie. Ofiţerul puse apoi în funcţie generatorul de ton.

Cuvintele comandantului sînt urmate de zumzetul manipulatoarelor, care, sub degetele îndemînatice ale militarilor acestei subunităţi, transmit ritmic grupele de cifre şi litere ale diferitelor radiograme cifrate sau codificate.

La prima masă, Costică, cum îi spun colegii în clipele de repaus, soldatului Maftei Constantin, cel mai bun radiotelegrafist al subunităţii, manipulează cu sîrg. Mărunt cum e de stat, la masa de lucru, pare şi mai mic. Încordarea cu care lucrează e semn că textul pe care-l transmite nu-i de loc uşor.

Mîna i se mişcă pe manipulator cu iuţeală. Ochii negri, cu luciri metalice, sînt pironiţi pe radiograma de pe masă. O sprînceană i se arcuieşte şi rămîne aşa, ca un semn de întrebare, cîteva minute.

...Ti-ti-ti-ta, ti-ti-ti-ta... E începutul unui nou mesaj ...Apoi textul... Iar un nou început de mesaj şi semnalele Morse se succed într-un cîntec care, cunoscătorului îi spune multe. Minutele se scurg... Încordarea creşte. Oboseala se accentuează.

De pe frunte îi alunecă în zig-zag o mărgeluţă cristalină, se prelinge apoi prin sprînceana-i stufoasă şi, căzînd, udă capacul metalic al manipulatorului.

Deodată, tonul generatorului amuţeşte. Cei din sală înţeleg că minutele afectate pentru manipulare s-au terminat. După ce militarii îşi iau căştile de la urechi, comandantul ordonă:

— Pregătiţi-vă pentru recepţie!

În grabă, fiecare militar îşi scoate caietul de radiograme, îşi pregăteşte creioanele şi aşteaptă. Se scurg cîteva minute şi, din nou cu căştile pe cap, cu aceeaşi încordare şi atenţie, aplecaţi peste mesele de lucru, părăsind de data aceasta manipulatoarele, aştern pe caiete cu repeziciune o înlănţuire de litere şi semne de punctuaţie. Textul greu, viteza de transmitere mare îţi dă uneori impresia că recepţionarea semnalelor Morse e cu mult mai grea decît transmiterea lor. Dar, „năzdrăvănia" aceasta de a prinde cuvintele „din zbor" le este atît de dragă, încît pierderea unei litere înseamnă pentru mulţi din aceşti flăcăi o mare ruşine.

Iată, creioanele s-au oprit. Şirul literelor s-a întrerupt şi el. O voce cunoscută răsună clar în liniştea vremelnică a sălii:

— Soldatul Zamfir! Ce-aţi recepţionat la grupele patru şi cinci?

Cel întrebat, un soldat înalt şi slăbuţ, răspunde stăpîn pe sine:

— Tovarăşe locotenent-major, la grupele patru şi cinci am recepţionat următoarele: Ana, Florea, mirare, Barbu, kilogram...

— Soldat fruntaş Costea, continuaţi cu grupa nouă!

— ...Stan, virgulă, Haralambie, separaţie, Lazăr.

— Bine tovarăşi! Pînă-n prezent nici o greşeală. Să vedem acum dacă merge la viteză şi mai mare, dar în condiţii de bruiaj.

...Ti-ta, ti-ti-ta, ti-ta-ti... şi creioanele continuă, cu mai mare repeziciune, lanţul întrerupt acum cîteva minute. Încordarea atenţiei se pare că a atins limita. Soldatul de la ultima masă lasă înciudat creionul pe caiet. Ceilalţi, însă, se avîntă cu ardoare în „vîltoarea luptei" cu fracţiunile de secundă, cu ţiuiturile acelea intermitente, acoperite, din cînd în cînd, de un bruiaj asurzitor.

Sprînceana lui Costică se strînge. Trăsăturile copilăreşti ale feţei devin acum aspre. Încruntarea îi adînceşte pe frunte o cută.

În timp ce ofiţerul instructor, în viteza-i vertiginoasă de transmitere „bate" grupa şaptea, el recepţionează grupa cincea. Efortul intelectual pe care-l face e mare. Trebuia să memoreze în permanenţă cîte două grupe. Altfel, la o asemenea viteză s-ar încurca. Ar fi destul să scape un semn şi erorile s-ar ţine lanţ.

În căşti semnalele Morse contenesc. Dar cu asta tensiunea din sală nu scade. Privirile militarilor înfierbîntaţi de exerciţiu urmăresc pe comandant, fiecare aşteptînd să-şi vadă rezultatul. Numai unul evită să-l privească pe comandant. E lesne de ghicit că acesta este cel care abandonase.

Ah, iată! Tocmai pe el îl numeşte comandantul să răspundă. Spre surprinderea generală el tace.

Nemulţumit, ofiţerul Sonea se adresează atunci, soldatului Maftei:

— Citiţi dumneavoastră radiograma, în întregime.

Cu vocea clară deşi plină de emoţie „Costică" citeşte cele cîteva sute de litere şi cifre. Comandantul îl învăluie într-o privire caldă: „Într-adevăr nu m-am înşelat cîndva, cînd am afirmat că va fi cel mai bun radist".

— Bravo, tovarăşe Maftei! Nici o greşeală!

Ora de specialitate luă sfîrşit, cu acest ultim exerciţiu de recepţie.

★

Cînd subunitatea se pregătea pentru masă, Costică se prezentă la sergentul de serviciu şi-i raportă că va întîrzia cîteva minute. La aprobarea acestuia, salută regulamentar şi se îndreptă grăbit spre club. Acolo nimeni. Se aşeză la o masă şi pe o coală de hîrtie, scoasă din buzunar, începu să scrie:

Dragi tovarăşi,

Nu cu multă vreme în urmă, învăţam la fel ca şi voi în cadrul cursului de radiotelegrafişti la radioclubul din Bacău. Profesor şi pe vremea aceea, era tot tovarăşul inginer Zavati Constantin. La acest curs am făcut pentru prima dată cunoştinţă cu semnele alfabetului Morse. Apoi, am pătruns în tainele radiotelegrafiei şi ale staţiilor de radio.

Aici, în armată, cunoştinţele căpătate acolo, îmi sînt nespus de folositoare. Muncesc mult, foarte mult, dar tare sînt mulţumit cînd văd că am ajuns să ştiu atîtea lucruri. Tot atît de mult mă bucur că la fiecare pas înainte simt încurajarea şi ajutorul şefilor mei.

Azi am fost evidenţiat pentru bunele rezultate obţinute la specialitate. Aceasta se datoreşte şi cunoştinţelor primite acolo unde învăţaţi voi acum. Sper să obţin victoria în lupta pentru cucerirea celei mai înalte distincţii, aceea de „Radiotelegrafist de clasă".

Sînt convins că şi voi, cînd veţi veni în armată, veţi lupta să obţineţi această distincţie. Ce floare mai frumoasă decît asta îşi poate prinde în piept un radiotelegrafist! Numai că frumoasa insignă nu e ca un simplu trandafir spre care întinzi mîna, l-ai rupt şi gata ţi-l prinzi în piept. Drumul pînă la insignă e lung şi greu, dar mai presus de toate, frumos. Şi el porneşte — tocmai asta vroiam să vă spun, dragii mei tovarăşi — chiar de la cursul de radiotelegrafişti din cadrul radioclubului vostru. Vă urez să faceţi cît mai mulţi paşi pe acest drum.

...Mai scoase apoi o coală de hîrtie (de data aceasta mai fină) şi din nou se aşternu pe scris:

Dragă Ileană...

rod bogat

de Alexandru BOGDAN

Era o dimineaţă însorită de sfîrşit de primăvară, rar întîlnită. Cerul limpede ca de cristal, fără urme de înourare. Verdele crud al plantaţiilor din lungul şoselei Bucureşti-Ploeşti, proaspăt spălat de ploile din ultima vreme, era încă neîntinat de praful obişnuit al verii.

Soarele asaltează orizontul inundînd parcă cu pulbere de aur spaţiile dintre trunchiuri. Picăturile de rouă scapără sclipiri de diamant. Din crînguri şi păduri se aude viers de cîntători. Gospodarii, înşiraţi pe cîmpul plin de floare şi lanuri fără de hat, trimit spre noi, zvon voios de glasuri tinere.

Otopeni, Ciolpani, Puchenii Moşneni, aproape nedespărţit de Puchenii Mari — ţinta scurtei noastre călătorii.

Puchenii Mari este o comună de aproape 1000 de familii, cu locuinţe strălucitoare de curăţenie. În afară de munca cîmpului — îndeletnicirea principală a localnicilor — aproape în totalitatea lor, oamenii se ocupă cu olăritul şi confecţionarea rogojinilor.

Altă dată, meşteşugarii porneau să bată cu carul drumurile ţării, pentru a-şi desface marfa. Astăzi, cînd sînt cooperativizaţi, mijloacele auto vin să ridice şi să desfacă prin unităţi cooperatiste rodul îndeletnicirii lor moştenite din străbuni...

Obiectul călătoriei era însă altul. Vroiam să cunoaştem cum se desfăşoară în această comună activitatea asociaţiei noastre patriotice. Şi de unde puteam lua mai uşor primele informaţii în legătură cu această problemă, decît de la Sfatul popular?

Am păşit în clădirea Sfatului. De la intrare ne impresionează albul imaculat al pereţilor, curăţenia ce domneşte pînă în cel mai ascuns ungher. Deşi coborîsem atunci din maşină, ne-am privit cu grijă încălţările şi, parcă fără de vrere, le-am mai şters odată pe preşul din faţa sălii de aşteptare. Aici, un sătean cu statura de uriaş, cu umeri largi, cu faţa smeadă, ochii negri, mici şi vioi ca de viezure, vorbea în şoaptă cu o săteancă zveltă, rumenă în obraji. Amîndoi erau îmbrăcaţi ca de sărbătoare.

— Sînteţi oaspeţi—ni se adresă uriaşul. Poftiţi dvs. mai întîi la preşedinte. Noi om mai aştepta.

Am mulţumit şi, crezînd că este vorba de formalităţile unei căsătorii, le-am urat noroc.

— Nici că se poate altfel! — ne răspunseră ei într-un glas.

Mai tîrziu am aflat că cei doi veniseră să anunţe primele succese ale unei întovărăşiri care de curînd a luat fiinţă în comună.

Am intrat în biroul preşedintelui. După ce ne-am dat bineţe şi am schimbat cîteva cuvinte privitoare la vreme şi aspectul promiţător de belşug al cîmpului, pentru a nu-l stînjeni din muncă, l-am rugat să ne informeze dacă în comună există organizaţie A.V.S.A.P., unde îşi are sediul şi cine este preşedinte.

— O să aveţi cam mult de mers! — ne răspunse el zîmbind şiret... Aici îi sediul. Să vă prezint şi pe preşedinte. Iată, faceţi cunoştinţă cu tovarăşa Tudor Niculina, secretara Sfatului popular şi preşedinta organizaţiei de bază... Acum eu vă las. Staţi de vorbă pe îndelete. Trec alături să ascult păsurile oamenilor.

De la o masă vecină, din spatele unei maşini de scris, se ridică tovarăşa Niculina. O fărîmă de femeie, din privirile căreia strălucesc însă lumini de inteligenţă şi energie.

— Am vrea să cunoaştem cît mai mult din viaţa organizaţiei de bază din comuna dv.?

— Înainte de a începe, vă rog să-mi îngăduiţi să chem pe vicepreşedinte şi pe unul din instructorii noştri de nădejde.

Tudor Niculina — preşedinta organizaţiei de bază A. V. S. A. P. din comună

Vasilescu Gheorghe — vicepreşedinte

Pătraşcu Dumitru — instructor

S-ar putea să fie vorba şi de unele amănunte... Între timp, vă stau la dispoziţie scriptele organizaţiei noastre.

În cele cîteva minute cît lipseşte tovarăşa preşedinte, avem ocazia să constatăm cu cîtă grijă şi migală sînt ţinute la zi scriptele. Dosarul cu diferite instrucţiuni, din a căror subliniere se vede clar că au fost temeinic studiate. Mapa cu planurile de muncă şi procesele verbale de şedinţă, din care rezultă că sarcinile prevăzute în plan sînt sau nu îndeplinite la timp, sau chiar depăşite. Registrul cu evidenţa membrilor organizaţiei, carnetele instructorilor şi a cercului de specialitate, în care ultima şedinţă, ce avusese loc cu două zile înainte, era trecută... Totul ne făcea să presupunem că şi activitatea se desfăşoară la un nivel corespunzător.

În timp ce răsfoiam ultimul dosar, reintră în încăpere şi tovarăşa Tudor Niculina, urmată de vicepreşedinte, Vasilescu Gheorghe, directorul şcolii din localitate şi profesorul de fizică Pătraşcu Dumitru, instructor şef al cercului de telegrafişti-morsişti şi al grupelor de tineri ce execută pregătirea suplimentară.

Din discuţiile purtate şi documentele consultate aflăm că organizaţia de bază din comună cuprinde 147 membri şi că anul acesta a funcţionat un cerc de telegrafişti-morsişti cu 42 membri, organizat pe două grupe.

Conducerea organizaţiei de bază a ţinut seama că, în domeniul sătesc, muncile agricole impun ca activitatea de pregătire trebuie terminată din vreme. Călăuzindu-se de această idee, încă de la sfîrşitul lunii aprilie, activitatea grupelor de pregătire şi a cercului era în curs de încheiere a anului de învăţămînt.

Labiş Constantin, deşi trecut de 40 de ani, precum şi tinerii Mircea Alexandru şi Manu Florea, unii din cei mai zeloşi membri la însuşirea cunoştinţelor de tir, aşteptau cu nerăbdare executarea şedinţelor de tragere cu arma de tir, cu care se termină pregătirea. „Ne vom strădui să trimitem toate gloanţele în cercul zece" — s-au angajat ei în faţa instructorului.

Iar tinerii Dobrică Ilie, Lambă Matei, Nicolae Marin şi alţii, în aşteptarea examenelor de absolvire a cercului de telegrafişti-morsişti, sînt hotărîţi să obţină calificativul foarte bine.

— La toamnă, am vrea să ne iniţiem şi în tainele radiofoniei — ne spune Dobrică Ilie.

— Cît de mulţumiţi am fi dacă ni s-ar organiza şi un astfel de cerc în comună — completează Nicolae Marin.

Şi pe linie de propagandă s-a desfăşurat o activitate frumoasă. Au fost ţinute trei conferinţe puse la dispoziţie de raion care au fost urmate de diafilme; a apărut o fotogazetă; se scrie cu regularitate la gazeta de perete.

— Dar acum pentru perioada de vară ce activitate veţi duce?

— Pînă în prezent nu ne-am întocmit planul de muncă. Totuşi fiecare am gîndit, ne răspunde profesorul Pătraşcu. De pildă, pentru noul an de pregătire, eu voi propune că ţinînd seama de dorinţa manifestată de numeroşi membri de a-şi însuşi cunoştinţe de radiotehnică, nu ar fi rău să organizăm o seară tematică cu un asemenea subiect. Ceva material demonstrativ avem noi la şcoală. Vom ruga şi raionul să ne ajute.

— Dacă raionul ne va pune la dispoziţie muniţia necesară, ne-am gîndit să organizăm şi un concurs de tir — adăugă şi vicepreşedintele.

— Nu avem mijloace de transport, căci am organiza vizite la locuri istorice sau geografice, completează tovarăşa preşedinte. Deocamdată ne vom mulţumi să prezentăm cît mai multe conferinţe cu caracter patriotic, aşa cum am făcut de curînd cu ocazia aniversării a 500 de ani de la înscăunarea lui Ştefan cel Mare. De asemenea, cu sprijinul raionului, ne străduim să aducem în comună, atunci cînd este programată caravana cinematografică, cît mai numeroase filme cu caracter patriotic.

Nu este greu să-ţi dai seama din aceste scurte discuţii, cît de bine îşi cunoaşte îndatoririle acest colectiv de conducere al organizaţiei de bază din Puchenii Mari, organizaţie care desfăşoară o activitate vie, continuă şi cu bune rezultate.

Înainte de a pleca, profesorul Pătraşcu ne roagă să vizităm sala cercului de telegrafişti-morsişti care este una din mîndriile strădaniilor sale.

Cercul funcţionează la şcoală. Într-o încăpere nu prea spaţioasă, dar strălucind, ca şi localul Sfatului, de curăţenie, afli cîteva mese şi bănci noi, nouţe; pe policioare şi pereţi sînt rînduite: un aparat Morse, şapte, opt manipulatoare, un galvanometru, scheme şi planşe cu descrierea şi funcţionarea aparatelor şi a liniilor telegrafice.

— Avem aici — ne arată profesorul către o vitrină — toată aparatura strict necesară pentru învăţarea noţiunilor de electricitate, despre curentul electric şi efectele lui, despre condensatori şi elemente galvanice, despre cunoaşterea magnetismului etc... Şi pentru că vă spuneam că intenţionăm ca în toamnă să organizăm şi un cerc de radiotelegrafie, iată în acest raft al vitrinei şi materialele pe care am început să le strîngem de pe acum.

Ascultam, cu atenţia şcolarului de odinioară, pe tovarăşul Pătraşcu care, înzestrat cu frumoase calităţi pedagogice, a început să ne descrie, rînd pe rînd, diferitele piese. Şi dacă timpul nu trecea atît de repede şi profesorul de fizică nu urma să intre la lecţii, mai zăboveam încă multă vreme între aparatele şi piesele strînse cu sîrguinţă, ascultînd explicaţiile tînărului dascăl.

★

Despărţindu-ne de cei trei tovarăşi din conducerea organizaţiei de bază şi părăsind Puchenii Mari, ne-am zis: iată că şi aici, ca şi în multe alte comune de pe cuprinsul patriei, activitatea asociaţiei noastre patriotice începe să dea rod bogat.

cufundătorii

de C. VICTOR

Cînd membrii cercului de pregătire marinărească de la Trustul de construcţii hidrotehnice — Cernavodă şi-au început activitatea, în acea zi, mi-am dat seama de la bun început că voi vedea ceva rar întîlnit. Asistam pentru prima oară la coborîrea în apă a unui scafandru.

Cunoşteam din auzite că profesiunea de scafandru este grea şi complexă. Că, pentru a putea face faţă situaţiilor neprevăzute, ivite sub apă, îţi trebuie o doză mare de îndrăzneală, energie şi curaj.

Toate acestea m-au determinat să ascult cu mult interes spusele maestrului scafandru Bolocan Nicolae.

— Ideea înfiinţării acestei „anexe" a cercului de pregătire marinărească ne-a venit abia astă toamnă, după vizita scafandrilor din R.D.G. în ţara noastră. De la noi au fost atunci la Mamaia, Grăjdeanu Nicolae şi Golstein L. Cînd s-au reîntors, ne-au uimit cu cele învăţate. Imediat am organizat programul necesar de pregătire. Şi amatori s-au găsit...

În prezent, la programul de pregătire participă zece membri care au şi învăţat din ce se compune un costum de scafandru şi cum trebuie să se comporte omul sub apă.

— Ne sînt de mare folos toate acestea, interveni în discuţie căpitanul şalupei „Fermecatul", Vlismas Spireu, care cu cîteva minute mai înainte era de nerecunoscut în costumul de scafandru. Ni se întîmplă uneori stricăciuni şi defecţiuni. Pînă să vină scafandri calificaţi o să putem vedea noi singuri despre ce este vorba. Ce să mai alarmăm oamenii, dacă nu va fi cazul.

Pentru ca viitorii scafandri să poată face faţă cerinţelor, instructorul Bolocan Nicolae le predă şi noţiuni de mecanică, de construcţia vapoarelor.

Între timp, pe mal, au debarcat şi echipajele care-şi terminase programul de ramare. A fost rîndul să aflu şi de la ei lucruri îmbucurătoare: că sînt nerăbdători să participe la ştafeta nautică, că sub îndrumarea instructorului Constantinescu Ion se pregătesc la probele prevăzute de poliatlon. Şi, ca o confirmare a celor spuse, împărţiţi pe echipe, au început să tragă la parîmă şi să arunce bandula.

Cînd am plecat, întrecerile în care se lansase echipele erau în plină desfăşurare.

BAZINE de înot

de C. GONȚESCU

Există numeroase organizații de bază unde sînt create condiții, pentru ca membrii asociației să poată să învețe și să practice înotul aplicativ. Pentru a veni în ajutorul acestora, vom arăta în cele ce urmează modul cum poate fi amenajat un bazin popular de înot.

Prima problemă care trebuie rezolvată este aceea a alegerii unui loc potrivit într-o apă curgătoare sau într-un lac. Și într-un caz și într-altul, fundul apei trebuie să fie neted, nisipos, fără pietre mari sau rădăcini. Adîncimea apei va fi cuprinsă între 0,50—1,50 m pentru bazinele destinate începătorilor și peste 1,50 m pentru avansați. În caz că se construiesc și trambuline, adîncimea va fi peste 5 metri. Pe mal, bazinul trebuie să fie prelungit cu o plajă cu nisip sau iarbă și mult bătută de soare.

O condiție indispensabilă este și aceea ca apa bazinului să fie curată, igienică.

Bazinul în sine constă dintr-o lucrare de lemn, de formă dreptunghiulară cu dimensiunea 25/6 m sau 50/12 m, compusă din două podine ce servesc una pentru start și alta pentru întoarcere. Pe partea dinspre plajă, bazinul poate fi liber dar, înspre larg, el este limitat printr-un perete de scînduri sau un otgon la suprafața apei. Întreaga suprafață a apei este împărțită în culoare longitudinale largi de 2 m și limitate prin prăjini de 2 m lungime și cu un diametru de 0,08 m, legate între ele (fig. 1).

Pentru construirea celor două podine sînt necesari piloți de lemn cu diametrul de 0,15—0,20 m bătuți pe două rînduri la 1,50—2,00 m. interval. În rînd, piloții vor fi bătuți la 1,50 m distanță (fig. 2). Deasupra piloților se vor așeza capele de 0,15—0,20 m diametru, care să lege piloții doi cîte doi. Peste capele se vor așeza scînduri de 0,03—0,04 m. La ambele podine, pe rîndul de piloți dinspre bazin, se așează pe o adîncime de 1 metru de la suprafața apei, o căptușeală de scînduri de 0,03 m dată la rindea (fig. 3).

In caz că bazinul este limitat spre larg cu un șir de piloți, pe partea dinspre culoarele înotătorilor se va așeza, de asemenea, o căptușeală de scînduri în aceleași condiții ca la cele două podine.

Pe una din podine urmează să fie așezate bloc-starturile a căror dimensiune le înfățișează figura 4.

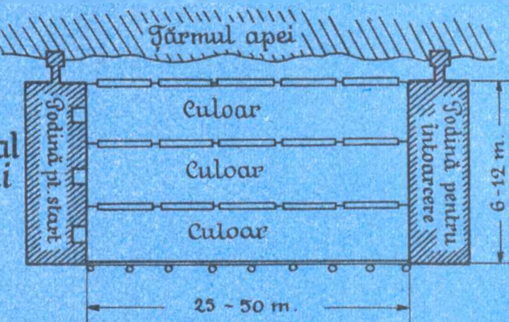
Pentru construirea trambulinei se așează pe podină, acolo unde apa corespunde ca adîncime, trei tălpi de 0,20 m grosime la circa 1,50 m interval. Aceste tălpi se prind de podină cu piroane și scoabe. Pe tălpi se înalță apoi un schelet de bîrne de dimensiunile și formatul arătat în figura 5.

Dacă rîul este prea mic, bazinul se obține săpînd albia rîului pînă la adîncimile arătate.

În caz că rîul, în care este construit bazinul, nu are un nivel constant, se recomandă a se construi podinele sub forma unor plute pe butoaie de lemn sau tablă. În acest caz, peretele dinspre larg se înlocuiește printr-un rînd de prăjini.

Indicațiile cuprinse în acest articol servesc drept bază pentru început. Lor le pot fi aduse modificările și îmbunătățirile pe care practica le va confirma necesitatea.

FIG. 1
Planul general al bazinului

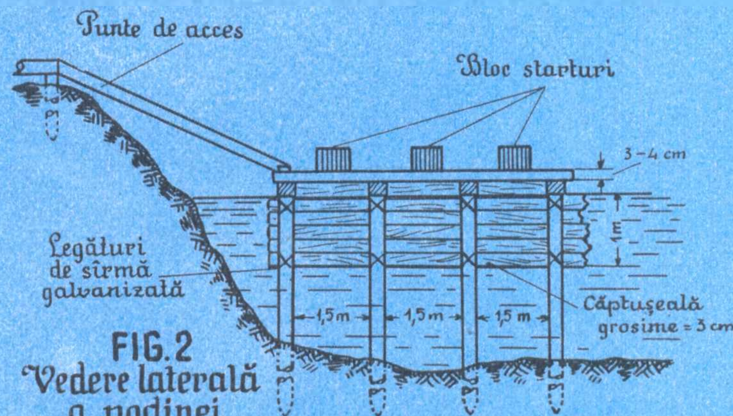

FIG. 2
Vedere laterală a podinei

FIG. 3
Secțiune prin podină

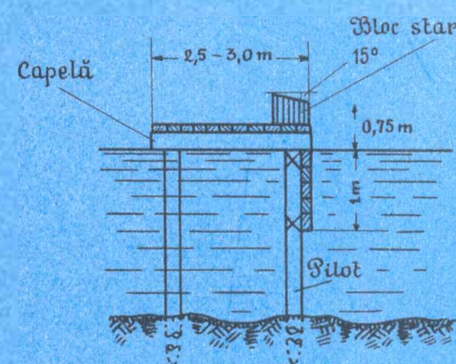
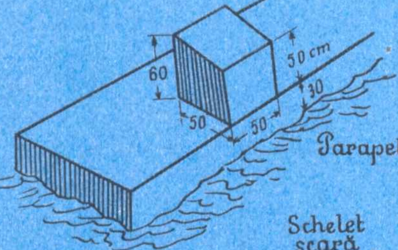

FIG. 4
Bloc startul

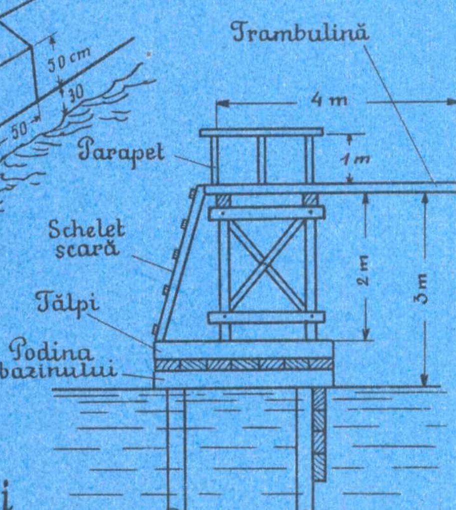

FIG. 5
Detalii de construcție a trambulinei

Jurnal de BORD

de Maria ARSENE

„Îmi reamintesc cu drag de voi, băieți, și de tînăra cu părul negru și ochi căprui...
Era în 6 iulie 1956"

Babaua de care sînt legat e spartă. Asta mă umilește mai mult decît porecla de cimitir, dată danei 4 unde am fost ancorat printre epave.

Mă cheamă *Neptun*. Așa sînt trecut azi în actele oficiale. Dacă cojești vopseaua de pe prova vei găsi un alt nume: *Carolus Magnus*; l-am purtat aproape cincisprezece ani, cînd aveam reședința la Sulina. Sub al doilea strat de vopsea, la cîteva palme în sus de capul zeului sculptat în tulpina de cedru, se află cel de-al treilea nume: *Athonia*. De fapt este primul meu act de identitate pe care l-am primit la Belfast, în ziua lansării în apele reci ale Mării Nordului, odată cu sticla de șampanie care mi s-a spart în coastă. Sînt cincizeci și cinci de ani de-atunci...

Poate ați vrea să vă povestesc ceva? Știu bine că poveștile marinărești plac întotdeauna. Pentru că e vorba de continente îndepărtate, de țări necunoscute, de mări și oceane, de vegetații și popoare...

Urcați în corabia amintirilor. Pornim!

„... Era într-o după-amiază tîrzie de vară. Spintecam cu opt noduri valurile verzi-negricioase ale mării. Din babord vînt de tăria treia. Departe, acolo unde marginea vînătă a mării era sărutată de buza subțire a orizontului, discul de jar al soarelui, cufundat pe jumătate, își frîngea ultimele brațe de aur pe crestele înspumate.

Frumos, nu? Știu. Splendorile mărilor și oceanelor nu se învechesc niciodată.

Așa dar, era într-o după-amiază tîrzie de vară, ca cea de azi...

Sînt ani și ani de-atunci...

★

A venit iar omulețul cu ochelari și mantaua cenușie de cauciuc. M-a examinat de pe mal și a tot scris ceva într-un carnet. A dat apoi din cap mulțumit și s-a dus.

★

Plecasem de două ore din Zungulda unde ne făcusem încărcătura de cărbuni, pentru mașini.

Lăsasem în urmă coasta deluroasă a Asiei minore și înaintam spărgînd pieptiș valurile. Deodată ne-a prins o furtună grozavă. La început credeam că-i vorba de o vînzoleală obișnuită a Mării Negre, căreia i se năzărește, te miri din ce și cînd, de burzuluială. Dar vînzoleala în loc să se potolească, se-nteți.

Trăgeam cu motoarele în plin, strecurîndu-mă îndemnat de mîna dibace a timonierului, pe cărările cele mai scurte dintre valuri. Dar munții de apă creșteau înfricoșetori în față, prăvălindu-și sutele de tone peste mine, smulgîndu-mă în creasta lor amețitoare, îmbrîncindu-mă în fundul negru al hăurilor, ca să mă salte, să mă zguduie, să mă lovească și să se spargă, potop, peste mine.

Stăpînul s-a speriat și a poruncit căpitanului să facă calea întoarsă. La înapoiere era însă și mai greu. Ori poate mă istovise furtuna. Trozneam din toate încheieturile. Mă zgîlțîiam din copastie pînă în vîrful catargului, convins că o să mă despic ca o felie de pepene, neputînd suporta forța gigantică care mă bruftuia fără milă.

Orizontul se apropiase la zece metri. O ceață fumurie, un fel de pap murdar, lipise cerul de mare, obligîndu-ne să orbecăim ca bețivii noaptea, pe o uliță neluminată. Căutam Constantinopolul și nu-l găseam. De cîteva ori avusei impresia că zăresc un vas ce naviga bezmetic ca și mine. Dar poate era o părere. Am aprins reflectoarele. Și tot atunci mi s-a defectat cîrma. Elicea se înțepenise pe rotor. Șuieram neîntrerupt din sirenă cerînd ajutor, iar prin antena telegrafului fără fir zvîrleam în beznă, apelul disperat al primejdiei. Toate fără răspuns.

Furtuna părea că nu mai crește în intensitate, dar își menținea tăria. Vizibilitatea rămase scăzută. Însă radiotelegrafistul reușise să obțină legătura cu societatea de salvare ce-și avea sediul în capitala Turciei. Urmă o scurtă tocmeală. Cei de la Societate cereau o sumă enormă. Cam jumătate din cît valoram eu dacă m-ar fi vîndut cu preț bun. Odată învoiala făcută s-au dat exponatele. Poziția și direcția spre care mergeam.

Tîrziu, cînd vijelia s-a stins, odată cu stelele ce sclipeau printre norii destrămați, am constatat cu mirare că mă aflam la hotarul radei Constantinopolului, în timp ce remorcherul mă căuta disperat în larg.

Am acostat în zori, tras de o corabie pescărească. Era rușinos dar n-aveam încotro. Cam asta a fost. La Constantinopol...

O clipă vă rog! Mi se pare că văd pe... Mi-au îmbătrînit ochii. Da, el este. Individul cu ochelari fumurii și mantaua cenușie.

★

Unde am rămas? La Constantinopol...

Stăpînul era foarte grăbit. Am plecat fără zăbavă și a doua zi eram la Balcic. Musafirii au sosit cu barca. Proprietari de terenuri petrolifere, senatori, deputați și un ministru. A urmat un chef mare, cu taraf de lăutari. Iar dimineața, jos în cabina salon, s-a semnat un contract.

Iertați-mă! Nu mai pot continua. Omul care a sărit chiar acum pe punte este chel, are ochelari fumurii și poartă manta cenușie de cauciuc. Unde l-am mai întîlnit eu oare?

★

Sînt încă emoționat de cele întîmplate. Tremur tot. Nu, nu din pricina valurilor.

Asta din pricina chelului cu ochelari și manta. Acum o oră mi s-a urcat din nou pe punte. Era însoțit de trei inși. Un grăsun cu servietă, un altul slab și mustăcios în uniformă de ofițer și o fată cu ochii căprui, iscoditori, cu nasul și părul în vînt.

— ... După evaluarea mea vom putea recupera tabla de fier. Alama și oțelul motoarelor și fonta la topit. Lemnăria la foc. În sensul ăsta am și încheiat referatul, — zise omul cu ochelari.

— L-am citit — răspunse grăsunul, scotocind în geantă. Sînt de acord, dar mi-ar trebui o evaluare cît de aproximativă, pe kilograme, a deșeurilor ce vor rezulta din demontarea lui Neptun.

Vor să mă ucidă! — gemui. Și nimeni care să-mi dea ajutor, nimeni care să le spună, să le explice că e o crimă odioasă ceea ce vor să facă. Nimeni, nici chiar ofițerul de marină care...

— Părerea dumitale, tovarășe căpitan, este că vasul nu mai poate fi utilizat? — întrebă fata pe ofițer.

Ofițerul se-ncruntă, își mușcă o jumătate de mustață, clătină din cap. Îi urmăream mimica cu răsuflarea la gură.

— Cred că vasul e încă bun. E destul de bătrîn dar se pare că inima și trupul...

Am închis ochii. Întîi pe cel de la babord, apoi ochiul de la tribord. Ah, bravule marinar! Cum ai fi putut tu admite să se asasineze o navă?

— Chiar de-l socotiți cu îngăduință bun, nu rentează să-l ținem de pomană. Ocupă un loc la chei, pierdem bani și timp cu ungerea și lustruirea unui cadavru plutitor — reluă îndîrjit omul cu ochelari și manta.

— Nu sînt de părerea dumitale, îl contrazise fata.

— Nici eu, repetă grăsunul lingușitor.

— Te-ai răzgîndit? — întrebă ea.

— Să vedeți...

— Ce propui?

Grăsunul se fîstîci, mai scotoci odată în servietă, răstimp ca să plănuiască o idee. Reveni cu mîna goală și spuse o prostie.

— Să spargem punțile și să-l transformăm într-un hambar pentru căratul pietrei. Motoarele le vom trimite la topit. Să facem din el un fel de ceam, mai mare, remorcat.

Ochelarii fumurii mă priviră cu dispreț și interveni ipocrit.

— Nici pentru strîns păcură din port nu mai e bun. E prea mare și greoi să facă această treabă.

Fata se posomorî. Ofițerului i se așternu o cută groasă pe frunte. Grăsunul privea pe furiș, scotocind mai departe în geantă.

— Eu mi-am făcut datoria — mai spuse omul chel cu ochelari fumurii și manta cenușie de cauciuc. Răspunderea e a dumneavoastră. Urmă cîteva clipe de tăcere. După care:

— Vasul mai poate fi folosit — hotărî fata.

Simțeam că mă-năbuș de bucurie.

— De aceeași părere — rosti ofițerul.

— De aceeași, de aceeași — se grăbi, servil, grăsunul.

Chelul cu manta păru descumpănit. Își reveni. Se apropie de fată, cu ciudă.

— Și ce întrebuințare îi puteți da?

— Va pluti mai departe — răspunse sever ofițerul.

— Şi marinari, mecanic, comandant?
Fata zîmbi.
— Din Constanţa.
Chelul strînse buzele ca să camufleze un scrîşnet.
— Mă rog. Eu mi-am făcut datoria de expert-referent. Nu mai am nici un amestec.
Nici un amestec! Nici un amestec! — strigai din toţi plămînii.
Au plecat. Am privit lung după ei. (Mulţumesc tînără şi inimoasă fată! Mulţumesc bravule marinar! O să ne mai întîlnim noi domnule chel cu ochelari fumurii şi manta de cauciuc. Unde l-am mai văzut? Unde l-am mai văzut?)
Abia cînd cei patru dispăruseră după clădirea albă a vămii, am observat că tremur de emoţie.

★

S-au urcat pe bord zece tineri. Zece băieţi. Blonzi, bruni şi cu părul castaniu. Sînt îmbrăcaţi pestriţ şi-s atît de zgomotoşi... Nu ştiu pentru ce au venit, de ce rîd şi-mprăştie atîta veselie în jur.
Mă cutreieră în lung şi lat, de la prova la pupa, de la babord la tribord. Pipăie, întoarce, suceşte, dă timona peste cap, se caţără pe covertă, apoi sus, de-a lungul lucioaselor catarge din lemn de teek.
Au mai venit patru inşi. Patru bărbaţi, tăcuţi, serioşi. Unul din ei poartă flanelă albă cu dungi albastre şi şapcă marinărească. Ei îmi ung motoarele şi servo-cîrma. Dintr-un autocamion oprit la chei, macaraua descarcă în coşuri, cupe de cărbuni care-mi sînt coborîte în magazie.
„Ce-o mai fi?"
Mi se face plinul de apă dulce la cazane. Băieţii îmi curăţă puntea cu perii şi săpun, îmi şterge de praf cabinele. Tare sînt stîngaci, iar după treaba pe care o fac se vede de-o poştă că sînt ageamii. Dar pun atîta inimă şi-s atît de setoşi să-nveţe meşteşugul marinăresc că mă emoţionează. Pe cuvînt că-s înduioşat!

★

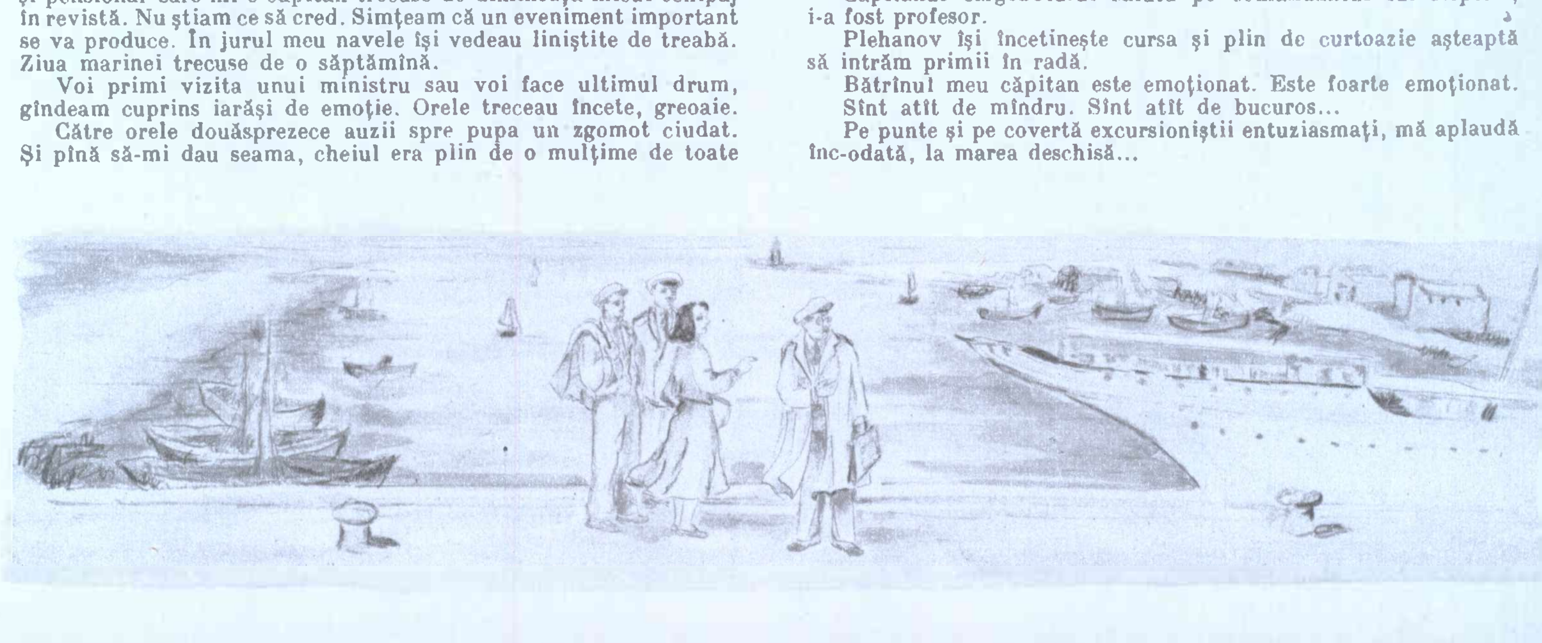
Au trecut două luni. Numai două luni.
Azi... De o oră îmi duduie aburii în cazane. Îmi duduie şi-mi ridică presiunea la nivel. Apoi... Apoi.... Un fluier scurt şi o comandă. Marinarii la posturi!
Băieţii se rînduiesc ca marinarii adevăraţi. Fac şcoală cu false manevre la chei ori se joacă?
— Ancora!
Ei drace!
— Parîma!
Nemaipomenit!
Simt că nu mă mai leagă nimic de fundul mîlos al danei şi nici de cheiul de piatră. Sînt liber! Liber!
Elicea se-nvîrteşte domol. Motoarele bat regulat. Fac o curbă graţioasă de 180 de grade şi după ce prezint o coastă către dană îi întorc spatele. Trec lin pe lîngă un trufaş cargobot englez, alunec prin dreptul vaselor militare, îl ocolesc pe „Mircea", ajung în dreptul farului şi de-acolo — oare nu visez? — intru direct în mare.
Nu mă interesează direcţia capului de compas. Nu vreau să ştiu latitudinea şi longitudinea care-mi indică pe ce meridian mă mişc. Nu-mi pasă de sughiţul motoarelor, de troznetul sec al punţii şi de puţinele şi ostenitele mele noduri. Plutesc! Navighez!
....
Cele ce urmează ar trebui să vi le povestesc prin porta-voce ca să se-audă în tot portul, pe toate punţile:
... Vreme de o lună am avut aproape zilnice ieşiri în larg cu elevii de marină care-şi fac ucenicia cu mine. Eri însă... Ascultaţi!
Băieţii m-au pavoazat de mare sărbătoare. S-au întrecut să mă spele, să mă cureţe şi să mă împodobească. Bătrînul profesor şi pensionar care-mi e căpitan trecuse de dimineaţă micul echipaj în revistă. Nu ştiam ce să cred. Simţeam că un eveniment important se va produce. În jurul meu navele îşi vedeau liniştite de treabă. Ziua marinei trecuse de o săptămînă.
Voi primi vizita unui ministru sau voi face ultimul drum, gîndeam cuprins iarăşi de emoţie. Orele treceau încete, greoaie.
Către orele douăsprezece auzii spre pupa un zgomot ciudat. Şi pînă să-mi dau seama, cheiul era plin de o mulţime de toate vîrstele. Bărbaţi, femei, copii. Priveau la mine cu ochii strălucitori de uimire şi exclamau de parcă eram cel dintîi vas construit pe lume.
„Vai ce frumos e! Ce mare! Alb ca o lebădă. Şi curat!... Are şi coş! Vai, ce drăguţ e vaporul ăsta!...
Mi se pare că laudele mi-au înroşit obrajii... Ori poate soarele sau căldura de la motoare.
Au păşit cu sfială pe punte. În zece minute au ocupat prova, pupa, salonul, coverta. Întorceau capul după fiece piesă, întrebau şi se interesau cu seriozitate de restul luminatoarelor, balonului de sfoară, catargul, timona... Se bucurau. Rîdeau şi mă admirau cu exclamaţii majore.
Fluierul scurt. Comanda. Dezlipit de chei am pornit lin într-o simfonie de strigăte şi aplauze frenetice.

★

Sîntem la cincisprezece mile de Constanţa. Înaintăm. Înaintea noastră, mare nesfîrşită. În urma noastră un şarpe de spumă. Tangajul e uşor şi mă silesc din răsputeri să-mi port cît mai dulce oaspeţii.
Pe covertă un miner în straie de duminică a scos un fluier micuţ de buzunar şi picură note tremurate de cristal. Doina unui cioban din vîrfurile munţilor se-mprăştie peste crestele verzi şi nestatornice.
....
E linişte. Portul începe să se contureze în zare. Pasagerii tac fermecaţi de marea pe care o sorb cu ochii, picătură cu picătură...
La prova, o femeie tînără cu ochi căprui şi părul negru, tăiat scurt, îşi încrucişează în ape gîndurile, visurile. E atît de frumoasă!...
Un bărbat între două vîrste a desenat cu degetul pe rama vasului litera „E". Dinspre tribord un vapor se apropie de noi. E un cargobot încărcat din plin, cu ultima cifră a pescajului la nivelul apei. Pavilionul romînesc din vîrful catargului flutură în bătaia vîntului. De pe puntea mea se încearcă să i se desluşească numele.
— Plehanov! — strigă un puşti cu privirea ageră.
— Plehanov — confirmă comandantul. Vine din Marea Roşie, după cîte ştiu.
Sîntem la jumătate de milă depărtare de colosul de oţel. Secundul informează pe cei de lîngă el şi le împrumută binoclul cu lentilele albastre.
— Vine din portul arăbesc Jiddah.
Privesc la cargobotul ce alunecă spre noi. Forfoteala de pe covertă trădează emoţia şi dorul de casă. În urmă cu cîteva zile tăia apele Mării Roşii şi urca canalul spre Port Said.
Gîndul mă fură departe... Jiddah... Alexandria... Stambul.
Hei prietene! Nu cumva ai văzut în Jiddah pe mica arăboaică care vindea marinarilor străini şiraguri de smochine parfumate..? Bătrînul cerşetor aşezat pe covorul roşu de lîngă hotelul cel nou din Alexandria, mai înghite săbii, pentru doi piaştri?
La Istambul micii văcsuitori de ghete, zvîrl şi acum din goană cutiuţele de lemn în picioarele pasagerilor debarcaţi, solicitînd întîietatea la lustruitul pantofilor?
În insulele lui Cook. Nu. Într-una din insulele Caroline... Sau în Wake... Ori... Stai! Stai! Mi-am adus aminte. Îl văd... La Balcic. Da, la Balcic a fost samsarul care a făcut legătura între fostul meu stăpîn şi ministrul, care a semnat contractul cu petrolul...
Individul chel, cu manta cenuşie şi ochelari fumurii... Ticălosul! Acum îmi reamintesc bine...

★

Două fluiere scurte. Plehanov salută pe Neptun. Răspund la fel cu glas îngroşat. Dar din spatele covertei lui Plehanov se aude încă o dată sirena. Asta ce-o mai fi?
Căpitanul cargobotului salută pe comandantul lui Neptun; i-a fost profesor.
Plehanov îşi încetineşte cursa şi plin de curtoazie aşteaptă să intrăm primii în radă.
Bătrînul meu căpitan este emoţionat. Este foarte emoţionat.
Sînt atît de mîndru. Sînt atît de bucuros...
Pe punte şi pe covertă excursioniştii entuziasmaţi, mă aplaudă înc-odată, la marea deschisă...

E OARE ATIT DE GREU?

Revista noastră s-a mai ocupat și în numerele anterioare de problema muncii de propagandă și agitație din cadrul asociației în general și despre aceea a aparatului de propagandă și agitație în special. S-a făcut acest lucru pentru că pe teritoriu mai sînt încă lipsuri mari în această privință, lipsuri ce au fost analizate cu ocazia diferitelor plenare ale Comitetului Organizatoric Central. Ultima plenară a luat unele hotărîri pe această linie trasînd sarcină organelor regionale, orășenești și raionale de a trece la constituirea—acolo unde nu există — a aparatului de propagandă și agitație pentru a putea începe desfășurarea unei activități cu caracter permanent și cu obiective precise.

De la hotărîrea Plenarei a IX-a a Comitetului Organizatoric Central a trecut un timp destul de îndelungat și totuși unele comitete organizatorice n-au făcut nimic în această direcție. Un exemplu concludent în această privință l-au oferit comitetele organizatorice regional și orășenesc Cluj. În cursul lunii aprilie, cînd s-a efectuat acolo un control s-a văzut că nu se luaseră nici un fel de măsuri în vederea constituirii sectoarelor de propagandă și agitație.

La data controlului, nici la comitetul organizatoric regional și nici la comitetul organizatoric orășenesc nu existau planuri de muncă pe linie de propagandă și agitație și nici activiști voluntari care să încadreze sectoarele de propagandă și agitație a acestor organe. Din această cauză, în orașul Cluj, precum și în alte localități, activitatea de popularizare a asociației în rîndul oamenilor muncii era dusă la întîmplare, iar în cadrul organizațiilor de bază din orașul Cluj se desfășura o activitate de propagandă și agitație nesatisfăcătoare.

Unii activiști cu munci de răspundere din cadrul organelor A.V.S.A.P. Cluj au încercat să scuze această stare de lucruri prin aceea că nu sînt condiții prielnice pentru constituirea sectoarelor de propagandă și agitație. Cu alte cuvinte, ei încercau să arate că hotărîrea plenarei a IX-a a Comitetului Organizatoric Central nu va putea fi îndeplinită.

Poziția pe care s-au situat acești tovarăși reprezintă o serioasă abatere disciplinară; ea înseamnă nerespectarea hotărîrilor luate de către organul suprem de conducere al asociației. Membrii colectivului de control au ajutat pe acești activiști să înțeleagă că nu e chiar atît de greu să îndeplinești hotărîrea plenarei a IX-a a Comitetului Organizatoric Central. Pentru a demonstra cele ce au afirmat membrii colectivului de control au determinat începerea unei acțiuni practice de organizare a sectoarelor de propagandă și agitație de la regiune și de la oraș.

Pentru sectorul de propagandă și agitație al comitetului organizatoric regional Cluj a fost recrutat un colectiv format din opt oameni. Ei sînt reprezentanți ai următoarelor instituții și organe: redacțiile ziarelor „Făclia" și „Igosag", postul de radio Cluj, direcția regională cinematografică, secția de învățămînt și cultură a Sfatului popular regional etc.

Criteriile care au stat la baza acestei organizări a sectorului de propagandă și agitație de la regiune au fost următoarele: oamenii recrutați să aibă experiență în munca de propagandă, pentru a putea aduce un aport substanțial la alcătuirea unui program de activitate variat și eficace, iar prin funcția pe care o au în cadrul diferitelor instituții și organe regionale, să se stabilească o legătură trainică cu aceste organe și instituții pentru a le putea solicita cu mai mult folos sprijinul în diferite împrejurări.

Trebuie arătat că toți cei recrutați în sectorul de propagandă și agitație al comitetului organizatoric regional s-au adunat într-una din zile la sediul comitetului, unde au elaborat un plan de muncă și au stabilit amănuntele îndeplinirii lui. Cum s-a reușit să se întrunească acest colectiv, pentru că, de obicei, unii activiști teritoriali ai asociației noastre susțin că acest lucru practic e imposibil? În primul rînd, s-a cerut sprijinul secției de propagandă și agitație a comitetului regional de partid și în al doilea rînd, s-au dus discuții individuale cu fiecare om în parte, cu care prilej li s-a explicat în ce constă sprijinul pe care îl solicităm. S-a accentuat în special asupra faptului că noi nu solicităm mai mult decît ajutorul care ni se poate practic acorda, adică acel ajutor ce nu împiedică pe activistul voluntar să-și îndeplinească sarcinile sale profesionale.

Cam în același mod s-a procedat și la constituirea aparatului de propagandă și agitație de la comitetul organizatoric orășenesc Cluj. Acolo, s-a avut însă în vedere părțile care diferă față de munca de propagandă și agitație a colectivului de la regiune. Astfel, este bine cunoscut că, dacă aparatul de la regiune se ocupă numai cu inițierea diferitelor acțiuni și cu sprijinirea lor pe linia diferitelor instituții și organe, aparatul de la oraș trebuie să îndeplinească în mod practic o serie de sarcini de propagandă și agitație. De aceea, pentru sectorul de propagandă și agitație al comitetului organizatoric orășenesc au fost recrutați în marea lor majoritate membri ai corpului didactic, care dispun de mai mult timp liber. Acum acest sector are următoarea componență: un șef de sector, un responsabil cu presa, un responsabil cu radio, un responsabil cu agitația vizuală, un responsabil cu colectivul de conferențiari, un responsabil cu căminele culturale, un responsabil cu cabinetul A.V.S.A.P.

Pentru că acești membri ai sectorului de propagandă și agitație de la oraș sînt activiști voluntari și nu dispun de prea mult timp liber pentru îndeplinirea acțiunilor, s-a alcătuit un plan de muncă cu două categorii de sarcini și anume: o categorie de sarcini care se referă la munca de propagandă și agitație în organizațiile de bază A.V.S.A.P., pe care le aduc la îndeplinire organizațiile de bază, sub îndrumarea activiștilor salariați de la comitetul organizatoric orășenesc și altă categorie de sarcini care privesc munca de propagandă și agitație în afara organizațiilor de bază, sarcini ce sînt îndeplinite de colectivul de activiști voluntari ai sectorului.

În afară de cele menționate pînă aici, în timpul controlului executat în regiunea Cluj, au mai fost realizate și alte acțiuni cum sînt: instruirea colectivă a tuturor responsabililor cu agitația și propaganda din organizațiile de bază A.V.S.A.P. ale orașului, constituirea cabinetului A.V.S.A.P., pe lîngă Palatul Culturii din oraș etc.

În încheiere vrem să punem următoarea întrebare: Este, oare, atît de greu — așa cum pretind unii din activiștii noștri — să organizezi și să desfășori munca de propagandă și agitație A.V.S.A.P.? Experiența practică ne arată că nu-i greu de loc. Într-adevăr, dacă se cere sprijinul organelor de partid, dacă se chibzuiește bine componența sectoarelor de la regiuni, orașe și raioane și dacă se organizează și se îndrumează permanent activitatea în organizațiile de bază A.V.S.A.P., totul se poate îndeplini în cele mai bune condiții. De altfel o confirmare a acestei afirmații o constituie înseși informațiile primite recent din regiunea Cluj. În urma reorganizării muncii cu ocazia controlului efectuat acolo, activitatea de propagandă și agitație a și început să dea primele rezultate bune.

Știri din Turnu-Severin

De curînd organizația de bază T.A.P.L. a organizat o ședință de tragere cu membrii asociației.

La ședința I-a, culcat rezemat, au avut rezultate bune tinerii utemiști Tudor Ion, Năstase Eftimie și Lungu Ion care au obținut 45 de puncte din 50 posibile.

La ședința II-a culcat nerezemat pe lîngă Tudor Ion care a obținut 40 de puncte din 50 s-au evidențiat trăgătorii Mărculescu Constanța, Ovreiu Ion și tînărul David Gheorghe, aflat la prima sa ședință de tragere.

★

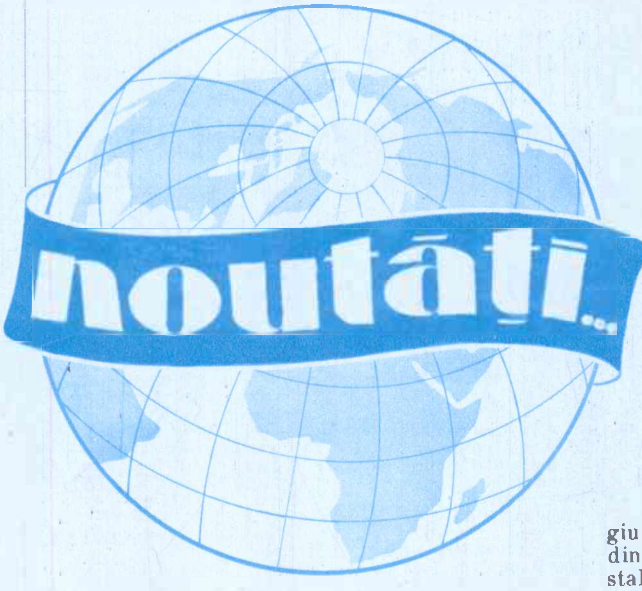
Cercul de aeromodeliști de pe lîngă comitetul organizatoric orășenesc, condus de profesorul Radu Gheorghe, are o activitate rodnică. De curînd cu prilejul unui concurs, care a avut loc pe aerodromul din localitate, tinerii Bilan Ion, Marinescu Adolf Surdulescu Barh și Georgescu Tudor au reușit să obțină frumoase performanțe cu aparatele construite de ei.

★

Cunoașterea armatei R.P.R. de către tinerii ce urmează ca în viitor să îmbrace haina de ostaș a constituit o preocupare pentru comitetul organizatoric orășenesc.

Iată de ce s-a luat inițiativa ca, în cadrul întreprinderilor, în fiecare duminică dimineața, să se țină în fața tinerilor, scurte conferințe cu subiecte desprinse din viața militarilor noștri. O astfel de conferință a avut loc de curînd la Șantierul Naval. Conferențiarul, tovarășul Ciurea Ion, după terminarea expunerii a răspuns la o serie de întrebări pe care le-au pus utemiștii Bordea Nicolae, Tintaș Gheorghe, Căpățînă Grigore și alții, dornici să afle cît mai multe amănunte despre modul cum se pregătesc pentru a-și apăra patria, cetățenii-ostași.

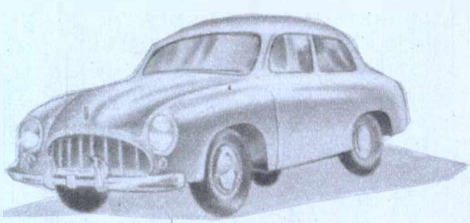
Aristică BĂGHINĂ
corespondent—Tr. Severin

AUTOMOBILUL POLONEZ DE SERIE „SIRENA"

Printre autovehiculele realizate de industria poloneză se remarcă automobilul de serie cu patru locuri „Sirena", produs al uzinei „Jerani" (Varșovia). Motorul acestei mașini de mic litraj cu doi cilindri și o capacitate de 750 cmc, funcționează în doi timpi, dezvoltînd o putere de 27 C.P. și o viteză de peste 100 km/oră.

Acest autovehicul care consumă 7,5 litri benzină la 100 km are o linie elegantă, aerodinamică și cîntărește numai 830 kg.

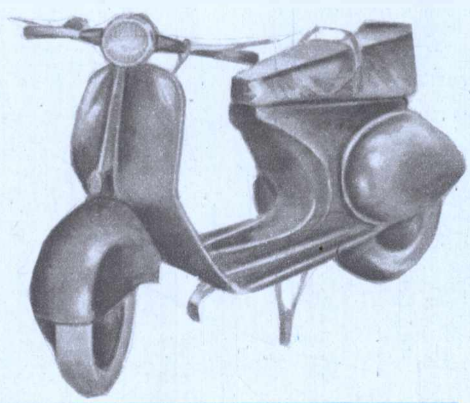
NOI COMBUSTIBILI PENTRU RACHETE!

De la un combustibil pentru motoarele-rachetă se cere ca fiecare kg — prin ardere — să degaje cît mai multă căldură și să formeze o cantitate însemnată de produse gazoase, capabile să creeze o mare forță de împingere. Cu cît e mai bun combustibilul, cu atît mai mare va fi viteza de ieșire a gazelor din motor, deci și viteza de zbor a rachetei.

Hidrogenul, arzînd în oxigen, este capabil să creeze viteze mari de zbor. Dar el este foarte ușor: sub formă gazoasă e de 15 ori mai ușor decît apa. Deci acest combustibil cere existența unor rezervoare mari. Hidrogenul lichid se evaporă la temperatura de — 253° ceea ce face ca să apară pierderi prin evaporare, în timpul zborului. Savanții sovietici studiază în prezent posibilitatea utilizării unor noi combustibili. Este vorba de compușii rezultați din unirea hidrogenului cu carbonul, cu siliciul, cu metalele (de ex. borul), sub formă de hidruri, care în calitate de combustibili au o mare putere calorifică și un volum redus. Motoarele-rachetă folosesc în prezent benzina sau alcoolul. În curînd, acestea vor fi probabil înlocuite de noii combustibili care au calități superioare.

SCOOTERUL SOVIETIC „VIATKA"

„Viatka" este primul scooter rapid sovietic de serie. Motorul răcit cu aer, are 5,5 C.P., formînd împreună cu roata posterioară un agregat unic. Axul roții servește, în același timp, și ca al doilea ax al cutiei de transmisie, astfel că mașina nu are nevoie de o transmisie cu lanț sau cardanică. Rezervorul de benzină — cu o capacitate de 11 litri — este dispus sub șa. Consumul de combustibil este de 2,4—2,5 litri pe 100 km, iar viteza maximă de 85 km/oră. Un ax de comandă înlocuiește furca anterioară.

Roata fixată în consolă permite schimbarea rapidă a anvelopei. Corpul scooter-ului elegant carenat, apără echipajul de a se murdări. Pe podul inferior pot fi dispuse bagaje destul de voluminoase.

Cop. I: De la punctul de stație, membrii cercului de topografie (Școala Medie Nr. 1. din Orașul Stalin) vizează punctele de reper.

Cop. IV: În cadrul cercului de radiotelegrafiști al organizației de bază de la Școala Medie de 11 ani din Cernavodă, tinerii Chițescu Daniela și Stoian Lucian stabilesc legătura radio.

(Foto: ȘT. CIOTLOȘ)

CORECTOR DE ALTITUDINE PENTRU AUTOMOBILE

Cunoscuta fabrică de carburatoare „Solex" a fabricat de curînd, un corector special pentru carburatoarele automobilelor folosite în regiunile muntoase. Acest corector, compus dintr-o mică cutie barometrică, se instalează direct în locul jiglerului principal, reglînd acțiunea acestuia cu ajutorul unui ac. Pe măsură ce automobilul urcă în munte (fapt însoțit de rarefierea aerului), acul reglează componența amestecului explozibil împiedicînd astfel suprasaturația lui. Datorită acestui corector, consumul combustibilului rămîne aproape constant.

CENTRALĂ NUCLEARĂ PORTATIVĂ

Ținînd seama de avantajele mari pe care le oferă întrebuințarea combustibilului atomic în obținerea energiei electrice, un colectiv de oameni de știință din străinătate a realizat o centrală electrică nucleară portativă. Puterea acestei centrale, ale cărei elemente pot fi transportate cu avionul la locul unde trebuie instalată, este de 2.300 kw.

Această centrală nucleară portativă poate furniza energie, lumină și căldură pentru o colectivitate de 2.000 persoane. Cu ajutorul energiei produse de această centrală, în regiunile de deșert va fi posibilă pomparea apei subterane de la mari adîncimi iar în regiunile polare se va permite desfășurarea unei vieți apropiate de cea dusă în condiții normale.

ÎN JURUL LUNII ȘI ÎNAPOI ÎN 10 ZILE

Un zbor cu racheta în jurul Lunii și înapoi pe Pămînt ar dura 10 zile, după calculele savantului sovietic Gleb Șebotarev.

Calculele au fost publicate în analele Institutului de Astronomie Teoretică al Academiei de Științe a U.R.S.S.

Previziunile acestea arată că racheta va atinge un punct la o depărtare de un sfert de milion de mile de Pămînt, trecînd la 20.000 de mile de Lună.

Racheta va putea fi înzestrată cu aparate automate, între care aparate pentru studierea razelor cosmice și pentru fotografierea suprafeții Lunii, îndeosebi a părții acoperite de Pămînt.

Aducem la cunoștința participanților la concursul de jocuri distractive, organizat de revista noastră că, odată cu publicarea problemelor din acest număr, concursul a luat sfîrșit.

Participanții la acest concurs vor trimite dezlegările însoțite de tichete pînă la data de 25 iulie a. c.

REDACȚIA: București, Bulevardul Dacia Nr. 13 Raionul „I. V. Stalin" Telefon 1.00.32
Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin" București
C. Nr. 804 Prețul Lei 2 B672

PE FILE DE CALENDAR

2 IUNIE 1882

MOARE GIUSEPPE GARIBALDI, REVOLUŢIONAR DEMOCRAT ITALIAN, LUPTĂTOR PENTRU UNITATEA ŞI INDEPENDENŢA ITALIEI

Giuseppe Garibaldi, general italian, născut la Nice în 1807 şi decedat la 2 iunie 1882 la Caprera, a fost una din figurile cele mai caracteristice ale mişcării de eliberare şi unitate naţională a Italiei. Încă din tinereţe aderă la societatea secretă „Italia Juna", care urmărea formarea unei republici italiene unitară, independentă şi suverană. În urma unui complot nereuşit, Garibaldi este obligat să fugă din patrie, mai intîi în Franţa (1834) şi apoi în America (1836). Acolo, el devine şeful militar al Statului Rio-Grande do Sul, revoltat împotriva Braziliei. Puţin mai tîrziu, îl aflăm comandantul flotei şi chiar generalissim al forţelor Uruguay-ului în lupta împotriva dictatorului argentinian Rosas.

În 1848, se întoarce în Italia şi îşi consacră toată activitatea luptei pentru unitatea şi independenţa Italiei, punînd în serviciul cauzei naţionale o bravură şi un dezinteres care i-au dat un ascendent incontestabil asupra poporului italian.

La 24 martie 1848, sub presiunea maselor, guvernul Piemontului declară război Austriei. Garibaldi organizează un corp de voluntari cu care se alătură forţelor piemonteze şi duce cu succes un război de partizani împotriva armatelor austriece. Dar războiul condus fără hotărîre de către Carol-Albert s-a terminat cu înfrîngerea trupelor piemonteze (25 iulie 1848).

Cursul evenimentelor este însă schimbat de intervenţia maselor populare. Poporul din Roma se răscoală şi proclamă republica (februarie 1849). Războiul reîncepe. Republicile Veneţia şi Florenţa iau parte şi ele la luptă. Dar din nou Carol-Albert se lasă înfrînt pe cîmpul de luptă.

Acum puterile străine intervin în Italia. O armată franceză ajunge pînă la Roma. Din sud, înaintează armata napolitană. Garibaldi cu „legiunea" sa veni în ajutorul tinerei republici romane şi înfruntă cu succes armata napolitană.

După căderea republicii romane, Garibaldi împreună cu cei 4000 de voluntari ai săi încearcă să ajungă la Veneţia, singura republică care mai rezista. O parte din voluntari şi Garibaldi însuşi sînt prinşi şi predaţi guvernului piemontez. Pentru a doua oară este nevoit să ia drumul exilului şi să plece la New-York. Se reîntoarce în Italia la 1854 şi se stabileşte la Caprera.

În 1859, cu ocazia noii mişcări naţionale, Garibaldi a comandat două regimente de vînători alpini care, îmbrăcaţi în cămaşa roşie garibaldiană, i-au învins pe austrieci la Varese şi San-Fernando şi au ocupat Como şi Brescia. Curînd după aceasta, a condus expediţia „Celor o Mie" care s-a terminat cu ocuparea rapidă a Siciliei şi a Neapolului, care au fost unite Italiei.

În campania din 1866 Garibaldi este singurul general italian învingător împotriva austriecilor.

Moartea sa a fost un doliu naţional.

3 IUNIE 1871

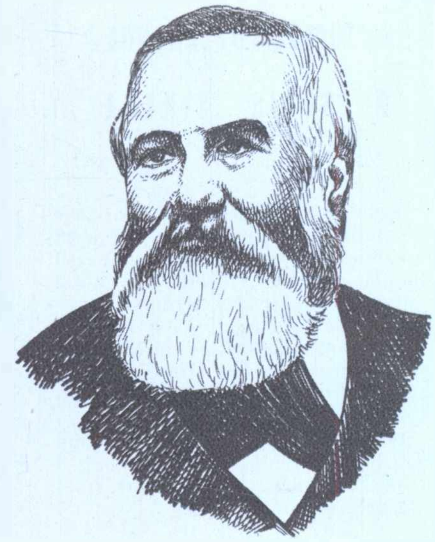
EUGÈNE POTTIER, POET MUNCITOR FRANCEZ, MEMBRU AL COMUNEI DIN PARIS, A SCRIS CÎNTECUL „INTERNAŢIONALA" CARE A DEVENIT IMNUL PROLETARIATULUI INTERNAŢIONAL

Pottier s-a născut la Paris la 4 octombrie 1816 dintr-o familie săracă. A trăit toată viaţa în mizerie şi a murit în mizerie. La vîrsta de 14 ani a compus primul cîntec „Trăiască Libertatea". În 1848 a luat parte pe baricade la grandioasa luptă a muncitorilor împotriva burgheziei. În timpul Comunei a fost ales membru al ei cu o mare majoritate de voturi. Ca şi în 1848, el a luptat cu bravură, numărîndu-se printre ultimii apărători ai baricadelor. După căderea Comunei s-a refugiat în Anglia şi apoi în America unde a continuat lupta împotriva exploatării omului de către om. În 1880 se reîntoarce în Franţa unde intră imediat în „partidul muncitoresc". Moare la 8 noiembrie 1887.

Eugène Pottier a fost şi va rămîne unul dintre cei mai aprigi apărători şi glorificatori ai Comunei din Paris, bardul incomparabil al suferinţelor şi revoltelor proletariatului.

Numai la cîteva zile după înfrîngerea Comunei, schimbînd arma luptătorului cu pana poetului, Eugène Pottier a dăruit clasei muncitoare un cîntec-poem de luptă şi de revanşe, pe care proletarii din toată lumea l-au adoptat ca imn al revoluţiei mondiale, a dăruit proletariatului întreg: Internaţionala.

De numele lui Pottier este legat indisolubil numele lui Pierre Degeyter, nemuritorul compozitor al Internaţionalei. Născut la Grand în 1848, din părinţi francezi, era încă copil cînd părinţii săi au revenit în Franţa şi s-au stabilit la Lille. Aici, Degeyter a cunoscut de aproape mizeria şi suferinţele pe care le îndurau muncitorii, nedreptăţile la care erau supuşi şi chipul nemilos în care erau exploataţi de patroni. În acest mediu s-a dezvoltat geniul muzical al lui Pierre Degeyter, de aici a ţîşnit flacăra inspiraţiei lui.

Şi iată că în 1888 i s-a dat lui P. Degeyter o culegere de poeme a lui E. Pottier. Degeyter citi poemele şi alese pe cel mai frumos: Internaţionala. Se aşeză în faţa micei sale orgi şi, deodată, strofele Internaţionalei se însufleţesc şi muzica înflăcărată a muncitorului revoluţionar ţîşneşte de pe clapele harmonium-ului cu o vigoare revoluţionară neegalată decît de acordurile tot atît de vibrante ale Marseillaise-ei.

De acum înainte, poezia muncitorului revoluţionar din Paris şi muzica muncitorului revoluţionar de la Lille vor cuceri masele proletariatului din lumea întreagă şi vor constitui imnul de biruinţă în acordurile căruia muncitorii păşesc la luptă pentru răsturnarea regimurilor de exploatare. Degeyter s-a stins din viaţă în 1932.

30 IUNIE 1848

ANA IPĂTESCU CONDUCE ACŢIUNEA POPULARĂ DE ZĂDĂRNICIRE A COMPLOTULUI CONTRAREVOLUŢIONAR AL BOIERILOR DIN BUCUREŞTI

Între figurile revoluţionarilor şi luptătorilor pentru democraţie de la 1848, Ana Ipătescu este una dintre cele mai caracteristice.

Puternica figură a Anei Ipătescu se impune, încă înainte de 1848, în asociaţia secretă „Frăţia" care pregătea revoluţia.

Această luptătoare apare însă în toată măreţia curajului şi hotărîrii ei, în memorabila zi de 30 iunie 1848.

Îndată după proclamarea constituţiei de la Izlaz, boierii reacţionari, uneltesc pentru a răsturna noul guvern revoluţionar şi a restabili privilegiile lor. Ei se opuneau, îndeosebi, la împroprietărirea ţăranilor şi emanciparea clăcaşilor.

La 29 iunie, cinci „delegaţi ai proprietarilor" cerură guvernului lămuriri asupra modului cum intenţionează să realizeze împroprietărirea clăcaşilor. Nemulţumiţi cu răspunsul primit, boierii reacţionari s-au adunat a doua zi, 30 iunie, în sala Redoute (Capşa de mai tîrziu) pentru a dezbate, spuneau ei, problema proprietăţii în pericol (în realitate pentru a complota asupra răsturnării guvernului şi restaurării vechiului regim). Sprijinindu-se pe elementele reacţionare din armată, reprezentaţi prin colonelul Odobescu comandantul armatei şi colonelul Solomon, comandantul regimentului 3, boierii se hotărăsc să treacă imediat la acţiune.

Sub pretext că ofiţerii din garnizoană vor să felicite guvernul revoluţionar, colonelul Odobescu se prezintă la palat — sediul guvernului provizoriu — însoţit de pedestrime şi artilerie şi, pătrunzînd în sala de şedinţe, se adresă membrilor guvernului cu cuvintele: „în numele proprietarilor vă arestez".

La aflarea ştirii despre arestarea guvernului, o mare fierbere începu în oraş.

De acum începe activitatea deosebită a aceleia care devine eroina zilei de 30 iunie 1848: ANA IPĂTESCU.

În aceste clipe critice, călăuzită de un sănătos instinct popular, Ana Ipătescu se îndreaptă spre mahalalele Bucureştiului şi prin admirabilele ei calităţi propagandistice şi agitatorice ea însufleţeşte şi îndeamnă poporul să-şi apere cu armele revoluţia şi pe conducătorii lui.

În sunetele clopotelor bisericilor, ce dădeau alarma, poporul se îndreaptă în număr din ce în ce mai mare spre palat, unde era deţinut guvernul.

Colonelul Solomon dă ordin să se tragă. Au căzut morţi şi răniţi. În aceste clipe, preotul Ambrozie, denumit de atunci Popa Tun, se aruncă asupra unui tun care avea fitilul aprins, smulge fitilul ce trebuia să declanşeze focul şi salvează în felul acesta multe vieţi.

Ana Ipătescu — „romînca ce poartă arma ca orice bărbat" — urcată pe o trăsură şi armată cu două pistoale, vorbi poporului, chemîndu-l la luarea armelor, la apărarea guvernului. Ea se expune cu vitejie şi cu dispreţuirea morţii, primejdiei celei mai mari şi chiar cînd gloanţele şuierau împrejurul ei nu-şi părăsi locul, strigînd: „curaj copii, moarte trădătorilor".

În strigăte de „moarte vînzătorilor", mulţimea înfierbîntată, în fruntea căreia se afla Ana Ipătescu, se avîntă la asalt, năvăleşte printre baionetele soldaţilor, pătrunde în palat şi eliberează guvernul.

SCURTE ȘTIRI

Avem două echipe de tir

Școala Profesională Metalurgică din Medgidia se mîndrește cu faptul că are două echipe de tir.

Cît timp vremea a fost nefavorabilă tragerilor, cu aceste echipe, care numără 22 de elevi, s-au ținut ședințe teoretice și s-a executat antrenament de cameră. În prezent, echipele își desfășoară activitatea mai mult în poligon. Programul de antrenament a fost fixat în concordanță cu orarul școlii pentru a nu stingheri cu nimic activitatea de pregătire profesională a elevilor. O altă manifestare a ajutorului concret dat de conducerea școlii, prin directorul ei, tovarășul Grăjdeanu Nicolaie, este și faptul că în planul de muncă pe trimestrul III s-a introdus și amenajarea prin muncă voluntară a unui poligon de tir redus chiar în incinta școlii.

Cei doi instructori ai echipelor de tir, tovarășii Jelescu Alexandru și Dima Constantin, depun eforturi serioase pentru a-și pregăti elevii cît mai sîrguincios și temeinic. Trăgătorii fruntași Nedelcu Teodora, Teaci Maria, Dragomir Petre și Năstase Marin, așteaptă cu nerăbdare și încredere concursurile de tir, faza raională, convinși că vor reuși să obțină rezultate bune.

Dumitru VASILESCU
corespondent—Medgidia

O nouă promoție de tractoriști

Pe lîngă S.M.T. Neudorf a funcționat anul acesta un cerc de tractoriști. Majoritatea elevilor sînt tineri țărani muncitori din satele învecinate. Timp de aproape opt luni de zile, instructorul șef al cercului, tovarășul Tătucu N., ajutat de instructorii Zorici Lubomir și Popa Gheorghe, au depus

După examenul teoretic, viitorii tractoriști la examenul practic

o muncă susținută pentru ca fiecare elev să-și însușească cît mai bine tehnica motorului și conducerea tractorului.

De curînd, elevii s-au prezentat în fața comisiei de examinare. După probele teoretice s-au făcut probele practice. Conducerea s-a făcut chiar pe brazdele ogoarelor. După examen, comisia a înmînat certificatele de absolvire unui număr de 33 elevi. Dintre aceștia s-au evidențiat în special tinerii, Mihalache Victor, Popescu Avram, Căpilnășan V., Hay Iosif, Eșnicu Iulian și Cuzman Aurel. Tovarășul Iliuță Dumitru președintele comitetului organizatoric al raionului Lipova a urat noilor tractoriști spor la muncă pentru înflorirea agriculturii noastre socialiste. În numele noii promoții, tînărul Mihalache Victor a mulțumit conducerii S.M.T., reprezentată prin inginerul Petrică Dumitru, și instructorilor cercului. În numele tovarășilor săi, el și-a luat angajamentul de a da lucrări de bună calitate și de a munci alături de vechii tractoriști din stațiuni la depășirea planului pe 1957.

Nicolaie BECHEANU
corespondent—Lipova

Orașul nostru are un poligon de tir

Pentru ca membrii asociației din orașul nostru să poată executa ședințele de tragere, era nevoie să se deplaseze circa 3—4 km afară din oraș, pînă într-o rîpă, unde se găsea un poligon improvizat.

Comitetul organizatoric raional, sezisat de acest fapt, a luat hotărîrea de a construi un poligon. Drept bază de plecare pentru calculul materialului necesar s-a luat schița poligonului de tir publicată în revista noastră și s-a întocmit un deviz.

Totodată, primul secretar de partid, tovarășul Tătaru Radu, a convocat o consfătuire cu secretarii organizațiilor de bază de partid, a președinților organizațiilor de bază A.V.S.A.P., directorii și șefii contabili ai întreprinderilor și instituțiilor din oraș. Tuturor li s-a cerut sprijinul pentru construirea poligonului. Tovarășii convocați au făcut propuneri concrete și au trecut la alegerea unui colectiv de acțiune sub conducerea președintelui comitetului organizatoric raional.

În scurtă vreme, prin folosirea posibilităților locale, s-au realizat și fondurile și materialele necesare construirii poligonului. La întregirea sumei a contribuit însă și C.O.C. cu aproape 2000 de lei.

Datorită activității rodnice desfășurate de către colectivul de acțiune, poligonul a fost dat în folosință la începutul lunii mai.

Constantin PÎSLARU
Președintele comitetului organizatoric raion Mizil

Un activist cu care ne mîndrim

Cu părul cărunt, mai mult alb, cu ochelari cu ramă groasă ridicați pe frunte și cu zîmbetul pe buze, așa l-am cunoscut pe tovarășul Ursulea Ciprian, om de peste 55 ani, din comuna Pojorîta, raionul Cîmpulung-Moldovenesc.

Felul în care ne-a vorbit cînd i-am pus problema sprijinului pe care, datorită cunoștințelor sale, l-ar putea da asociației noastre, ne-a dezvăluit un suflet mult mai tînăr decît aparențele. Primul ajutor concret a fost buna organizare a activității A.V.S.A.P. în organizația de bază din fabrica de cherestea Pojorîta. Anul trecut a funcționat apoi ca instructor al unui cerc de pionieri constructori de poduri. Din mîinile flăcăilor instruiți de el au ieșit numeroase machete de poduri, lucrate după manual, contribuind astfel la lărgirea bazei materiale pentru instruirea viitorilor podari.

Și în funcția de vicepreședinte al organizației de bază U.I.L. Pojorîta, el a desfășurat aceeași rodnică activitate. Frămîntat mereu de dorința de a sprijini activitatea asociației el a studiat, conceput și realizat macheta unei cabine auto, cu toate comenzile de bord, necesară instruirii „la rece" a tinerilor din cercul auto.

Pentru activitatea sa neobosită și pentru realizările sale, Comitetul Organizatoric Central, la propunerea comitetului organizatoric regional Suceava, l-a distins cu insigna „Pentru muncă activă".

Cu asemenea activiști voluntari ne mîndrim.

Alexandru DEMETRIU
corespondent—Cîmpulung-Moldovenesc

Pentru îmbunătățirea bazei materiale

Într-un loc pitoresc, pe malul rîului Tîrnava Mare, își ridică impunătoarele clădiri uzina textilă „Vasia Vasilescu". Produsele ieșite din mîinile harnicilor muncitori de aici sînt bine cunoscute și apreciate în întreaga țară.

Dar pe lîngă succesele deosebite obținute în procesul de producție, în această uzină se desfășoară și o vie activitate pe linie de asociație. Comitetul organizației de bază, al cărui președinte este tovarășul Jaca Leonida, deține steagul de fruntaș pe oraș.

Pentru a asigura condiții materiale cît mai bune pentru pregătirea membrilor asociației mai ales în ceea ce privește tirul și înotul, comitetul, de acord cu comisia uzinei, au trecut la organizarea și amenajarea unui poligon de tir și a unui bazin de înot. În scurtă vreme prin munca voluntară prestată de muncitorii uzinei printre care putem evidenția pe Miroșan Gheorghe, Boier Dionisie, Bell Hildor, Mărgineana Nicolaie, Babinschi Wilhelm, Fakes Mihai, Binder Ion, Racoți Andrei, Ungureanu Ion și alții s-a construit un frumos poligon de tir acoperit care întrunește toate condițiile pentru buna desfășurare a antrenamentului echipelor de trăgători. Concomitent a fost amenajat și bazinul de înot.

Prin activitatea sa rodnică comitetul A.V.S.A.P. al acestei uzine constituie un bun exemplu pentru toate celelalte întreprinderi și instituții din orașul Mediaș.

Ioan SÎRBU
Președintele comitetului organizatoric oraș Mediaș

Un concurs moto

În cinstea Festivalului Mondial al Tineretului, comitetul organizatoric raional Lunca Vașcăului, a organizat un concurs de regularitate și rezistență pe un traseu de circa 60 km.

Cei 15 concurenți prezenți la start, au avut de înfruntat în afară de vitregia vremii (ploua torențial) și greutățile ivite pe parcurs cînd au fost nevoiți să alerge pe drumuri desfundate de țară.

S-au remarcat la proba de tir, din poligon, motociclistul Ionel Ion care a obținut 90 de puncte din 100 posibile.

Exemple de tenacitate și dîrzenie în luptă au dat și alergătorii Olteanu Constantin, Băruță Gheorghe, Cristian Crăciun și Sîrbu Ion.

Concursul a constituit o frumoasă propagandă pentru sportul aplicativ cu motor practicat în cercurile asociației noastre.

Bujor MICULICIU
corespondent

pentru a 3-a oară

Era în primăvara anului 1945. Armata hitleristă fusese zdrobită. Popoarele lumii puteau, în sfîrşit, să respire uşurate. Coşmarul războiului încetase.

Omenirea cerea să se ia măsuri pentru a face imposibilă reînvierea militarismului german, care într-un atît de scurt timp provocase două războaie mondiale.

Conducătorii guvernelor din S.U.A., Anglia şi Franţa şi-au luat atunci angajamente solemne că militarismul german va fi lichidat şi o nouă agresiune germană nu va mai fi cu putinţă. Au semnat în acest sens acorduri, au ţinut discursuri înflăcărate, au promis că niciodată nu vor mai tolera existenţa unui „Wehrmacht“.

★

De atunci au trecut însă nu prea mulţi ani.

Iată-ne la începutul anului 1956. La Bonn, sediul guvernului vest-german, se ţine o conferinţă de presă. În cadrul acesteia, herr Teodor Blank „ministrul apărării“ expune, sub privirile binevoitoare ale diplomaţilor americani, englezi şi francezi, planul de creare a „Bundeswehrului“ (de fapt acest cuvînt înseamnă acelaşi lucru ca şi „Wehrmacht“). Conform acestui plan, efectivul armatei vest-germane trebuia să ajungă pînă la sfîrşitul anului la 100.000 de oameni. Ulterior, acest efectiv urmează să fie dublat.

Cîteva luni mai tîrziu, în iulie 1956, parlamentul vest-german, votează legea serviciului militar obligatoriu.

În acelaşi timp, la fortăreaţa Sonthofen, locul unde se ţineau altădată întrunirile partidului nazist, se inaugurează cursurile pentru comandanţii de unităţi şi mari unităţi. Toţi cei pregătiţi aici sînt foşti ofiţeri superiori ai armatei hitleriste. La baza americană din Fürstenfeldbruck (Bavaria) începe reinstruirea piloţilor germani, iar la Wilhelmshaven (fosta bază a submarinelor hitleriste) s-a înfiinţat o şcoală navală militară.

În timp ce se pregătesc cadrele Bundeswehrului, armata vest-germană a început să primească arme. Din S.U.A. a primit armament în valoare de 2 miliarde de dolari (peste 1100 tancuri de tipul „M-47“, avioane cu reacţie „F-84-F“ care pot transporta şi bombe atomice, 24 vase de război etc. etc.).

Simultan s-a trecut şi la organizarea înaltului comandament al armatei vest-germane.

Cine sînt acei care deţin diferitele funcţii de conducere în „ministerul apărării“ de la Bonn?

În postul de „inspector general“ care are în subordine toate comandamentele de armă a fost numit generalul Wenck, unul dintre generalii cei mai devotaţi lui Hitler.

În fruntea „secţiei principale“ (forţele armate de uscat) a fost, un timp, cunoscutul criminal de război Hans Speidel. În prezent, sus-numitul general deţine, după cum se ştie, o importantă funcţie în cadrul comandamentului trupelor N.A.T.O.

În postul de comandant al forţelor terestre a fost numit generalul de tancuri din armata hitleristă Röttiger. În 1943, avînd o importantă funcţie în cadrul trupelor de ocupaţie din Italia, Röttiger a organizat masacrarea populaţiei locale.

Ca şef al aviaţiei vest-germane este unul din cei mai apropiaţi colaboratori ai lui Göring — generalul Kammhuber. Numele acestuia este legat de una din cele mai josnice provocări ale lui Hitler. În luna mai 1940, un grup de avioane condus de Kammhuber a bombardat oraşul german Freiburg, provocînd victime în rîndurile populaţiei paşnice. Acest atac provocator a fost atribuit apoi aviaţiei „inamice“. Pentru „răzbunare“ o serie de oraşe din Franţa şi Olanda au fost apoi bombardate în mod barbar de hitlerişti.

Şcoala navală militară din Wilhelmshaven este condusă de Reschke, fost comandant al submarinului care a scufundat portavionul englez „Ark Royal“. Comandantul şcolii de aviaţie de la Fürstenfeldbruck este faimosul as hitlerist maiorul Barkhorn.

În afară de aceştia, pînă în luna octombrie 1956, peste 500 de foşti „SS“-işti deţineau posturi de conducere în „Bundeswehr“. În prezent, numărul lor este cu mult mai mare.

Iată cine conduce armata vest-germană pe care unii apologeţi occidentali vor să o prezinte drept „democratizată“!!!

Spre sfîrşitul anului 1956 în guvernul de la Bonn s-a produs o modificare. Ministrul apărării Blank a fost înlocuit prin Strauss, pînă atunci ministru pentru problemele atomice.

Noul ministru nu şi-a ascuns de loc „vederile moderniste“. El a arătat, în repetate rînduri, că „diviziile germane trebuie să fie înzestrate cu arme atomice“.

„Ceea ce urmăreşte Strauss — scrie ziarul vest-german „General Anzeiger“ — este o armată atomică de care să se teamă nu numai Uniunea Sovietică , ci şi Anglia şi Franţa“.

În ultimul timp, s-au luat şi măsuri pentru încorporarea tinerilor născuţi în 1937, s-a fixat durata serviciului militar la 18 luni şi s-a mărit durata concentrărilor pentru rezervişti de la 6 la 9 luni.

„Guvernul lui Adenauer nu face economie de bani cînd e vorba de remilitarizare. În anul 1957, bugetul „ministerului apărării“ este de peste 9 miliarde de mărci, dintre care 3 miliarde pentru construirea de cazărmi! (cu această sumă s-ar putea construi toate localurile de şcoli de care duce atîta lipsă Republica Federală Germană“) — scrie ziarul vest-berlinez „Tagesspiegel“.

Paralel cu aceste măsuri, autorităţile de la Bonn au început o vastă campanie de persecutare a elementelor democrate. Partidul Comunist din Germania a fost declarat ilegal; ministrul de interne, Schröder, a ameninţat că „va dizolva toate organizaţiile care se pronunţă împotriva serviciului în Bundeswehr“, iar diverşi generali au cerut ca adversarii serviciului militar să fie îmbrăcaţi în „uniformă vărgată“, adică să fie aruncaţi în închisoare.

Germania occidentală a devenit astăzi principalul aliat al imperialismului american în Europa. Integrată în pactul Atlanticului de Nord, Republica Federală Germană este principala forţă de şoc în aventurile militariste ce se plănuiesc. Ultima sesiune a consiliului N.A.T.O. care a avut loc la Bonn în luna mai 1957 a discutat (după cum scrie ziarul „Die Welt“ din Hamburg) „înzestrarea cu arme atomice a Bundeswehrului“.

Lucrurile nu au rămas însă numai în stadiul de „discuţie“. După cum a declarat mareşalul englez de aviaţie Bendon, comandantul flotei a doua aeriene a N.A.T.O., în Germania occidentală există arme atomice. Revista „Münchner Illustrierte“ arată că reporterii ei au avut ocazia să viziteze aerodromurile americane de lîngă Kaiserlautern. Revista publică fotografii care înfăţişează bombardiere atomice şi rachete atomice „o adevărată colecţie atomică care a stîrnit admiraţia ofiţerilor de stat major“.

Dar această colecţie trezeşte sentimente cu totul de altă natură în rîndurile populaţiei germane. Cele mai largi pături ale poporului german protestează împotriva înarmării atomice şi a creării de baze atomice. Însuşi Ollenhauer, preşedintele partidului social-democrat din Germania, a criticat vehement guvernul lui Adenauer pentru că transformă Germania occidentală într-o bază atomică.

Primejdia deosebită pe care o implică înzestrarea armatei vest-germane cu armament atomic rezultă şi din faptul că cercurile militariste din această ţară formulează pretenţii teritoriale faţă de ţările vecine şi nu se dau în lături de la ameninţări făţişe. Iată de ce reînarmarea accelerată a Germaniei occidentale stîrneşte nelinişte în rîndul popoarelor europene şi chiar în rîndul poporului german, care a plătit scump pînă acum, în două rînduri, aventurile războinice ale militariştilor.

Reînvierea militarismului german determină, pe bună dreptate, popoarele să-şi sporească vigilenţa faţă de uneltirile duşmanilor păcii.

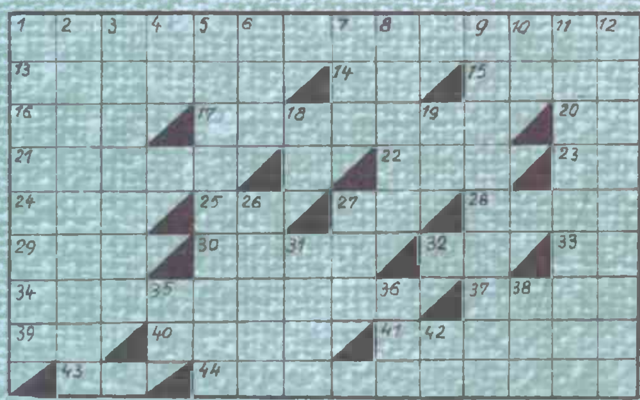

Wallstreetmanul: — Poftim înăuntru, toate sînt pentru d-ta!

(Ilustraţie de Nell Cobar)

În orele libere

pod, poduri...

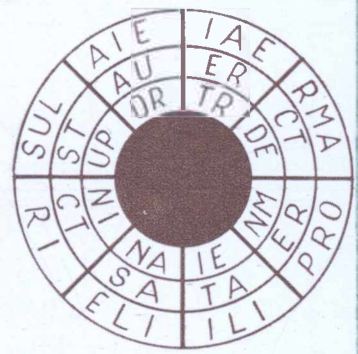

ORIZONTAL:

1) Partea carosabilă și grinzile unui pod; *13)* Material lemnos ecarisat (fățuit) cu grosimea peste 100 mm a cărei lățime nu depășește dublul grosimii și care se întrebuințează la construcția podurilor; *14)* Lucrez pămîntul; *15)* Plin de grăsime dar nu în întregime; *16)* Întreprindere de materiale de construcție; *17)* Pod la mare înălțime; *20)* Poftim, mai puțin politicos; *21)* Porție; *22)* Fiica lui Cadmus; *23)* Doctor, dar mai pe scurt; *24)* Mînia latinului; *25)* Rece! *27)* Fluviu în Franța; *28)* Picătură de apă diafană; *29)* Ție pe dos! *30)* A ajunge; *32)* Pronume; *33)* Nota redacției; *34)* Fisură; *37)* Știu, vorba latinului; *39)* O cămașe cu fluturi și mărgele; *40)* Program; *41)* Neclintit; *43)* Armăsar; *44)* Construiai la repezeală un pod!

VERTICAL:

1) Unul din instrumentele podarilor, servește la trasarea liniilor paralele la distanțe determinate; *2)* Film polonez; *3)* Zugrăvită; *4)* A secat Ronul! *5)* Inamici; *6)* Sări! *7)* Șterg de pe suprafața pămîntului! *8)* Făcea zgomot ca o căruță ce trece pe pod! *9)* Păsări... (Așa le mai spune nagîților); *10)* Plin de apă; *11)* În coadă de... se poate face îmbinarea grinzilor cu scînduri; *12)* Așa se numește stîlpul care se trece pe deasupra bîrnei de reazim și se fixează de aceasta cu piroane; *18)* Planul vertical ce trece de-a lungul podului, prin mijlocul lățimii sale; *19)* Două consoane; *26)* Evaluam; *27)* Aer în Franța sau jumătate de companie de transport; *31)* Dărîm; *35)* Fluviu în Italia; *36)* Trei vocale; *38)*... gen și număr; *42)* Pe nevăzute în jargon.

Criptograma — țintă

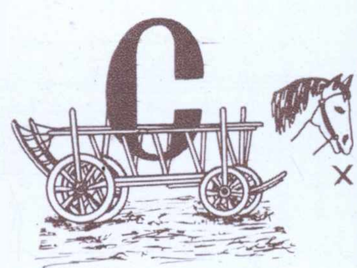
(7 p.)

Pornind dintr-un anumit loc și citind literele din căsuțe în ordinea săriturii calului la șah, veți găsi o definiție din tehnica tirului.

MONOVERB

5 — 10

(3 p.)

Teme ofensive

(20 p.)

O problemă de algebră

(5 p.)

$$\frac{b}{2} + (a - d) + (c - e) + (f - h) + (g - k) + (i - j) = x$$

a = zgomot; b = muscă; c = entuziasm; d = pușcă; e = loc însămînțat; f = unitate de măsură a capacității electrice; g = hîrtie groasă; h = localitate în R. P. R.; i = suprafață; j = altă suprafață... agricolă; k = serviciu pe navă.

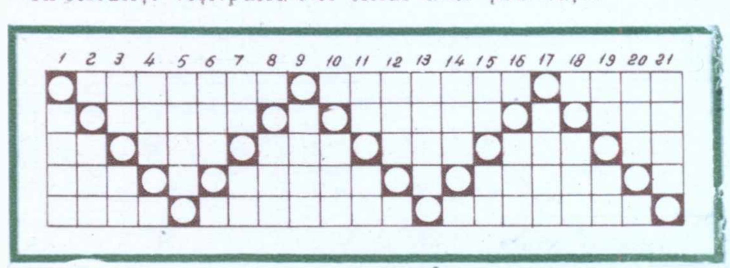
Rezolvarea problemei vă va duce la un termen des folosit în asociația noastră

CUVINTE ASCUNSE

(5 p.)

1) Armă 2) Orientare în... 3) Atins de gloanțe 4) Teren înclinat 5) Armă primitivă 6) Săculeți de piele legați de șea (sing) 7) Rețea folosită pentru camuflaj 8) Exerciții fizice în general 9) Pasăre de metal 10) Teamă 11) Se întrebuințează la fabricarea proiectilelor 12) Spre 13) În ele se trage la tir 14) Om cu arc 15) Zgomotul copitelor cailor 16) Protejează contra gazelor 17) Servant la tun 18) Loc pentru lupte 19) Elan 20) E bine să fii așa pe cîmpul de luptă 21) Un prieten bun (pl).

În cerculețe veți putea citi titlul unei publicații.

CONCURSUL DE JOCURI AL REVISTEI „PENTRU APĂRAREA PATRIEI"

TICHET DE PARTICIPARE Nr. 6

ȚUL 2 LEI

